

บทที่ 3

มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุม

ในบทนี้จะกล่าวถึงหลักการของมาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมเป็นการเฉพาะ เพื่อให้เกิดความเข้าใจถึงรูปแบบการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดด้วยมาตรการกึ่งควบคุมในศูนย์ควบคุม ได้อย่างชัดเจน ทั้งในด้านความหมายของศูนย์ควบคุมว่าจะครอบคลุมถึงสถานที่สำหรับปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในลักษณะเช่นใดบ้าง มีพัฒนาการและประวัติความเป็นมาอย่างไร รูปแบบและแนวทางการบังคับใช้มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมในต่างประเทศ ตลอดจนหลักเกณฑ์และกระบวนการทางกฎหมายในการบังคับใช้มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุม ทั้งนี้เพื่อใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ถึงโครงสร้างและหลักเกณฑ์ทางกฎหมายที่เหมาะสมในการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมในประเทศไทยหากจะมีการนำมาบังคับใช้ในอนาคต

3.1 ความหมายของมาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุม

มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมเป็นมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดอีกรูปแบบหนึ่ง ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ในรูปแบบของการใช้ศูนย์ควบคุมเป็นมาตรการกึ่งควบคุม สำหรับปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในขั้นตอนต่างๆของกระบวนการยุติธรรมและใช้เป็นมาตรการเลี้ยงโทษจำคุกสำหรับผู้กระทำผิดที่ยังแก้ไขให้กลับตนเป็นคนดีสามารถกลับมาดำรงชีวิตในสังคมปกติได้โดยไม่ต้องใช้โทษจำคุกหรือมาตรการคุมขังผู้กระทำผิดไว้ในเรือนจำ โดยผู้กระทำผิดบางประเภทที่ไม่มีลักษณะเป็นอาชญากรซึ่งตามทฤษฎีอาชญาวิทยาสมัยใหม่เห็นว่าไม่ควรใช้โทษจำคุกกับผู้กระทำผิดประเภทนี้ หรือผู้กระทำผิดบางประเภทอาจกระทำผิดด้วยเหตุจำเป็นที่กฎหมายไม่ได้ยกเว้นความผิดหรือยกเว้นโทษไว้ให้ กระทำผิดเพราะสภาพแวดล้อมที่บีบคั้นอย่างแสนสาหัสหรือด้วยเหตุอื่น ๆ อันน่าเห็นใจ ความผิดที่กระทำมีลักษณะไม่รุนแรง ซึ่งผู้กระทำผิดเหล่านี้หากได้รับการลงโทษด้วยวิธีการหรือมาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมก็จะสามารถแก้ไขสาเหตุแห่งการกระทำผิดได้ โดยยังไม่ต้องใช้โทษจำคุกซึ่งส่งผลกระทบต่ออื่นนอกเหนือจากวัตถุประสงค์การลงโทษผู้กระทำผิดทั้งต่อตัวผู้กระทำผิดตลอดจนสังคมหลายประการ แต่ในขณะเดียวกันผู้กระทำผิดประเภทนี้จำนวนหนึ่งซึ่งแม้จะยังไม่ควรต้องรับโทษจำคุกและควรใช้มาตรการอื่นแทนการลงโทษผู้กระทำผิดโดยใช้เรือนจำ ก็ไม่เหมาะสมที่จะใช้มาตรการคุมประพฤติปกติที่มุ่งเน้นให้ผู้กระทำผิดกลับเข้าสู่สังคมตามเดิมเช่นกัน เพราะเป็นเพียงการพยายามให้แก้ไขปรับปรุงสาเหตุแห่งการกระทำผิดด้วยตนเอง โดยมีเงื่อนไขการคุมประพฤติให้ปฏิบัติตาม

เพียงเล็กน้อยและขาดการสอดส่องดูแลอย่างใกล้ชิดถึงความคืบหน้าในการปรับตัวเข้ากับสังคม และแก้ปัญหาสาเหตุของการกระทำผิดที่อาจจะยังคงอยู่ อันเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการกระทำผิดซ้ำซึ่งส่งผลกระทบต่อสังคมและลดความน่าเชื่อถือของมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำ อันเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับการยอมรับจากชุมชนเพื่อให้สามารถดำเนินการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดในชุมชนอันเป็นหลักสำคัญที่จะทำให้มาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำประสบผลสำเร็จได้

เพื่อแก้ปัญหาเรื่องมาตรการลงโทษที่เหมาะสมที่จะใช้กับผู้กระทำประมาทนี้ จึงเกิดการพัฒนารูปแบบการลงโทษที่มีระดับความรุนแรงและเข้มงวดในด้านต่างๆเพิ่มมากขึ้นจากการคุมประพฤติปกติแทรกเข้ามารองรับช่องว่างตรงจุดนี้ โดยมีสถานะเป็นมาตรการทางเลือกระดับกลางในการลงโทษผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำ หรือ Intermediate Sanction ซึ่งมีความหมายเหมือนกับคำว่า Halfway หรือ Partial¹ อันเป็นมาตรการลงโทษผู้กระทำผิดที่อยู่กึ่งกลางระหว่างมาตรการคุมประพฤติปกติกับการลงโทษผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำ มาตรการทางเลือกระดับกลางในการลงโทษผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำนี้มีอยู่หลากหลายรูปแบบเพื่อให้ศาลสามารถเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้กระทำผิดแต่ละคน ทั้งยังมีลักษณะที่แตกต่างกันไป เช่น มุ่งเน้นการควบคุมหรือบังคับเอาเข้ากับทรัพย์สินของผู้กระทำผิด มุ่งเน้นให้ผู้กระทำผิดต้องทำประโยชน์ตอบแทนสังคมหรือผู้เสียหาย มุ่งเน้นให้การรักษาสภาพทางร่างกายและอาการเจ็บป่วยต่างๆ หรือมุ่งเน้นการควบคุมดูแลผู้กระทำผิดในการใช้ชีวิตประจำวันอย่างใกล้ชิด จนถึงขั้นกำหนดให้ต้องเข้ามาอยู่ในสถานที่ที่กำหนดไว้ให้ซึ่งเป็นลักษณะการควบคุมผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำที่มีความเข้มงวดและมีการควบคุมดูแลใกล้ชิดที่สุดอันเป็นรูปแบบการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดตามที่เสนอในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้นั่นเอง

ลักษณะของมาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมเป็นมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่แม้จะไม่ใช้เรือนจำ แต่ก็กำหนดให้ผู้กระทำผิดต้องเข้ามาอยู่ศูนย์ควบคุมที่จัดตั้งขึ้นในรูปแบบและลักษณะต่างๆที่เหมาะสมกับความต้องการและความจำเป็นในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดแต่ละคน การควบคุมตัวผู้กระทำผิดในศูนย์ควบคุมไม่ใช่การควบคุมที่มุ่งจะจำกัดเสรีภาพของผู้กระทำผิดเป็นหลัก ไม่ใช่การควบคุมที่มุ่งเน้นการตัดผู้กระทำผิดออกจากสังคมตามทฤษฎีการลงโทษแบบป้องกันสังคมจากผู้กระทำผิดโดยทำให้สิ้นความสามารถ ไม่ใช่การควบคุมเพื่อมุ่งสร้างความอึดอัดทุกข์ทรมานต่อผู้กระทำผิดตามทฤษฎีการลงโทษเพื่อตอบแทนความผิดที่ได้กระทำขึ้น แต่การควบคุมผู้กระทำผิดโดยใช้ศูนย์ควบคุมส่วนใหญ่จะมีการควบคุมในลักษณะ “กึ่งควบคุม”

¹ Carlson Norman A., *Correction in The 21st Century: A Practical Approach*. p. 150.

(Semi Custodial) ซึ่งเป็นการควบคุมผู้กระทำผิดเท่าที่จำเป็นเพื่อพยายามแก้ไขปรับปรุงผู้กระทำผิดให้กลับตนเป็นคนดี คอยสอดส่องดูแลอย่างใกล้ชิด หากสาเหตุของปัญหาต่างๆที่ผู้กระทำผิดได้รับ ให้คำแนะนำหรือวางเงื่อนไขให้ปฏิบัติตาม ตลอดจนให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆที่จำเป็นหรือจัดให้มีมาตรการเสริมต่างๆเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดที่อยู่ในศูนย์ควบคุม เช่น จัดให้มีกิจกรรมในบางโอกาสให้ผู้กระทำผิดเข้าไปมีส่วนร่วมเป็นต้น

หลักการของการควบคุมตัวผู้กระทำผิดไว้ในศูนย์ควบคุม คือ จะนำตัวผู้กระทำผิดที่ศาลสั่งให้เข้ารับมาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุม เข้ามาอยู่อาศัยในสถานที่ที่จัดเตรียมไว้ให้ในรูปแบบต่างๆแต่ต้องไม่ใช่เรือนจำ มีลักษณะเป็นสถานที่สำหรับผู้กระทำผิดที่จะยังสามารถได้รับประโยชน์จากการทำงานและการศึกษาในโลกเสรีในขณะที่ยังอาศัยอยู่ในชุมชน²⁾ โดยจัดเป็นสถานที่เชื่อมระหว่างสังคมกับเรือนจำ ในกรณีที่ศาลเห็นว่าผู้กระทำผิดบางกรณีไม่สมควรที่จะได้รับการรอลงอาญาแล้วบังคับใช้มาตรการคุมประพฤติปกติ แต่ในขณะเดียวกันก็เห็นว่าไม่ควรที่จะส่งเข้ารับโทษจำคุกในเรือนจำเช่นกัน โดยศาลอาจจะส่งเข้ารับการควบคุมให้ทดลองปรับปรุงแก้ไขตนเอง รวมทั้งกิจกรรมต่างๆที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชน ทำงาน หรือศึกษาเล่าเรียนต่อไปอันจะเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้กระทำผิดเองและต่อสังคมมากกว่าการจำคุก³⁾ ผู้กระทำผิดที่ต้องอยู่ในศูนย์ควบคุมจะได้รับอนุญาตให้สามารถออกไปทำงาน หรือออกไปเรียนหนังสือได้ตามปกติ ตอนเย็นก็ต้องกลับเข้ามาอยู่ในศูนย์ควบคุมตามเดิม ทั้งนี้จะมีหลักเกณฑ์ต่างๆสำหรับใช้ควบคุมผู้กระทำผิดในการใช้ชีวิตอยู่ในศูนย์ควบคุม บุคคลที่อยู่ในศูนย์ควบคุมจะต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของศูนย์ควบคุมที่ได้กำหนดไว้ เช่น ห้ามดื่มสุรา เสพยาเสพติด เล่นการพนัน คบเพื่อนเลว ทะเลาะวิวาทหรือกลับเข้าศูนย์ควบคุมเกินกว่ากำหนดเวลา⁴⁾ ถ้าผู้กระทำผิดที่อยู่ในศูนย์ควบคุมสามารถทำตามเงื่อนไขได้จนครบตามระยะเวลาที่กำหนด ก็อาจถูกเปลี่ยนไปใช้เพียงมาตรการคุมประพฤติแล้วกลับเข้าไปอยู่ในสังคมได้ตามเดิม แต่ถ้าผู้กระทำผิดไม่สามารถแก้ไขปรับปรุงตนเองให้เป็นที่น่าพอใจและพฤติกรรมที่เป็นปัญหาหรือเป็นสาเหตุในการกระทำผิดยังคงอยู่ เงื่อนไขที่กำหนดให้อยู่ในศูนย์ควบคุมอาจถูกยกเลิกและต้องถูกส่งเข้ารับการคุมขังในเรือนจำต่อไป⁵⁾

² สมบูรณ์ ประสพเนตร, "การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังในชุมชนในสหรัฐอเมริกา," วารสารราชทัณฑ์ 35 ฉบับที่ 2 (เมษายน-มิถุนายน 2530): 20.

³ นที จิตสงวณ, หลักทัณฑ์วิทยา หลักการวิเคราะห์ระบบงานราชทัณฑ์, หน้า 139.

⁴ เรื่องเดียวกัน.

⁵ E. Eugene Miller and M. Robert Montilla, Correction in The Community: Success Model in Correction Reform (Virginia: Reston Publishing Company, 1977), p. 215.

สถานที่ที่จัดตั้งเป็นศูนย์ควบคุมมักมีลักษณะและรูปแบบที่หลากหลายเพื่อรองรับความจำเป็นในด้านต่างๆสำหรับการควบคุมดูแลและการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด โดยรูปแบบต่างๆที่หลากหลายนั้นถือเป็นสิ่งจำเป็นของศูนย์ควบคุมซึ่งแตกต่างจากรูปแบบของมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดประเภทอื่น และไม่สามารถกำหนดโครงสร้างหรือรูปแบบลักษณะตลอดจนหลักเกณฑ์ต่างๆภายในศูนย์ควบคุมที่แน่นอนลงไปให้มีลักษณะเป็นต้นแบบของศูนย์ควบคุมอื่นได้ รูปแบบการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่ถูกกำหนดให้ต้องอยู่ในศูนย์ควบคุมจะต้องพิจารณาถึงระดับความจำเป็นในการควบคุมดูแลผู้กระทำผิด และมีการออกข้อบังคับในเรื่องการจำกัดเสรีภาพของผู้กระทำผิดในระหว่างอาศัยอยู่ในศูนย์ควบคุม⁶ รวมตลอดถึงมาตรการทางอาญาอื่นๆที่จะใช้ประกอบการลงโทษผู้กระทำผิดโดยใช้ศูนย์ควบคุม เช่น การจ่ายค่าทดแทนแก่ผู้เสียหาย หรือการทำงานสาธารณประโยชน์แก่ชุมชน เป็นต้น

ศูนย์ควบคุมปรากฏอยู่ในรูปแบบต่างๆมากมาย โดยผู้กระทำผิดที่ต้องเข้ามาอยู่ในศูนย์ควบคุมอาจจะอยู่แบบ Part Time หรือต้องอยู่ในศูนย์ควบคุมแบบ Full Time ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขที่จะถูกกำหนดโดยผู้พิพากษา สภาพแวดล้อมในศูนย์ควบคุมจะต้องมีทั้งความปลอดภัยและบรรยากาศที่เหมาะสมในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด ในขณะเดียวกันก็มุ่งให้ความปลอดภัยแก่สังคมและทำให้ผู้กระทำผิดสามารถกลับเข้าเป็นส่วนหนึ่งของสังคมไปพร้อมๆกัน⁷ รูปแบบการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดเช่นนี้ ปรากฏแพร่หลายอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย และหลายประเทศในยุโรป ในแต่ละประเทศก็มีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไปและมีรูปแบบปลีกย่อยที่แตกต่างกันอีกด้วย แม้แต่ในประเทศสหรัฐอเมริกาประเทศเดียวกันก็ยังเรียกชื่อแตกต่างกันไปในหลายชื่อ ซึ่งชื่อที่เรียกแตกต่างกันออกไป เช่น ศูนย์ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชน (Residential Community Correction) , ศูนย์คุมประพฤติ (Probation Hostel), ศูนย์ควบคุมในชุมชน (Detention Center) , หรือ บ้านกึ่งวิถี “เข้า” (Half Way “In” House) ซึ่งเป็นชื่อที่ใช้เรียกกันอย่างแพร่หลายถึงรูปแบบต่างๆของศูนย์ควบคุมในชุมชน⁸ ทั้งนี้แม้ชื่อจะต่างกันไปแต่ก็มีความคล้ายคลึงกัน และเมื่อพิจารณาจากลักษณะต่างๆแล้วก็ปรากฏว่าเป็นรูปแบบการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำชนิดเดียวกัน โดยรูปแบบการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในลักษณะนี้ถูกพิจารณาให้เป็นมาตรการที่จำเป็นในการเลี้ยงโทษจำคุกแก่ผู้กระทำผิด จนส่งผลให้เกิดการพัฒนาในรูปแบบของมาตรการ

⁶ Carlson Norman A., *Corrections in The 21st Century: A Practical Approach*, p. 169.

⁷ Ibid.

⁸ Ronald J. Waldron, *The Criminal Justice System: An Introduction*, 4th ed. (New York: Harper & Row, Publishers, Inc., 1989), p. 328.

ควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมที่เป็นทางเลือกของผู้พิพากษาและกระบวนการยุติธรรมในขั้นตอนต่างๆ ที่จะนำไปบังคับใช้กับผู้กระทำผิดที่เหมาะสม หรือจัดเป็นมาตรการลงโทษที่อยู่กึ่งกลางระหว่างการคุมประพฤติและการคุมขังหรือจำคุกผู้กระทำผิด อีกรูปแบบหนึ่งในปัจจุบันนั้นเอง

3.2 พัฒนาการของมาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุม

มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมมีพัฒนาการและได้รับความสนใจในการนำมาศึกษาค้นคว้าและใช้เป็นทางเลือกของการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในกระบวนการยุติธรรมเมื่อประมาณ 30 ปีมาแล้ว⁹ แต่ต้นกำเนิดของแนวความคิดและรูปแบบของศูนย์ควบคุมในสถานะอื่นๆที่ไม่ใช่ทางเลือกแทนการลงโทษจำคุกผู้กระทำผิดในกระบวนการยุติธรรมนั้น มีความเป็นมาอย่างยาวนานพร้อมกับมีพัฒนาการขึ้นมาตามลำดับ จนได้พัฒนาส่วนหนึ่งกลายมาเป็นรูปแบบของการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมในฐานะทางเลือกในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดของกระบวนการยุติธรรมในปัจจุบัน

ชั้นเริ่มแรกนั้นไม่มีใครยืนยันต้นกำเนิดที่แน่ชัดได้ แต่มีนักเขียนบางท่านกล่าวว่าต้นกำเนิดของแนวคิดศูนย์ควบคุมในปัจจุบันนั้นมาจากการที่องค์กรการกุศลของศาสนาคริสต์ได้ช่วยเหลือผู้กระทำผิดที่ถูกปลดปล่อยออกมาจากเรือนจำตามบัญชาของกษัตริย์ในยุคหนึ่ง โดยดำเนินการจัดห้องสำหรับพักอาศัยชั่วคราว ช่วยเหลือด้านอาหาร และในขณะเดียวกันก็สอนศาสนาแก่ผู้ต้องขังที่ถูกปลดปล่อยเพื่อช่วยปรับสภาพจิตใจและทัศนคติที่ดีก่อนเข้าสังคมด้วย¹⁰ ซึ่งรูปแบบการช่วยเหลือผู้ต้องขังที่ถูกปลดปล่อยในลักษณะสงเคราะห์ช่วยเหลือเช่นนี้ถือเป็นจุดเริ่มต้นของแนวความคิดในการสงเคราะห์ผู้ต้องขังที่ถูกปลดปล่อย จนในช่วงกลางถึงปลายศตวรรษที่ 19 เซอร์ วอลเตอร์ คروفตัน (Sir Walter Crofton) ชาวไอริช ได้ริเริ่มพัฒนาการช่วยเหลือผู้ต้องขังที่ถูกปลดปล่อยออกจากเรือนจำในลักษณะที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น โดยจัดให้มีระบบการทดลองปลดปล่อยผู้ต้องขังก่อนที่จะถึงกำหนดปลดปล่อยออกจากเรือนจำตามกำหนดโทษจำคุกจริง โดยทำการแจก "Ticket of Leave" ให้แก่ผู้ต้องขัง¹¹ เพื่อให้โอกาสแก่ผู้ต้องขังที่จะได้ทำงาน

⁹ Leonard Orland, Justice. Punishment. Treatment The Correctional Process (New York: A Macmillan Publishing Co., Inc, 1973), p. 211.

¹⁰ Ronald J. Waldron, The Criminal Justice System: An Introduction, p. 328.

¹¹ Gary R. Perlstein and Thomas R. Phelps, Alternatives to Prison Community-Based Corrections. A Reader (California: Goodyear Publishing Company, 1975), p. 148.

¹² Harry E. Allen and Group, An Introduction to Criminology Punishment, p. 416.

ปกติในสังคมในช่วงระยะเวลาหนึ่งก่อนที่จะถึงกำหนดพันธโทษจำคุกออกจากเรือนจำจริงๆ มีการจัดสถานที่พักอาศัยและควบคุมผู้ต้องขังเหล่านี้ในชุมชนปกติแทนเรือนจำ ซึ่งเป็นเสมือนสภาพเชื่อมระหว่างเรือนจำและสังคมปกติในชื่อที่เรียกว่า “บ้านกึ่งวิถี” อันถือเป็นการเริ่มต้นแนวทางและหลักการในการพัฒนามาเป็นบ้านกึ่งวิถีเข้าหรือศูนย์ควบคุมในปัจจุบัน¹³

พัฒนาการของบ้านกึ่งวิถีที่เป็นต้นกำเนิดของศูนย์ควบคุมในช่วงครึ่งศตวรรษต่อมา มีพัฒนาการขึ้นอีกเพียงเล็กน้อย ในปี ค.ศ.1961 นาย Robert F. Kennedy ได้พยายามให้ความช่วยเหลือเพื่อการขยายงานและสร้างมาตรฐานของบ้านกึ่งวิถี โดยเขาต้องการให้บ้านกึ่งวิถีเป็นสถานที่ที่สามารถรองรับความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ที่มีความต้องการอาหารและที่พักได้ ผู้ต้องขังที่ถูกปลดปล่อยต้องการความช่วยเหลือในการจัดหางานให้ทำ บ้านกึ่งวิถีจึงควรมีหน้าที่ในเรื่องเหล่านี้ด้วย บ้านกึ่งวิถีควรมีสภาพเชื่อมระหว่างเรือนจำและสังคมอย่างแท้จริง ไม่ใช่การจำกัดผู้ต้องขังที่ได้รับการปลดปล่อยก่อนกำหนดไว้ในสถานที่ที่มีกำแพงล้อมรอบในเวลาที่กำหนดเท่านั้น บ้านกึ่งวิถีในความคิดของนาย Robert F. Kennedy คือสถานที่สำหรับควบคุมดูแลผู้ต้องขังหลังปลดปล่อยอย่างอิสระ แนะนำให้เขารู้จักและมีโอกาสทดลองถึงวิธีการดำรงชีวิตในสังคมจริงๆ และเมื่อเขามีความสามารถที่จะใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้แล้วจึงค่อยหยุดหน้าที่ต่างๆ เหล่านี้ลงโดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าผู้ต้องขังที่ได้รับการปลดปล่อยมีอายุเท่าใดแล้ว เป็นผู้กระทำผิดประเภทใด บ้านกึ่งวิถีต้องดำเนินการควบคุมดูแลด้วยมาตรฐานเดียวกันทั้งหมด โดยรูปแบบในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังก่อนปลดปล่อยก็ดำเนินการในลักษณะเช่นนี้เรื่อยมา

ในปี ค.ศ.1961 The Federal Bureau of Prison ได้จัดตั้งศูนย์เตรียมการปลดปล่อยขึ้นในเขตพื้นที่เมืองใหญ่ต่างๆ ผู้กระทำผิดจะถูกส่งจากเรือนจำไปเข้าศูนย์เหล่านี้เป็นเวลาหลายเดือนก่อนที่จะได้รับการพิจารณาคัดเลือกให้ได้รับการพักการลงโทษ ผู้ควบคุมศูนย์เตรียมการปลดปล่อยจะให้คำแนะนำในการปรับตัวตามธรรมชาติให้เข้ากับสภาพสังคม ผู้ต้องขังที่เตรียมการปลดปล่อยจะได้รับอนุญาตให้ออกไปทำงานและเข้าศึกษาในโรงเรียนทั่วไปในชุมชนโดยปราศจากการควบคุมดูแล และต้องเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ภายในศูนย์เตรียมการปลดปล่อยด้วย รูปแบบการดำเนินงานเช่นนี้ถูกพัฒนาไปใช้ในอีกหลายรัฐและปรากฏผลเป็นที่น่าพอใจในการบังคับใช้จริง ศูนย์เตรียมการปลดปล่อยของ The Federal Bureau of Prisons ถือเป็นบ้านกึ่งวิถีอีกรูปแบบหนึ่งที่เป็นที่รู้จักและมีการดำเนินงานอย่างแพร่หลายที่สุด ซึ่งต่อมามีการนำเอารูปแบบการดำเนินงานบ้านกึ่งวิถีเพื่อรองรับผู้ต้องขังที่ได้รับการปลดปล่อยจากเรือนจำก่อนกำหนดไปทำการศึกษาวิจัยอย่างละเอียดจนก่อให้เกิดผลการวิจัยที่สำคัญข้อหนึ่ง โดยผลของการวิจัยได้เสนอแนะให้ใช้บ้าน

¹³ Belinda Rodgers McCarthy and Bernard J. McCarthy, Jr., Community-Based Corrections. p. 238.

กึ่งวิถีในรูปแบบและบทบาทใหม่ในอีกสถานะหนึ่งและผลการวิจัยข้อนี้ก็ได้มีการนำไปทดลองปฏิบัติซึ่งก็ได้รับผลสำเร็จเป็นอย่างดี โดยมีหลักการคือนอกจากการใช้บ้านกึ่งวิถีในรูปแบบสถานที่พักอาศัยของผู้ต้องขังสำหรับเตรียมการปลดปล่อยจากเรือนจำในช่วงระยะเวลาสั้นๆแล้ว ยังสามารถใช้เป็นศูนย์ควบคุมในชุมชน (Community Correction Center) สำหรับผู้กระทำผิดประเภทที่ศาลเห็นว่ายังไม่ควรลงโทษจำคุก แต่ควรให้โอกาสทดลองใช้ชีวิตในศูนย์ควบคุมดูก่อน และตรงจุดนี้ถือเป็นการเริ่มก่อตั้งมาตรการเลี้ยงโทษจำคุกโดยใช้มาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนอย่างแท้จริงขึ้นเป็นครั้งแรกอีกด้วย¹⁴ แม้ว่าวัตถุประสงค์ดั้งเดิมของการจัดตั้งบ้านกึ่งวิถีจะมุ่งไปที่การให้ความช่วยเหลือให้ที่พักพิงแก่ผู้พ้นโทษที่ไร้ที่อยู่อาศัยก็ตาม และต่อมาก็มีการใช้บ้านกึ่งวิถีโดยมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันออกไปอย่างมากมาจนนับแต่นั้นเป็นต้นมา

ในช่วงปลายของทศวรรษ 1960 บ้านกึ่งวิถีได้เพิ่มบทบาทใหม่ในการควบคุมดูแลผู้กระทำผิดในกระบวนการยุติธรรมขึ้น โดยมีบทบาทในการรองรับมาตรการเลี้ยงโทษจำคุกแก่ผู้กระทำผิดในขั้นตอนก่อนที่ผู้กระทำผิดจะถูกจำคุกในเรือนจำ อันเป็นการตรงข้ามและนอกเหนือไปจากการควบคุมดูแลผู้ต้องขังที่เตรียมการปลดปล่อยเพียงอย่างเดียวดังเช่นในอดีต¹⁵ ทั้งนี้ตามแนวความคิดว่าจากการประสบความสำเร็จในการควบคุมดูแลผู้ต้องขังที่เตรียมการปลดปล่อยในลักษณะของการแก้ไขพฤติกรรมและช่วยให้คำแนะนำในการปรับตัวของผู้ต้องขังที่ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวในสภาพแวดล้อมภายในเรือนจำเป็นเวลานานให้สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมปกติได้ บ้านกึ่งวิถีจึงน่าจะเข้ามามีบทบาทควบคุมดูแลผู้กระทำผิดในช่วงก่อนที่จะถูกจำคุกในเรือนจำให้สามารถแก้ไขกลับตัวปรับทัศนคติและความคิดการเป็นพลเมืองดีในสังคม อันจะช่วยให้ผู้กระทำผิดที่ได้รับการควบคุมดูแลในบ้านกึ่งวิถีก่อนที่จะถูกจำคุกนี้ มีความพร้อมที่จะกลับเข้าสู่สังคมได้เช่นกัน แทนที่จะต้องไปเจอสภาพแวดล้อมที่เลวร้ายในเรือนจำเสียก่อนซึ่งส่งผลเสียกระทบต่อตัวผู้กระทำผิดและสังคมในระยะยาวหลายประการ และหากมีการลงโทษจำคุกผู้กระทำผิดในท้ายที่สุดแล้วผู้กระทำผิดก็ต้องกลับเข้ามาสู่สังคมปกติตามเดิมเช่นกัน ประกอบกับในช่วงเดียวกันนี้แนวความคิดก้าวหน้าในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดได้มีการพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว มาตรการเบี่ยงเบนผู้กระทำผิดออกจากกระบวนการยุติธรรมในขั้นตอนต่างๆ มาตรการเลี้ยงโทษจำคุกผู้กระทำผิดโดยใช้มาตรการคุมประพฤติ และมาตรการทางเลือกอื่นๆในการใช้ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดแทนเรือนจำ ได้มีรูปแบบวิธีการใหม่ๆเกิดขึ้นอย่างมากมายอันเป็นผลให้มีการพัฒนาบ้านกึ่งวิถี

¹⁴ Harry E. Allen and Clifford E. Simonsen, *Corrections in America: An Introduction*, 2nd ed. (California: Glencoe Press, 1978), pp. 500-501.

¹⁵ Dwight C. Jarvis, *Institutional Treatment of the Offender* (New York: McGraw-Hill, Inc., 1978), pp. 266-267.

ให้สามารถรองรับบทบาทในฐานะเป็นมาตรการเลี้ยงโทษจำคุกอีกชนิดหนึ่งด้วย โดยเรียกว่า "ศูนย์ควบคุมในชุมชน" หรือ "บ้านกึ่งวิถีเข้า" สำหรับผู้กระทำผิดที่ต้องการได้รับความช่วยเหลือด้านที่พักอาศัยหรือมีความจำเป็นต้องควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิดยิ่งกว่าการใช้มาตรการคุมประพฤติปกติ แต่ยังไม่ใช่ผู้กระทำผิดที่มีพฤติกรรมอันตรายต่อสังคมถึงขั้นที่ต้องส่งเข้าไปจำคุกในเรือนจำ หรือผู้กระทำผิดในความผิดที่ส่งผลเสียหายต่อสังคมอย่างร้ายแรง¹⁶ โดยศูนย์ควบคุมจะรองรับผู้กระทำผิดจากชั้นตอนต่างๆในกระบวนการยุติธรรม และจัดมาตรการกึ่งควบคุมที่เหมาะสมกับผู้กระทำผิดแต่ละคนตามที่ศาลกำหนด เช่น การกำหนดให้ผู้ต้องหาที่ได้รับการปล่อยชั่วคราวในระหว่างพิจารณา (Pretrial Release) ต้องเข้ามาอยู่ในศูนย์ควบคุม หรือกำหนดให้ใช้ศูนย์ควบคุมเป็นเงื่อนไขอย่างหนึ่งของการคุมประพฤติผู้กระทำผิด แทนที่จะกำหนดเพียงให้ผู้กระทำผิดต้องไปพบเจ้าพนักงานคุมประพฤติตามเวลาที่กำหนดในเงื่อนไขการคุมประพฤติเท่านั้น¹⁷ และในขณะที่เริ่มดำเนินการศูนย์ควบคุมในลักษณะของทางเลือกแทนการคุมขังในเรือนจำรูปแบบเหล่านี้ บ้านกึ่งวิถีที่ทำหน้าที่รองรับผู้ต้องปลดปล่อยออกจากเรือนจำ ก็ยังดำเนินการต่อไปตามหน้าที่และบทบาทของตนเองเช่นกัน ในอนาคตอาจมีการจัดให้ศูนย์ควบคุม หรือ บ้านกึ่งวิถีเข้า มาอยู่รวมในที่เดียวกันกับบ้านกึ่งวิถีออก โดยแยกประเภทศูนย์ควบคุมต่างๆตามลักษณะศูนย์ควบคุมแต่ละศูนย์ว่าเน้นหนักการควบคุมดูแลผู้กระทำผิดประเภทใด อันจะเป็นการใช้มาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยใช้ศูนย์ควบคุมได้อย่างเหมาะสมกับผู้กระทำผิดแต่ละคนมากยิ่งขึ้น

ต่อมารูปแบบของศูนย์ควบคุมและศูนย์ที่มีหน้าที่ควบคุมดูแลผู้กระทำผิดในชุมชนต่างๆ ได้รับความสนใจที่จะพัฒนาและจัดตั้งขึ้นในรูปแบบขององค์กรในลักษณะหลากหลายและสามารถรองรับวัตถุประสงค์การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในกระบวนการยุติธรรมชั้นตอนต่างๆมากขึ้น ทั้งการควบคุม การแก้ไขฟื้นฟู และการเตรียมการปลดปล่อยผู้ต้องขัง เป็นต้น ศูนย์ควบคุมแต่ละแห่งจะได้รับอำนาจจากรัฐให้พิจารณาจัดตั้งรูปแบบการให้บริการต่างๆที่เหมาะสมเป็นการเฉพาะ เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพสังคมและสถานการณ์เกี่ยวกับการกระทำผิดของแต่ละท้องถิ่น¹⁸ ทั้งนี้ ต้องผ่านการตรวจสอบตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎหมายอีกชั้นหนึ่งด้วย ซึ่งก็เป็นไปตามหลักการของทฤษฎีอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยาที่เห็นว่าการแก้ไขผู้กระทำผิดควรมีรูปแบบเฉพาะในการแก้ไขเป็นรายบุคคลซึ่งจะมีความแตกต่างกันไป ในปี ค.ศ.1983 The General Assembly

¹⁶ Harry E. Allen and Clifford E Simonsen, Corrections in America: An Introduction. p. 488.

¹⁷ Harry E. Allen and Group, An Introduction to Criminology and Punishment. pp. 416-417.

¹⁸ Ibid., p. 417.

ได้ประกาศพระราชบัญญัติแผนการลงโทษผู้กระทำผิดในชุมชนขึ้น (Community Penalties Program Act) เพื่อที่จะช่วยลดปัญหาโทษล้นเรือนจำในยุคนั้น พระราชบัญญัตินี้กำหนดให้สิทธิแก่องค์กรที่ไม่แสวงหากำไรที่จะเสนอแผนการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชน (Community Penalties Program) ต่อศาล เพื่อให้ศาลใช้เป็นแนวทางในการกำหนดโทษแก่ผู้กระทำผิดที่กระทำผิดในระดับ Misdemeanors หรือ Felonies ที่ถูกกำหนดให้ต้องถูกลงโทษด้วยมาตรการลงโทษระดับกลาง โดยจะพิจารณาจากตัวบุคคลที่กระทำผิด ประวัติการกระทำผิด และความเหมาะสมของการควบคุมดูแลในชุมชนแทนการส่งตัวผู้กระทำผิดเข้าเรือนจำซึ่งการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนมีค่าใช้จ่ายน้อยกว่าด้วย¹⁹ หลังจากนั้นต่อมาบทบาทของเอกชนในการดำเนินงานศูนย์ควบคุมหรือบ้านกึ่งวิถีเข้าก็มีมากขึ้นตามลำดับอย่างเป็นรูปธรรม โดยได้รับความช่วยเหลือจากรัฐทั้งทางด้านการเงินและอำนาจทางกฎหมายในด้านต่างๆ เป็นการเฉพาะในแต่ละเรื่องไป ดังเช่น Ohio Administrative Rule ที่ออกตามความในมาตรา 2967.14 และ 2967.26 Ohio Revised Code ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ที่ใช้สำหรับพิจารณาว่าศูนย์ควบคุมใดจะสามารถขอรับเงินช่วยเหลือจากรัฐได้บ้าง โดยจะต้องมีคุณสมบัติและวิธีการดำเนินงานครบตามหลักเกณฑ์เงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมาย²⁰

3.3 รูปแบบการใช้ศูนย์ควบคุมในขั้นตอนต่างๆ ของกระบวนการยุติธรรม

ศูนย์ควบคุมเป็นสถานที่สำหรับรองรับผู้กระทำผิดประเภทต่างๆ ให้เข้ามาอยู่อาศัยเพื่อเจ้าหน้าที่จะได้ให้การควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด ผู้ที่อยู่ในศูนย์ควบคุมต้องถูกควบคุมดูแลโดยเจ้าหน้าที่ของศูนย์ควบคุมตามเงื่อนไขที่เหมาะสมกับผู้กระทำผิดแต่ละคนตามที่ศาลจะได้กำหนดเป็นรายๆ ไป ศูนย์ควบคุมจึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีรูปแบบที่หลากหลายและแตกต่างกันออกไปเพื่อรองรับความต้องการพิเศษของผู้กระทำผิดที่มีปัญหาหรือสาเหตุในการกระทำความผิดที่แตกต่างกัน²¹ การแยกประเภทหรือรูปแบบของศูนย์ควบคุมสามารถแยกได้โดยใช้หลักเกณฑ์ต่างๆ เช่น การแยกเป็นศูนย์ควบคุมที่ดำเนินการโดยเอกชนกับศูนย์ควบคุมที่ดำเนินการโดยองค์กรของรัฐ หรือศูนย์ควบคุมในลักษณะของการสงเคราะห์ผู้ไร้ที่อยู่อาศัยหรือผู้ยากจนในลักษณะการช่วยเหลือสังคมกับศูนย์ควบคุมที่ทำหน้าที่ควบคุมดูแลผู้กระทำผิดที่ถูกส่งมาจากขั้นตอนต่างๆ ใน

¹⁹ Available from: <http://www.doc.state.nc.us/dapp/comunit.htm> [12 Jun. 2001]

²⁰ Ohio Administrative Rule: Section 5120:1.3.01 – 5120:1-3-17.

²¹ Robert G. Culbertson and Mark R. Tezak, "Order Under Law" Reading in *Criminal Justice*, 3rd ed. (Illinois: Waveland Press, Inc., 1981), p. 259.

กระบวนการยุติธรรมตามหลักเกณฑ์เงื่อนไขที่กำหนดในกฎหมาย²²) โดยตั้งแต่มาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนได้รับการพัฒนานำมาบังคับใช้อย่างจริงจังในขั้นตอนต่างๆของกระบวนการยุติธรรมมากขึ้น หน้าที่และบทบาทตลอดจนรูปแบบของศูนย์ควบคุมก็เพิ่มขึ้นและได้รับการพัฒนาให้มีความยืดหยุ่นในการนำไปบังคับใช้ในกระบวนการยุติธรรมขั้นตอนต่างๆอย่างหลากหลายตามไปด้วย ตามปกติแม้การใช้ศูนย์ควบคุมในกระบวนการยุติธรรมจะมีลักษณะในการควบคุมจำกัดสิทธิเสรีภาพของผู้กระทำผิดอยู่ด้วย ซึ่งหากเป็นในประเทศไทยก็น่าจะเป็นเรื่องของรัฐเท่านั้นที่มีอำนาจตามกฎหมายในการดำเนินการควบคุมผู้กระทำผิด อันแตกต่างจากรูปแบบการบังคับใช้ศูนย์ควบคุมในต่างประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา ที่ไม่มีการจำกัดบทบาทหรือแบ่งแยกความแตกต่างระหว่างศูนย์ควบคุมที่ดำเนินการโดยเอกชนหรือดำเนินการโดยองค์กรของรัฐออกจากกันอย่างชัดเจน ซึ่งเป็นเหตุผลส่วนหนึ่งที่ส่งผลให้สามารถมีศูนย์ควบคุมในลักษณะต่างๆที่หลากหลายให้ศาลเลือกใช้สำหรับวางเงื่อนไขกำหนดวัตถุประสงค์ต่างๆในการให้ผู้กระทำผิดต้องเข้าอยู่อาศัยในศูนย์ควบคุมในขั้นตอนต่างๆของกระบวนการยุติธรรมโดยมีสถานที่สำหรับดำเนินการรองรับเพียงพอได้²³ นอกเหนือไปจากการใช้ศูนย์ควบคุมในลักษณะของบ้านกึ่งวิถีออกสำหรับผู้กระทำผิดที่ได้รับการพักการลงโทษหรือผู้กระทำผิดที่ได้รับการปลดปล่อยก่อนกำหนดอันเป็นวัตถุประสงค์ดั้งเดิมของการใช้ศูนย์ควบคุม

การดำเนินการศูนย์ควบคุมเพื่อรองรับมาตรการกึ่งควบคุมในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในกระบวนการยุติธรรมนั้น จะแยกประเภทของศูนย์ควบคุมที่มีวัตถุประสงค์ในการปฏิบัติต่อประเภทผู้กระทำผิดที่แตกต่างกันออกจากกัน เพื่อป้องกันปัญหาการปะปนกันของผู้ถูกส่งเข้ารับการควบคุมในศูนย์ควบคุมประเภทต่างๆที่มีความหลากหลายทั้งในด้านอายุ เพศ ระดับความรุนแรงในการกระทำผิด หรือพฤติกรรมที่มีปัญหาซึ่งต้องได้รับการแก้ไขอันเป็นสาเหตุของการกระทำผิด ฯลฯ อันจะทำให้ง่ายต่อการควบคุมดูแลตลอดจนดำเนินการแก้ไขฟื้นฟูด้วยเทคนิคเดียวกันกับผู้กระทำผิดเป็นกลุ่มๆที่มีความจำเป็นต้องได้รับมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดอื่นๆที่มีความคล้ายคลึงกันประกอบได้

²² Howard Abadinsky, *Probation and Parole: Theory and Practice* (New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1977), p. 369.

²³ Robert M. Carter and Leslie T. Wilkins, *Probation, Parole, and Community Corrections*, 2nd ed. (New York: John Wiley & Sons, Inc., 1976), p. 588.

ระยะเวลาในการถูกควบคุมในศูนย์ควบคุมก็จะแตกต่างกันไปตามประเภทและความจำเป็นของผู้ถูกควบคุมเป็นรายบุคคลโดยสามารถแบ่งแยกได้ดังนี้²⁴

- การควบคุมระยะสั้น ที่มักจะมีลักษณะเพียงการให้ที่พัก อาหาร และสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิตอื่นๆ เพื่อควบคุมผู้ต้องหาหรือผู้กระทำผิดไว้เป็นการชั่วคราวเพื่อรอที่จะใช้มาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดแบบอื่นๆต่อไป หรือจะเป็นการควบคุมผู้กระทำผิดที่ได้รับการปลดปล่อยจากเรือนจำเป็นการชั่วคราวในระหว่างที่ได้รับการปลดปล่อยในช่วงแรกเพื่อช่วยให้สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพสังคมปกติหรือจัดหาที่พักอาศัยของตนเองได้

- การควบคุมระยะกลาง ซึ่งปกติแล้วจะมีระยะเวลาประมาณ 6 สัปดาห์เป็นอย่างน้อยและไม่เกิน 3 - 4 เดือน แต่ก็อาจจะยาวนานกว่านั้นได้ตามความจำเป็นของผู้ถูกควบคุมเป็นรายบุคคลไป โดยระยะเวลาดังกล่าวเป็นระยะเวลาที่เหมาะสมสำหรับการควบคุมผู้กระทำผิดทั่วไปซึ่งถูกส่งมาเข้ารับการควบคุมในศูนย์ควบคุมเพราะเป็นระยะเวลาที่เพียงพอสำหรับการใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดให้เกิดผลในการแก้ไขฟื้นฟูหรือสามารถช่วยหาแนวทางแก้ไขปัญหานั้นเป็นสาเหตุการกระทำผิดได้ และยังเป็นระยะเวลาที่เพียงพอสำหรับการบรรลุวัตถุประสงค์ของการดำเนินมาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมกับผู้กระทำผิดที่มีลักษณะการตัดผู้กระทำผิดออกจากสภาพแวดล้อมเดิมพร้อมกับปรับสภาพชีวิตประจำวันของผู้กระทำผิดให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้นได้

- การควบคุมระยะยาว มักใช้สำหรับดำเนินการควบคุมผู้กระทำผิดที่มีปัญหาทางสุขภาพซึ่งเป็นสาเหตุของการกระทำผิดหรือผู้กระทำผิดที่ติดยาเสพติดที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไข ปัญหาการติดยาเสพติดหรือปัญหาสุขภาพทั้งทางการและทางจิตที่ได้รับเสียก่อนจึงจะปล่อยตัวไปได้ อันอาจต้องใช้ระยะเวลาพอสมควรในการแก้ไขฟื้นฟูจึงมักต้องควบคุมตัวผู้กระทำผิดไว้ในศูนย์ควบคุมนานกว่าผู้กระทำผิดประเภทอื่นๆ ซึ่งปกติแล้วมักใช้ระยะเวลาประมาณ 6 - 12 เดือน

ขนาดของศูนย์ควบคุมก็มีความแตกต่างกันไปตามความเหมาะสมกับประเภทผู้กระทำผิด วัตถุประสงค์การดำเนินงาน หรือองค์ประกอบด้านอื่นๆ แต่โดยปกติแล้วศูนย์ควบคุมจะมีขนาดไม่ใหญ่มากนักและตั้งอยู่ในชุมชนปกติอย่างกลมกลืน เพื่อผลในการให้ผู้ถูกควบคุมสามารถปรับตัวเข้ากับวิถีชีวิตที่ถูกต้องของประชาชนทั่วไปในสังคมปกติได้ง่ายขึ้น มักจะมีลักษณะเหมือนกับที่พักอาศัยของประชาชนทั่วไปในแต่ละชุมชนที่ศูนย์ควบคุมตั้งอยู่ หรืออาจใช้สถานที่ราชการที่ตั้งอยู่ในชุมชนเป็นสถานที่ในการจัดตั้งศูนย์ควบคุมได้เพื่อช่วยประหยัดงบประมาณ เช่น

²⁴ Gary R. Perlstein and Thomas R. Phelps, *Alternative to prison: Community-Based Correction. A Reader*, pp.155-159.

ปรับปรุงสถานที่ในหน่วยทหารเกณฑ์ที่มีการย้ายหน่วยงานต่างๆออกนอกเขตเมืองแล้วให้เป็นสถานที่สำหรับดำเนินมาตรการกักควบคุมกับผู้กระทำผิดประเภทต่างๆที่ถูกส่งมาจากกระบวนการยุติธรรม ศูนย์ควบคุมแต่ละแห่งซึ่งมีขนาดต่าง ๆ กันนั้นอาจรองรับผู้ถูกควบคุมได้ตั้งแต่ 6 – 140 คน แต่โดยพื้นฐานแล้วศูนย์ควบคุมแห่งหนึ่งจะรองรับผู้ถูกควบคุมได้เฉลี่ยประมาณ 25 คน ซึ่งเป็นจำนวนผู้ถูกควบคุมที่ไม่มากนักทั้งนี้เพื่อประโยชน์ของการที่จะสามารถดำเนินการศูนย์ควบคุมที่มีขนาดเล็กและมีความสอดคล้องกลมกลืนกับชุมชนได้นั้นเอง²⁵

องค์กรที่ดำเนินงานศูนย์ควบคุมสำหรับรองรับผู้กระทำผิดจากกระบวนการยุติธรรมนั้นอาจแบ่งได้เป็น 3 ประเภทคือ องค์กรของรัฐ องค์กรของเอกชน และองค์กรทางศาสนา ซึ่งการแยกดังกล่าวมักมีความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับเงินทุนหรือเงินช่วยเหลือที่ใช้สำหรับการดำเนินการศูนย์ควบคุมด้วย เงินทุนส่วนใหญ่ในการดำเนินการศูนย์ควบคุมในส่วนที่รองรับผู้กระทำผิดจากกระบวนการยุติธรรมจะเป็นเงินที่ได้รับความช่วยเหลือหรือสนับสนุนจากรัฐในรูปแบบต่างๆที่นอกจากจะให้แก่ศูนย์ควบคุมที่ดำเนินการโดยองค์กรของรัฐเองแล้ว ก็จะมีการกระจายให้แก่ศูนย์ควบคุมที่ดำเนินการโดยองค์กรเอกชนที่มีมาตรฐานและหลักเกณฑ์ในการดำเนินการตามที่รัฐกำหนดอีกด้วย²⁶ การดำเนินงานศูนย์ควบคุมทั้งการดำเนินการโดยรัฐและการดำเนินการโดยเอกชนนี้จะอยู่ภายใต้มาตรฐานการดำเนินการเดียวกันซึ่งจะระบุไว้ในกฎหมายเป็นการเฉพาะ และต้องมีการตรวจสอบการดำเนินการอย่างสม่ำเสมอซึ่งมีผลต่อการได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐด้วย ส่วนการดำเนินการศูนย์ควบคุมในส่วนที่รองรับผู้กระทำผิดจากกระบวนการยุติธรรมโดยองค์กรทางศาสนานั้นมีบทบาทค่อนข้างน้อย อาจกล่าวได้ว่าในปัจจุบันไม่มีการดำเนินการศูนย์ควบคุมเพื่อรองรับผู้กระทำผิดจากกระบวนการยุติธรรมโดยองค์กรทางศาสนาในลักษณะเต็มรูปแบบเลย โดยบทบาทการดำเนินการศูนย์ควบคุมขององค์กรทางศาสนาปรากฏเพียงการดำเนินการศูนย์ควบคุมในลักษณะบ้านกึ่งวิถีเพื่อรองรับผู้พ้นโทษที่ถูกปลดปล่อยจากเรือนจำในอดีตเท่านั้น²⁷

รูปแบบหรือประเภทของการใช้ศูนย์ควบคุมตามความหมายอย่างกว้างในปัจจุบันนี้มีทั้งแบบที่ผู้อยู่อาศัยในศูนย์ควบคุมอาจต้องอยู่แบบเต็มเวลาเพื่อเข้ารับการบำบัดสาเหตุของการกระทำผิด หรือความผิดปกติอื่นๆทั้งทางร่างกายและจิตใจอันเป็นสาเหตุของการกระทำผิด หรืออยู่แบบกึ่งควบคุมที่ตอนกลางวันสามารถไปใช้ชีวิตในสังคมได้ตามปกติ สามารถออกไปเรียนหนังสือ

²⁵ Stephen E. Doeren and Mary J. Hageman, Community Corrections (Ohio: Anderson Publishing Company, 1982), p. 206.

²⁶ Ohio Administrative Rule, Section: 5120:1.3.01 - 5120:1-3-17

²⁷ Gary R. Perlstein and Thomas R. Phelps, Alternative to prison: Community-Based Correction, A Reader, pp. 152-153.

ออกไปทำงานตอนเช้าและตอนเย็นก็กลับเข้ามาในศูนย์ควบคุมภายในระยะเวลาที่กำหนด ซึ่งปกติแล้วเงื่อนไขต่างๆในการถูกควบคุมในศูนย์ควบคุมจะกำหนดขึ้นตามความต้องการพิเศษของผู้กระทำผิดแต่ละคน โดยให้มีสภาพแวดล้อมในศูนย์ควบคุมที่เหมาะสมสามารถจัดการควบคุมดูแลผู้ถูกควบคุมเพื่อสร้างความรู้สึกลดภัยให้แก่สังคมและจัดให้ศูนย์ควบคุมอยู่ในสภาพชุมชนปกติ²⁸ โดยอาจแยกประเภทของศูนย์ควบคุมในประเทศสหรัฐอเมริกาเฉพาะในส่วนที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมในขั้นตอนต่างๆ ด้วยหลักเกณฑ์ด้านวัตถุประสงค์การดำเนินการได้ดังนี้

3.3.1 การใช้ศูนย์ควบคุมสำหรับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็ก

การใช้ศูนย์ควบคุมกับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กนี้มีการบังคับใช้ในขั้นตอนต่างๆของกระบวนการยุติธรรมค่อนข้างมาก กฎหมายเปิดโอกาสให้สามารถเลือกบังคับใช้ได้หลายขั้นตอนที่พิจารณาแล้วว่าจะมีความเหมาะสมและเกิดประโยชน์มากกว่าการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กด้วยวิธีการอื่นๆ การปฏิบัติต่อเด็กที่กระทำผิดในลักษณะที่กำหนดให้เข้าไปอยู่ในศูนย์ควบคุมรูปแบบต่างๆในชุมชนนี้ มักจะมีการเรียกสถานที่ที่ใช้ควบคุมดูแลในอีกชื่อหนึ่งว่า “Group Home” โดยในอดีตแนวทางการดำเนินงานจะอยู่ในลักษณะของการควบคุมดูแลเด็กที่ถูกทอดทิ้งคือการกักเอาไว้ในสถานที่ต่างๆที่กำหนดสำหรับใช้ควบคุมดูแลเด็กที่ถูกทอดทิ้ง หรือการจัดตั้งโรงเรียนดัดสันดานที่มีลักษณะการควบคุมที่เข้มงวดมากเพราะเต็มไปด้วยเด็กที่กระทำผิดรุนแรง ในลักษณะต่างๆและการควบคุมเด็กเหล่านี้ไว้ก็ด้วยเหตุผลเพียงว่าไม่มีสถานที่อื่นๆเป็นทางเลือกให้แก่เด็กที่ถูกทอดทิ้งหรือเด็กเร่ร่อนเหล่านี้ แม้จะเป็นเด็กที่ไม่ได้มีพฤติกรรมรุนแรงในการกระทำผิดอยู่เลยก็ตาม เด็กเหล่านี้จะถูกส่งเข้ารับการคุมขังเช่นเดียวกับเด็กที่กระทำผิดทั่วไป ไม่มีการดูแลอบรมสั่งสอนเป็นพิเศษให้เหมาะสมกับวัย ซึ่งจากสาเหตุเหล่านี้จึงมีการก่อตั้ง Group Home หรือก่อตั้งศูนย์ควบคุมสำหรับเด็กที่กระทำผิดโดยเฉพาะขึ้น เพื่อช่วยแก้ปัญหาที่เด็กได้รับอย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น โดยรองรับบทบาทในขั้นตอนต่างๆของกระบวนการยุติธรรม ดังนี้

²⁸ Carlson Norman A., Correction in The 21st Century: A Practical Approach.

3.3.1.1 การใช้ศูนย์ควบคุมเพื่อเลี้ยงโทษจำคุกสำหรับผู้กระทำผิด

ที่เป็นเด็ก

การใช้ศูนย์ควบคุมเพื่อเลี้ยงโทษจำคุกสำหรับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กเป็นการใช้ศูนย์ควบคุมเพื่อรองรับเด็กที่กระทำผิดซึ่งถูกส่งมาจากศาลในกรณีที่ศาลเห็นว่าเด็กไม่สามารถตอบสนองต่อการควบคุมดูแลโดยเจ้าพนักงานคุมประพฤติหรือนักสังคมสงเคราะห์ตามเงื่อนไขคุมประพฤติสำหรับเด็กตามปกติได้ ศูนย์ควบคุมในลักษณะนี้จะเป็นตัวช่วยไม่ให้เด็กถูกส่งเข้าไปอยู่ในโรงเรียนดัดสันดานซึ่งมักจะเป็นรูปแบบการควบคุมที่เข้มงวดมากกว่าสำหรับเด็กที่กระทำผิด เด็กจะถูกกำหนดให้เข้ามาพักอาศัยในศูนย์ควบคุมสำหรับเด็กที่จัดตั้งขึ้นเป็นการเฉพาะในบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมเป็นเวลามากกว่า 1 ปี เด็กที่อ่อนแอทำอะไรไม่เป็นปกป้องตัวเองในสังคมไม่ได้ จะได้รับการฝึกหัดให้ทดลองทำงานซึ่งมีลักษณะปลอดภัยสำหรับเด็ก ค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยจะมาจากเงินสวัสดิการสังคมที่รัฐจ่ายให้เด็กแต่ละคน อาจมีการจัดการศึกษาทั้งแบบภายในศูนย์ควบคุมหรือให้ออกไปเรียนหนังสือในโรงเรียนปกติด้วย ทั้งนี้การพักอาศัยในศูนย์ควบคุมอาจจะยาวนานกว่าเวลาที่กำหนดโดยศาลในครั้งแรกก็ได้ขึ้นอยู่กับความจำเป็นเรื่องความพร้อมในการกลับเข้าสู่สังคมของเด็กแต่ละราย

3.3.1.2 การใช้ศูนย์ควบคุมเพื่อเป็นศูนย์พักอาศัยระยะสั้นสำหรับเด็ก

การใช้ศูนย์ควบคุมเพื่อเป็นศูนย์พักอาศัยระยะสั้นสำหรับเด็กจะมีลักษณะเป็น Group Home สำหรับเด็กซึ่งกระทำผิดที่แม่จะไม่มี ความรุนแรงถึงขั้นที่ควรต้องได้รับมาตรการควบคุมใดๆเลย แต่มีสภาพแวดล้อมในสังคมหรือสภาพครอบครัวไม่ดี ครอบครัวแตกแยก²⁹ เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าสภาพครอบครัวนี้เป็นสาเหตุของการกระทำผิดของเด็ก และครอบครัวไม่อยู่ในสภาพเหมาะสมที่จะเลี้ยงดูเด็กไว้ได้ เช่น พ่อแม่คอยบังคับให้ลูกไปเป็นขอทาน หากศาลเห็นว่าเป็นความผิดเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เด็กกลับไปในสภาพครอบครัวเดิมก็จะถูกบังคับให้กลับไปขอทานอีกเรื่อยๆจนอาจเป็นสาเหตุในการกระทำผิดกฎหมายอื่นที่ร้ายแรงขึ้นได้ หรือเด็กที่มีปัญหาถูกทารุณทางเพศจากบุคคลในครอบครัว หรือเด็กที่พ่อแม่แยกทางกันและพ่อหรือแม่ที่เด็กอาศัยอยู่ด้วยไปมีครอบครัวใหม่และเข้ามาอยู่อาศัยร่วมกัน และเกิดปัญหาการอิจฉาริษยากันแก่งกัน อันถือเป็นปัญหาครอบครัวที่อาจส่งผลกระทบต่อเด็กที่อาศัย

²⁹ Robert J. Wicks, Correctional Psychology: themes and problems in correcting the offender (New York: Harper & Row, Publishers, Inc., 1974), p. 155.

อยู่ด้วยในครอบครัวมีอุปนิสัยก้าวร้าวรุนแรง จนส่งผลให้อยู่ในภาวะที่ง่ายต่อการกระทำความคิด³⁰ โดยศาลอาจกำหนดให้นำตัวเด็กมาอยู่ในศูนย์ควบคุมในช่วงแรกเพื่อช่วยแก้ปัญหาที่เป็นสาเหตุแห่งการกระทำผิด มีการให้คำปรึกษาแนะนำทั้งแก่เด็กและประสานทำความเข้าใจกับครอบครัวอย่างใกล้ชิดในด้านต่างๆที่เกี่ยวข้องเพื่อช่วยแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และอาจมีการวางมาตรการอื่นประกอบในคำพิพากษาด้วย โดยไม่เน้นการพิจารณาถึงระดับความรุนแรงของความคิดที่เด็กได้กระทำ แต่จะพิจารณาให้เด็กเข้ามาอยู่ในศูนย์ควบคุมตามสาเหตุของปัญหาการกระทำผิดของเด็กแต่ละคนที่จะเหมาะสมกับการใช้ศูนย์ควบคุมในการแก้ไขปัญหา

3.3.1.3 การใช้ศูนย์ควบคุมในลักษณะบ้านกึ่งวิถีออกสำหรับเด็ก

การใช้ศูนย์ควบคุมในลักษณะบ้านกึ่งวิถีออกสำหรับเด็กเป็นลักษณะของศูนย์ควบคุมสำหรับเด็กที่ได้รับมาตรการคุมขังในสถานคุมขังสำหรับเด็กรูปแบบต่างๆมาแล้ว และเมื่อถึงกำหนดที่ถูกปลดปล่อยแล้วแต่ยังไม่มีที่พักอาศัยหรือไม่มีครอบครัวให้กลับไปหา จึงมีการสร้างศูนย์ควบคุมเพื่อวัตถุประสงค์เตรียมการปลดปล่อยผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กโดยเฉพาะ ซึ่งจะเข้าถึงความต้องการของเด็กได้มากกว่าศูนย์ควบคุมหรือศูนย์เตรียมการปลดปล่อยสำหรับผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ อาจมีระดับการควบคุมดูแลที่ใกล้ชิดยิ่งขึ้น มีการให้คำปรึกษาในเรื่องต่างๆตามวัยที่แตกต่างไปจากผู้ใหญ่ หรือแทนที่จะเตรียมการปลดปล่อยโดยทดลองให้ออกไปทำงานอาจเป็นการทดลองให้ออกไปเรียนหนังสือในโรงเรียนปกติ เป็นต้น

3.3.2 การใช้ศูนย์ควบคุมกับผู้กระทำผิดในขั้นตอนก่อนการพิจารณาคดีในศาล

นอกจากการใช้ศูนย์ควบคุมเพื่อรองรับมาตรการลงโทษหรือเงื่อนไขการคุมประพฤติในรูปแบบต่างๆของศาลหลังจากการพิจารณาคดีและมีคำพิพากษา หรือการใช้ศูนย์ควบคุมเพื่อรองรับผู้ต้องขังที่ได้รับการปลดปล่อยจากเรือนจำในลักษณะของบ้านกึ่งวิถีแล้ว ศูนย์ควบคุมยังสามารถช่วยเลี้ยงผู้กระทำผิดในความผิดเล็กน้อยหรือผู้กระทำผิดบางประเภทที่กฎหมายกำหนดถึงออกจากกระบวนการยุติธรรมตั้งแต่ยังไม่มีการพิจารณาคดีในชั้นศาลเลยก็สามารถทำได้ เช่น การกำหนดให้ผู้ที่มีเงินมาจากการเสพยาอย่างร้ายแรงจนครองสติไม่อยู่เสมอ ต้องเข้ามาอยู่ใน

³⁰ วชิร อ้นนาค และ อัมพร เบญจพลพิทักษ์, "การทารุณทางเพศในเด็ก: ผลกระทบต่อครอบครัวและกลไกในการปรับตัว." วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย 9 ฉบับที่ 1 (มกราคม 2544): 3 - 8.

ศูนย์ควบคุมเพื่อบำบัดการติดสุราเพื่อป้องกันการกระทำผิดร้ายแรงยิ่งขึ้นในอนาคตอันจะมีสาเหตุมาจากความมึนเมา

ในปี ค.ศ.1965 แนวความคิดในลักษณะนี้เริ่มได้รับความสำคัญและมุ่งสร้างระบบการเบี่ยงเบนผู้กระทำผิดออกจากกระบวนการยุติธรรมในลักษณะการลงโทษเพื่อป้องกันการกระทำผิดไว้ก่อนมากขึ้น เช่น การเบี่ยงเบนผู้กระทำผิดที่มีสาเหตุจากการเมาสุราออกจากกระบวนการยุติธรรมตั้งแต่นั้นก่อนการพิจารณาคดี เพราะผู้กระทำผิด 1 ใน 3 ที่ถูกจับกุมได้ในสหรัฐอเมริกาเป็นผู้กระทำผิดที่มีสาเหตุการกระทำผิดมาจากความมึนเมา การดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดเหล่านี้ก็เป็นหน้าที่ของทั้งตำรวจ อัยการ ศาล เจ้าพนักงานคุมประพฤติ เจ้าหน้าที่เรือนจำ และเจ้าพนักงานพักการลงโทษ ซึ่งจัดเป็นภาระของกระบวนการยุติธรรมทั้งระบบรวมถึงองค์กรต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการลงโทษผู้กระทำผิดด้วย และในท้ายที่สุดกระบวนการยุติธรรมทั้งระบบที่ดำเนินการกับผู้กระทำผิดเหล่านี้ ก็อาจเป็นเพียงการลบล้างภาพของผู้กระทำผิดที่ติดยาเสพติดให้พ้นไปจากสายตาของประชาชนส่วนใหญ่ในช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้นโดยไม่ได้แก้ไขสาเหตุของการกระทำผิดที่แท้จริง หรือใช้ทรัพยากรต่างๆในกระบวนการยุติธรรมมากเกินไปจนความจำเป็นในการจัดการกับผู้กระทำผิดประเภทนี้ มีรายงานการวิจัยเกี่ยวกับแนวทางการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่ติดสุราได้ให้ข้อสังเกตว่าการดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดที่มีสาเหตุการกระทำผิดจากการติดสุรานั้นเป็นภาระแก่กระบวนการยุติธรรมมาก ควรมีมาตรการพิเศษในการปฏิบัติต่อผู้ติดสุราอย่างร้ายแรง และมีแนวโน้มในการกระทำผิดเพื่อป้องกันการกระทำผิดที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งผลการตอบสนองต่อแนวคิดเช่นนี้ คือ การขยายขอบเขตของการกระทำที่เป็นความผิดอาญาให้กว้างออกไป โดยออกกฎหมายที่กำหนดลักษณะบางประการของบุคคลที่เดิมยังไม่เป็นความผิดอาญาให้ถือเป็นเหมือนการกระทำผิด และให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการแก้ไขสาเหตุของปัญหานั้นให้ได้ก่อนที่จะเกิดการกระทำผิดจริงๆ รูปแบบการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในลักษณะเช่นนี้แตกต่างไปจากการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดทั่วไป โดยจะเลี้ยงหรือเบี่ยงเบนผู้กระทำผิดออกจากกระบวนการยุติธรรมให้ไม่ต้องเข้าสู่กระบวนการพิจารณาคดีตามปกติ แนวคิดในลักษณะเช่นนี้ส่วนหนึ่งได้พัฒนาต่อมาเป็นการลงโทษต่ออาชญากรรมที่ไม่มีผู้เสียหายหรืออาชญากรรมที่ปราศจากเหยื่อ (Victimless Crimes) ซึ่งการกำหนดความผิดอาญาในลักษณะนี้ไม่ใช่เฉพาะแต่สังคมนั้นที่ได้รับความเสียหายในระยะยาว แต่ตัวผู้กระทำผิดเองก็จะได้มีโอกาสในการบำบัดรักษาและไม่ต้องได้รับมลทินจากการถูกพิพากษาดำเนินคดีในกระบวนการยุติธรรมปกติด้วย รัฐบาลสหรัฐอเมริกาได้มีการออกกฎหมายกำหนดให้ผู้ที่ติดสุราอย่างหนัก หรือผู้ที่ติดยาเสพติดประเภทต่างๆที่ยังไม่ได้รับการควบคุมดูแลจากแพทย์ ต้องเข้ารับการบำบัดดูแลโดยผ่านการพิจารณารวบรวมข้อเท็จจริงและเห็นชอบโดยอัยการ หากสามารถบำบัดอาการติดสุราหรือยาเสพติดที่เกิดขึ้นได้แล้วอำนาจในการกล่าวหาฟ้องร้องดำเนินคดีในศาลต่อผู้ที่เข้ารับการบำบัดรักษาสำเร็จก็เป็นอันระงับลง และใน

บางรัฐของสหรัฐอเมริกาจะมีการกำหนดนโยบายให้ตำรวจสามารถนำผู้กระทำผิดที่มีสาเหตุการกระทำผิดจากการติดยาเสพติดในบางฐานความผิดส่งเข้ารับการบำบัดรักษาได้โดยตรงอีกด้วย

ศูนย์ควบคุมในอีกรูปแบบหนึ่งที่เข้ามารับหน้าที่บำบัดรักษาและควบคุมผู้กระทำผิดก่อนที่จะถูกดำเนินคดีในขั้นตอนนี้ เป็นเหมือนกับศูนย์สุขภาพประชาชนที่สามารถใช้สำหรับส่งผู้ติดยาเสพติด ผู้กระทำผิดเล็กน้อยอื่นๆที่ยังไม่ถูกพิพากษาให้เข้ารับการควบคุมดูแลและบำบัดรักษาสาเหตุต่างๆของการกระทำผิดแทนการถูกส่งไปสู่กระบวนการยุติธรรมที่ใช้เวลานานและสิ้นเปลืองทรัพยากรในกระบวนการยุติธรรมโดยไม่จำเป็น โดยนอกจากการทำหน้าที่บำบัดรักษาต่อผู้กระทำผิดที่ถูกส่งตัวเข้ามาแล้ว ยังเป็นการช่วยป้องกันการกระทำผิดที่อาจเกิดขึ้นในสังคมได้อีกด้วย³¹⁾ ซึ่งการใช้ศูนย์ควบคุมในลักษณะนี้มีรูปแบบและหลักเกณฑ์การบังคับใช้คล้ายคลึงกับศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดในประเทศไทยที่ได้จัดตั้งขึ้น โดยมีมาตรการบังคับบำบัดผู้ติดยาเสพติดและหากการบำบัดรักษาสำเร็จก็จะต้องถูกดำเนินคดีอาญาเช่นกัน อำนาจฟ้องคดีต่อศาลในความผิดที่ผู้กระทำผิดซึ่งเข้ารับการบำบัดจนสำเร็จได้เคยกระทำลงไปจนเป็นสาเหตุให้ต้องเข้ามาอยู่ในศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพก็จะเป็นอันสิ้นสุดลง

3.3.3 การใช้ศูนย์ควบคุมเพื่อปลดปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยระหว่างการพิจารณาคดี

หลักในการดำเนินคดีอาญาหากมีการกล่าวหาบุคคลใด ต้องถือว่าผู้ต้องหาทุกคนยังบริสุทธิ์อยู่จนกว่าจะมีการพิสูจน์ว่าการกระทำที่ถูกกล่าวหาจะสามารถพิสูจน์ได้ว่าเป็นความผิดจริงและศาลตัดสินพิพากษาลงโทษ ในระหว่างการพิจารณาคดีนั้นการควบคุมตัวผู้ต้องหาเอาไว้จึงต้องดำเนินการอย่างระมัดระวัง และหากไม่มีเหตุจำเป็นอื่นๆเจ้าหน้าที่ก็ต้องอนุญาตให้ผู้ต้องหาได้รับการประกันตัวออกไปในระหว่างการพิจารณาคดี แต่ระบบการประกันตัวก็ยังคงมีความไม่ยุติธรรมกล่าวคือเป็นระบบการให้ประกันตัวผู้ต้องหาด้วยหลักทรัพย์หรือหลักประกันชนิดต่างๆเท่านั้น ส่งผลให้ผู้กระทำผิดที่มีเหตุในลักษณะคดีคล้ายคลึงกันและอยู่ในข่ายที่อาจจะได้รับการประกันตัวในระหว่างการพิจารณาได้เช่นกัน หากเป็นผู้มีฐานะก็จะสามารถหาหลักประกันมาวางเพื่อไม่ต้องรับการคุมขังได้โดยง่าย แต่สำหรับผู้ต้องหาที่ยากจนไม่มีหลักประกันก็จำต้องถูกคุมขังต่อไปในระหว่างการพิจารณาคดี และเป็นที่รู้กันว่าผู้ถูกกล่าวหาในคดีอาญาส่วนใหญ่ก็มักจะเป็นชนชั้นล่างทางเศรษฐกิจของสังคมหรือเป็นคนที่ยากจน ซึ่งบุคคลเหล่านี้มักต้องรอคำตัดสิน

³¹⁾ Robert M. Carter and Leslie T. Wilkins, Probation, Parole and Community

พิพากษาอยู่ในเรือนจำเสมอโดยไม่มีโอกาสมาใช้ชีวิตประจำวันประกอบอาชีพทำงานปกติเหมือน ก่อนที่จะตกเป็นผู้ต้องหา

เพื่อแก้ปัญหาความไม่ยุติธรรมในระบบการประกันตัวผู้ต้องหาที่ใช้เฉพาะแต่เงินหรือ ทรัพย์สินมีค่าเป็นหลักประกันซึ่งเป็นระบบการประกันตัวผู้ต้องหาตามปกติ ที่หากผู้ถูกกล่าวหา มีคุณสมบัติตามที่กำหนดอันจะสามารถให้ประกันตัวได้และได้รับการพิจารณาแล้วว่าไม่มีเหตุ จำเป็นอย่างอื่นในการคัดค้านไม่ยอมให้ประกันตัวและในขณะเดียวกันผู้ต้องหาที่มีหลักประกันใน รูปแบบต่างๆมาวางประกันไว้ ผู้ต้องหาก็คะได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวในระหว่างพิจารณาทันที ผู้ต้องหาเพียงลงลายมือชื่อในข้อตกลงเพื่อสัญญาว่าจะมาปรากฏตัวในศาลตามเวลาที่กำหนด โดยข้อกำหนดหลักข้อหนึ่งที่สำคัญสำหรับการพิจารณาอนุญาตให้ประกันตัวผู้ต้องหาคือ ผู้ต้องหา ต้องเป็นผู้มีที่อยู่อาศัยเป็นหลักแหล่งในสังคมตามที่ของเขตอำนาจศาลที่เขาถูกกล่าวหา เช่น การมีครอบครัว เพื่อน สถานที่ทำงาน ฯลฯ แต่ในทางข้อเท็จจริงผู้ต้องหาที่มีสภาพครอบครัว ยากจนและประวัติการทำงานไม่เป็นหลักแหล่งจากสถิติมักจะแสดงให้เห็นว่ามีผลทำให้ถูกตัดสิทธิ ในการได้รับการปล่อยชั่วคราวระหว่างการพิจารณาสูง เพราะไม่มีคุณสมบัติตามที่กำหนด ในระบบการประกันตัวปกติ และยังเมื่อไม่สามารถหาหลักประกันมาวางศาลได้ด้วยแล้วก็มักจะ ต้องถูกคุมขังไว้ตลอดระยะเวลาของการพิจารณาคดีเสมอ จากผลของระบบการประกันตัวใน ลักษณะนี้ที่ก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันจากเหตุผลด้านฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ต้องหาทำให้ สมาชิกสภาองเกรส สมาชิกสภานิติบัญญัติในระดับมลรัฐและผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาต่างๆทำการ ร้องเรียนถึงความไม่เป็นธรรมที่เกิดขึ้นและมีผลนำไปสู่การพิจารณาถึงเรื่องนี้โดยคณะรัฐบาล สหรัฐอเมริกา

วิธีการแก้ปัญหาเรื่องระบบประกันตัวผู้ต้องหาแบบเดิมที่ได้จากการประชุมพิจารณาก็คือ รูปแบบการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาในระหว่างการพิจารณาคดีโดยใช้ศูนย์ควบคุม ด้วยการอาศัย หลักเกณฑ์แบบใหม่ในการพิจารณาปล่อยชั่วคราวและมีการกำหนดให้ใช้ศูนย์ควบคุมเป็นที่ ควบคุมผู้ต้องหาในระหว่างพิจารณาแทนการควบคุมในเรือนจำได้ เพื่อให้ผู้กระทำผิดประเภทที่ไม่ สามารถหาหลักทรัพย์มาประกันตัวได้สามารถได้รับการปลดปล่อยออกจากเรือนจำ ไปสู่การ ควบคุมในศูนย์ควบคุมที่แม้จะไม่ได้เป็นอิสระเต็มที่ แต่ก็มีลักษณะใกล้เคียงกับการดำเนินชีวิตใน สังคมปกติมากกว่า ผู้ต้องหาที่ได้รับการปล่อยชั่วคราวในระหว่างพิจารณาและต้องเข้าไปอยู่ใน ศูนย์ควบคุมจนกว่าจะมีคำตัดสินพิพากษาของศาลนั้น จะได้รับบริการเรื่องห้องสำหรับพักอาศัย และต้องถูกควบคุมดูแลในศูนย์ควบคุมตามหลักเกณฑ์และความเข้มงวดที่ศาลกำหนดตาม ลักษณะและความจำเป็นของผู้ต้องหาแต่ละราย ในระหว่างอยู่ในศูนย์ควบคุมผู้ต้องหาบางคนอาจ ได้รับอนุญาตให้ออกไปดำเนินชีวิตประจำวัน ทำงาน หรือประกอบกิจการต่างๆได้ตามปกติภายใต้ การควบคุมสอดส่องโดยใช้มาตรการต่างๆที่เหมาะสม และในระหว่างเวลาที่ต้องอยู่ในศูนย์

ควบคุมก็อาจมีกิจกรรม การให้คำปรึกษา การรักษาอาการเจ็บป่วยประกอบด้วย เพราะตามปกติแล้วผู้ต้องหาที่ถูกกำหนดให้อยู่ในศูนย์ควบคุมในกรณีนี้อาจต้องอยู่ในศูนย์ควบคุมเป็นระยะเวลา นานประมาณ 6 เดือน - 1 ปี หรืออาจมากกว่านั้นตามระยะเวลาการดำเนินคดีจนกว่าจะมีคำพิพากษา เว้นแต่การพิจารณาคดีแบบเร่งรัดซึ่งระยะเวลาในการพิจารณาอาจลดลงมาเหลือเพียง 2 - 3 เดือน ซึ่งก็เป็นระยะเวลาที่เพียงพอและควรจะมีผลในการพัฒนาตนเองของผู้ถูกควบคุมบ้างเช่นกัน ประกอบกับการให้บริการหรือจัดกิจกรรมในลักษณะการแก้ไขฟื้นฟูเหล่านี้จะเป็นประโยชน์แก่ตัวผู้ต้องหาเองอยู่แล้ว และควรต้องมีการจัดมาตรการแก้ไขฟื้นฟูต่างๆประกอบด้วยแม้จะยังไม่ถูกตัดสินว่ากระทำความผิดก็ตามเพราะไม่ได้มีวัตถุประสงค์การดำเนินการเพื่อมุ่งจะลงโทษแต่อย่างใด

ในที่สุดแล้วหากผู้ถูกกล่าวหาถูกตัดสินว่าไม่ได้กระทำความผิด เขาก็ยังได้รับประโยชน์ในเรื่องการพัฒนาบุคลิกภาพหรือพฤติกรรมของตนเองให้ดีขึ้น โดยจากการติดตามผลการดำเนินงานผู้ต้องหาที่ถูกควบคุมในศูนย์ควบคุมระหว่างการพิจารณาคดีที่ศาลตัดสินให้ปล่อยตัวในที่สุดนั้น สามารถออกไปดำเนินชีวิตได้อย่างเป็นระบบและมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนขึ้นในการใช้ชีวิตประจำวันในสังคม ในอีกทางหนึ่งกระบวนการเหล่านี้ก็ช่วยป้องกันการเกิดอาชญากรรมได้อีกด้วย และหากในที่สุดแล้วผู้ถูกกล่าวหาถูกตัดสินว่ากระทำผิดจริง มาตรการต่างๆ ในการแก้ไขฟื้นฟูที่ดำเนินการอยู่ในศูนย์ควบคุมก็จะมีผลต่อการตัดสินของศาลในการเลือกมาตรการที่จะใช้ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดด้วย เช่น หากผู้กระทำผิดมีพฤติกรรมระหว่างอยู่ในศูนย์ควบคุมดี ศาลก็อาจกำหนดเพียงมาตรการคุมประพฤติแทนการจำคุกในเรือนจำเพราะเห็นว่าได้รับมาตรการแก้ไขฟื้นฟูมาระดับหนึ่งจนมีพฤติกรรมเป็นที่น่าพอใจแล้ว โดยศูนย์ควบคุมจะให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดระหว่างอยู่ในศูนย์ควบคุมต่อศาลในลักษณะรายงานหรือข้อสังเกต ซึ่งจะถูกนำไปใช้ประกอบกับรายงานก่อนการพิจารณาเกี่ยวกับผู้กระทำผิดของพนักงานคุมประพฤติสำหรับใช้เป็นข้อมูลในการพิจารณากำหนดโทษผู้กระทำผิดต่อไปด้วย

นอกจากนี้รายงานเกี่ยวกับผู้ต้องหาในระหว่างรับการควบคุมในศูนย์ควบคุม ยังอาจใช้เพื่อประกอบการพิจารณาของศาลในการกำหนดรายละเอียดของมาตรการลงโทษที่เหมาะสมกับผู้กระทำผิดในรูปแบบอื่นๆได้อีกด้วย หากพบว่าผู้ต้องหาก่อทำความผิดจริงและศาลจะคุมประพฤติผู้กระทำผิด ศาลก็อาจพิจารณารายงานเพื่อเป็นแนวทางในการวางเงื่อนไขคุมประพฤติให้เหมาะสมกับผู้กระทำผิดแต่ละคน และมักกำหนดให้ระยะเวลาที่ถูกควบคุมในศูนย์ควบคุมสามารถนำมาหักกับวันต้องโทษจำคุกหากศาลพิพากษาถึงที่สุดให้ต้องรับจำคุกในเรือนจำได้ ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎหมายของแต่ละท้องถิ่น

3.3.4 การใช้ศูนย์ควบคุมเพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้กระทำผิดก่อนการตัดสินคดี

การใช้ศูนย์ควบคุมในรูปแบบนี้มีลักษณะเป็นการใช้ศูนย์ควบคุมเพื่อทำการเก็บข้อมูลพฤติกรรมของผู้กระทำผิดเพื่อใช้เป็นข้อมูลที่น่าไปศาลเพื่อให้ศาลใช้ประกอบดุลยพินิจในการพิจารณากำหนดโทษผู้กระทำผิดในชั้นสุดท้าย เพราะในการกำหนดโทษผู้กระทำผิดอย่างเหมาะสมนั้น มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมียุทธศาสตร์เกี่ยวกับตัวผู้กระทำผิดในด้านต่างๆ อย่างเพียงพอ และเป็นการยากที่ในจำนวนผู้กระทำผิดจำนวนมากที่ศาลจะต้องพิจารณาดัดสินลงโทษ ศาลจะสามารถพิจารณาโดยทันทีที่เห็นผู้กระทำผิดว่าเขามีความเสี่ยงมากเกินไปที่จะถูกกำหนดเพียงมาตรการคุมประพฤติตามปกติ แต่ยังไม่เหมาะสมที่จะถูกจำคุกเช่นกัน และพิพากษากำหนดเงื่อนไขให้ผู้กระทำผิดต้องเข้าไปอยู่ในศูนย์ควบคุมหรือเห็นถึงรูปแบบการลงโทษอื่นๆ ที่จะใช้ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดรายนั้นๆ อย่างเหมาะสมทันที ซึ่งปกติแล้วศาลสามารถหาข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้กระทำผิดเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาวางเงื่อนไขและตัดสินลงโทษผู้กระทำผิดได้จากรายงานก่อนการพิจารณาของเจ้าพนักงานคุมประพฤติ แต่ส่วนใหญ่รายงานก่อนการพิจารณานี้ก็เป็นเพียงข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้กระทำผิดในส่วนของประวัติทั่วไปหรือการสอบถามผู้เกี่ยวข้องเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้กระทำผิดเท่านั้น มักไม่มีข้อมูลที่มาจากตัวของผู้กระทำผิดเองหรือพฤติกรรมที่เป็นอยู่จริงของผู้กระทำผิดเกี่ยวกับปัญหาต่างๆ ในสังคมหรือสาเหตุอื่นๆ ที่ส่งผลต่อการกระทำความผิดของผู้กระทำผิดอย่างเพียงพอ ซึ่งเรียกว่าเป็นคดีประเภท “Marginal Cases” คือไม่รู้ว่าจะลงโทษด้วยการจำคุกดีหรือให้คุมประพฤติดี³² เมื่อศาลไม่ได้รับข้อมูลที่เพียงพอเพื่อใช้ในการตัดสินลงโทษผู้กระทำผิดในกรณีเช่นนี้ ศาลที่มีศูนย์ควบคุมอยู่ในเขตอำนาจก็อาจกำหนดให้ผู้กระทำผิดไปอยู่ในศูนย์ควบคุม เพื่อศึกษาพฤติกรรมเป็นเวลา 60 – 90 วัน โดยในช่วงเวลาดังกล่าวที่ผู้กระทำผิดต้องอาศัยและใช้ชีวิตประจำวันอยู่ในศูนย์ควบคุมก็จะมี การทดสอบทางจิตวิทยา รูปแบบต่างๆ อย่างละเอียด รวมถึงการพูดคุยเกี่ยวกับทัศนคติในเรื่องต่างๆ แล้วทำการประเมินผลเก็บข้อมูลในระยะเวลาต่างๆ อย่างสม่ำเสมอ การประเมินผลจะพิจารณาไปถึงประวัติการดำเนินชีวิต และหากมีประวัติการทำงานหรือการประกอบอาชีพประกอบมาด้วยก็จะเป็นการดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ประวัติการเข้าร่วมกิจกรรม ความประพฤติ และการปฏิบัติตามกฎระเบียบในขณะที่อยู่ในศูนย์ควบคุมก็จะถูกนำมาพิจารณาประกอบด้วย โดยผลการประเมินและรายงานของศูนย์ควบคุมจากการวินิจฉัยพฤติกรรมผู้กระทำผิดจะถูกนำไปใช้ในศาลเพื่อเป็นข้อมูลในการกำหนดโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำผิดต่อไป

³² จรัส บูรณพันธุ์ศรี .การคุมประพฤติกับความมั่นคงของชาติ. หน้า 42.

การพิพากษากำหนดโทษของศาลในชั้นสุดท้ายก็จะส่งผลต่อผู้กระทำผิดในลักษณะต่างๆ เช่น ผู้กระทำผิดอาจเพียงถูกกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรการคุมประพฤติปกติ สามารถออกจากศูนย์ควบคุมมาอยู่บ้านและคอยปฏิบัติตามเงื่อนไขคุมประพฤติตามที่ศาลกำหนด หรือผู้กระทำผิดต้องอยู่ในศูนย์ควบคุมต่อไปแต่เป็นในฐานะของเงื่อนไขคุมประพฤติที่กำหนดให้ผู้กระทำผิดต้องเข้ามาอยู่อาศัยใช้ชีวิตประจำวันและได้รับการควบคุมดูแลในศูนย์ควบคุม หรืออาจถูกส่งเข้าจำคุกในเรือนจำก็ได้ ศูนย์ควบคุมที่มีหน้าที่ศึกษาและวินิจฉัยพฤติกรรมของผู้กระทำผิดนี้มีการบังคับใช้ในกระบวนการยุติธรรมของประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นแห่งแรก โดยเริ่มจากกระบวนการยุติธรรมในระดับรัฐและมีแนวโน้มขยายการบังคับใช้มาสู่ระดับมลรัฐด้วย ในขั้นต้นกรมการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดของรัฐจอร์เจียได้ก่อตั้ง "Residential diversion centers" ขึ้นมากกว่า 12 แห่ง เพื่อให้บริการแก่ผู้พิพากษาที่ต้องการใช้ศูนย์ควบคุมเพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้กระทำผิดในลักษณะเช่นนี้ และในจำนวนนี้มีศูนย์ควบคุมที่จัดตั้งขึ้นสำหรับสตรีโดยเฉพาะจำนวน 2 แห่ง³³

3.3.5 การใช้ศูนย์ควบคุมสำหรับผู้กระทำผิดที่ถูกศาลสั่งคุมประพฤติ

การใช้ศูนย์ควบคุมในข้อนี้เป็นการใช้ศูนย์ควบคุมในลักษณะเป็นเงื่อนไขอย่างหนึ่งของการคุมประพฤติผู้กระทำผิด เพราะผู้กระทำผิดบางประเภทไม่เหมาะสมทั้งกับมาตรการคุมประพฤติปกติและโทษจำคุกโดยมีความจำเป็นต้องใช้มาตรการที่มีความคาบเกี่ยวระหว่างมาตรการคุมประพฤติปกติและการจำคุก อันมีลักษณะการควบคุมดูแลผู้กระทำผิดแบบกึ่งควบคุมซึ่งมีความจำเป็นในการบังคับใช้สำหรับปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดหากต้องให้กระบวนการยุติธรรมสามารถกำหนดโทษแก่ผู้กระทำผิดทุกประเภทได้อย่างเหมาะสมมากที่สุด โดยไม่ต้องการลงโทษผู้กระทำผิดหนักเกินไปด้วยการลงโทษจำคุกหรือลงโทษผู้กระทำผิดเบาเกินไปด้วยการคุมประพฤติปกติ แม้ว่าถ้าเทียบกับเงื่อนไขการคุมประพฤติอื่นๆ ที่ศาลบังคับใช้แล้ว เงื่อนไขการคุมประพฤติที่กำหนดให้ผู้กระทำผิดต้องเข้าไปอยู่ในศูนย์ควบคุมจะมีสัดส่วนการบังคับใช้น้อยกว่าการกำหนดเงื่อนไขคุมประพฤติอื่นก็ตาม³⁴ โดยผู้ที่ถูกคุมความประพฤติจะถูกส่งจากกระบวนการยุติธรรมเพื่อเข้าสู่ศูนย์ควบคุมได้ใน 2 ขั้นตอนคือ

³³ เรื่องเดียวกัน

³⁴ Bureau of Community Sanction Programs Summary FY 2001 Programs 1st

Quarter Statistical Report [Online]. (n.d.). Available from:

<http://www.drc.state.oh.us/web/BCS.htm> [2001, February 13]

3.3.5.1 การใช้ศูนย์ควบคุมเป็นเงื่อนไขของการคุมประพฤติ

ศาลจะพิจารณาถึงสภาพผู้กระทำผิดเป็นรายบุคคลในลักษณะว่าผู้กระทำผิดคนนี้มี ความเสี่ยงมากหากจะบังคับใช้มาตรการคุมประพฤติปกติที่มีพนักงานคุมประพฤติเพียงคนเดียว ในการควบคุมดูแลความประพฤติของผู้กระทำผิดในระหว่างที่ผู้กระทำผิดได้อยู่ในสังคมอย่าง อิสระซึ่งไม่สามารถให้เวลาและเอาใจใส่ควบคุมอย่างใกล้ชิดได้ ในขณะที่เดียวกันศาลก็พิจารณาถึง ลักษณะของผู้กระทำผิด ประวัติการกระทำผิด หรือสภาพความผิด ฯลฯ แล้วเห็นว่าไม่ควรส่ง ผู้กระทำผิดคนนี้ที่ยังไม่มีความจำเป็นต้องใช้มาตรการคุมซึ่งเข้ารับโทษจำคุกในเรือนจำ เช่นเดียวกัน ซึ่งเมื่อศาลพิจารณาถึงองค์ประกอบและลักษณะของผู้กระทำผิดได้ทั้งสองประการ ดังกล่าวแล้ว ศาลก็จะกำหนดเงื่อนไขการคุมประพฤติให้ผู้กระทำผิดต้องเข้ารับการควบคุมในศูนย์ ควบคุม โดยผู้กระทำผิดต้องให้ความเห็นชอบและตกลงด้วยที่จะเข้ารับเงื่อนไขในการถูกควบคุม และปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ต่างๆของศูนย์ควบคุม ข้อตกลงระหว่างศาลและผู้ถูกคุมประพฤตินี้ต้องมี ขึ้นก่อนที่การควบคุมในศูนย์ควบคุมจะเริ่มต้นขึ้น โดยมาตรการควบคุมผู้กระทำผิดในลักษณะ เช่นนี้ถูกบังคับใช้โดยศาลและเจ้าพนักงานคุมประพฤติในขั้นตอนต่างๆของกระบวนการยุติธรรม การกำหนดเงื่อนไขคุมประพฤติให้เข้ารับการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมจะขึ้นอยู่กับนโยบายและ จำนวนของศูนย์ควบคุมที่รองรับมาตรการคุมประพฤติผู้กระทำผิดในแต่ละช่วงเวลาและในแต่ละ ท้องถิ่นด้วยว่าจะรองรับผู้กระทำผิดได้เพียงใด

3.3.5.2 การใช้ศูนย์ควบคุมเป็นเงื่อนไขใหม่แทนการจำคุกสำหรับผู้ถูกคุม ประพฤติที่ฝ่าฝืนเงื่อนไขการคุมประพฤติ

รูปแบบของผู้กระทำผิดที่เข้ามาสู่ศูนย์ควบคุมในลักษณะนี้ คือ เป็นผู้กระทำผิดที่ถูกคุม ประพฤติตามเงื่อนไขการคุมประพฤติปกติอยู่แล้ว แต่มีปัญหาในด้านการปรับตัวเข้ากับสังคมปกติ ที่ยังไม่สามารถควบคุมดูแลตนเองและปฏิบัติตามเงื่อนไขการคุมประพฤติปกติที่ศาลกำหนดไว้ เดิมได้ ซึ่งปัญหาของผู้ฝ่าฝืนเงื่อนไขการคุมประพฤติอาจคล้ายกับปัญหาของผู้ต้องขังที่ได้รับการ ปลดปล่อยหรือพักการลงโทษที่กลับเข้าสู่สังคมในช่วงแรกคือมีพฤติกรรมที่ไม่สามารถปรับตัวเข้า กับสังคมได้เช่นกัน และพฤติกรรมที่ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมปกติของผู้ถูกคุมประพฤตินั้น ย่อม เสี่ยงต่อการกระทำผิดเงื่อนไขและอาจถูกเพิกถอนการคุมประพฤติได้ในที่สุด ซึ่งตามปกติหากมี การฝ่าฝืนเงื่อนไขการคุมประพฤติ การคุมประพฤติก็น่าจะต้องถูกยกเลิกและผู้กระทำผิดต้องถูกส่ง เข้ารับโทษจำคุกในเรือนจำแทน เนื่องจากการคุมประพฤตินี้ถือเป็นการทดลองให้ผู้กระทำผิดกลับไป ใช้ชีวิตในสังคมอีกครั้ง หากไม่สามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขการคุมประพฤติที่ศาลกำหนดได้ก็เท่ากับ ว่าผู้กระทำผิดไม่สามารถดำเนินชีวิตในสังคมปกติได้เช่นกัน

แต่ในบางกรณีแทนที่ศาลจะส่งผู้ที่ฝ่าฝืนเงื่อนไขการคุมประพฤติเข้ารับโทษจำคุกในเรือนจำโดยทันที ก็อาจให้โอกาสทดลองปรับพฤติกรรมและแก้ปัญหาที่เป็นสาเหตุของการกระทำผิดด้วยมาตรการไม่ใช่เรือนจำอีกครั้งหนึ่ง และตรงจุดนี้เองที่ศาลหรือพนักงานคุมประพฤติอาจจะกำหนดเงื่อนไขการคุมประพฤติใหม่ให้ผู้กระทำผิดที่ฝ่าฝืนเงื่อนไขการคุมประพฤติแต่ไม่มีความร้ายแรงจนถึงขั้นจะต้องถูกจำคุกในเรือนจำเข้ารับมาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุม³⁵ที่มีลักษณะการควบคุมดูแลและช่วยแก้ไขปัญหสาเหตุการกระทำผิดของผู้ถูกคุมประพฤติอย่างเข้มข้นกว่า และในขณะเดียวกันผู้ถูกคุมประพฤตินี้ยังได้รับประโยชน์จากมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนเช่นเดิมด้วย โดยรัฐบาลกลางสหรัฐอเมริกาได้ผ่านกฎหมายเกี่ยวกับวิธีพิจารณาและหลักเกณฑ์ในการเปลี่ยนจากการบังคับใช้มาตรการคุมประพฤติปกติกับผู้ถูกคุมประพฤติที่ฝ่าฝืนเงื่อนไขการคุมประพฤติซึ่งไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมโดยอาศัยเพียงมาตรการคุมประพฤติปกติได้มาเป็นการเข้ารับการควบคุมในศูนย์ควบคุมแทน ซึ่งมาตรการในลักษณะต่างๆตามกฎหมายนี้ก็ถูกนำไปบังคับใช้โดยศาลและเจ้าพนักงานคุมประพฤติในรัฐต่างๆ อย่างแพร่หลายแล้วด้วยเช่นกัน

3.3.6 การใช้ศูนย์ควบคุมสำหรับบำบัดผู้กระทำผิดที่มีปัญหาติดยาเสพติดหรืออาการทางจิต

การใช้ศูนย์ควบคุมสำหรับบำบัดผู้กระทำผิดที่มีปัญหาติดยาเสพติดหรืออาการทางจิตมีลักษณะเป็นการใช้ศูนย์ควบคุมเพื่อรองรับผู้กระทำผิดที่มีปัญหาพิเศษหรือมีลักษณะบกพร่องผิดปกติจากคนทั่วไป เช่น คนติดยา ผู้ป่วยทางจิต ซึ่งในการแก้ปัญหาเหล่านี้มักไม่สะดวกในการควบคุมดูแลผู้กระทำผิดที่โรงพยาบาล จึงมีการจัดตั้งศูนย์ควบคุมสำหรับผู้กระทำผิดเหล่านี้เป็นพิเศษขึ้นมา ผู้กระทำผิดจะต้องถูกกำหนดให้อยู่ในศูนย์ควบคุมนานเป็นพิเศษเพื่อใช้เวลาในการรักษาอาการบกพร่องต่างๆ ในบางครั้งผู้กระทำผิดต้องอยู่ในศูนย์ควบคุมนานถึง 18 เดือน โดยในศูนย์ควบคุมจะมีการใช้เทคนิคทางการแพทย์ในการบำบัดรักษา โดยเฉพาะในกรณีของผู้กระทำผิดที่ติดยาและยาเสพติดจะมีผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์และมีผลงานในการแก้ปัญหาเหล่านี้มาแล้วคอยให้การรักษา หรือในหลายๆศูนย์ก็จะเป็นลักษณะของการให้ผู้เชี่ยวชาญมาฝึกสอนผู้กระทำผิดที่เคยมีปัญหาและได้รับการรักษาหายขาดแล้ว เพื่อให้ช่วยทำการบำบัดรักษาผู้กระทำผิดที่เข้ามาใหม่แทนเจ้าหน้าที่ซึ่งอาจมีไม่เพียงพอ ทั้งนี้ภายใต้การควบคุมอย่างใกล้ชิดของเจ้าหน้าที่ในแต่ละศูนย์ และมักพบว่าผู้กระทำผิดที่มาทำหน้าที่ช่วยบำบัดรักษาก็มีการพัฒนาตัวเองได้ดียิ่งขึ้นกว่าเดิมเพราะได้รับประสบการณ์ที่เลวร้ายของยาเสพติดทั้งจากตนเองและ

³⁵ Howard Abadinsky, *Probation and Parole: Theory and Practice*, p.369.

ผู้กระทำผิดที่ตนเข้าไปช่วยรักษาด้วย การดำเนินงานศูนย์ควบคุมในลักษณะนี้จะช่วยป้องกันการกระทำผิดซ้ำได้พอสมควร เพราะการปล่อยให้ผู้กระทำผิดเล็กยาเสพติดด้วยตนเองเป็นเรื่องยาก ซึ่งเท่ากับว่าสาเหตุเดิมของการกระทำผิดยังมีอยู่ แม้จะมีการลงโทษด้วยวิธีการต่างๆแล้วก็ตาม ก็อาจเกิดกระทำผิดซ้ำได้อีกเสมอเพราะสาเหตุการกระทำผิดที่แท้จริงยังไม่ได้รับการแก้ไข

3.3.7 การใช้ศูนย์ควบคุมสำหรับผู้ต้องขังที่ได้รับการพักการลงโทษ

การใช้ศูนย์ควบคุมสำหรับผู้ต้องขังที่ได้รับการพักการลงโทษนี้ เป็นการใช้ศูนย์ควบคุมในขั้นตอนหลังจากที่มีการจำคุกผู้กระทำผิดแล้ว แต่ต้องการลดผลกระทบจากการจำคุกในเรือนจำ โดยการใช้ศูนย์ควบคุมหรือที่เรียกกันในชื่ออื่นๆอีก เช่น บ้านกึ่งวิถีออกหรือศูนย์เตรียมการปลดปล่อยผู้กระทำผิดอันมีลักษณะเป็นสถานที่เชื่อมในการปลดปล่อยผู้ต้องขังออกจากเรือนจำ เพื่อกลับสู่สังคมปกติ ซึ่งปกติแล้วผู้ต้องขังที่ได้รับการพักการลงโทษและกำลังจะได้รับอิสรภาพ มักจะมีปัญหาในการปรับตัวเข้ากับสภาพสังคมปกติภายนอกเรือนจำ และต้องการคำแนะนำหรือความช่วยเหลือสำหรับการใช้ชีวิตในสังคมปกติในช่วงแรก การให้ความช่วยเหลือผู้ที่ได้รับการปลดปล่อยจากเรือนจำลักษณะเช่นนี้จะช่วยป้องกันผลกระทบอันเกิดจากการดำเนินชีวิตอย่างโดดเดี่ยวและแยกตัวจากสังคมเป็นเวลานานในเรือนจำได้

การใช้ศูนย์ควบคุมกับผู้ต้องขังที่ถูกพักการลงโทษนี้ มีจุดเริ่มต้นจากการใช้ศูนย์ควบคุมเพื่อสงเคราะห์หรือช่วยเหลือผู้กระทำผิดที่ถูกปลดปล่อยจากเรือนจำตามกำหนดเวลาปกติในอดีต และต่อมาในประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีกฎหมายทั้งในระดับสหรัฐและมลรัฐ อนุญาตให้ปล่อยผู้ต้องขังออกไปจากเรือนจำก่อนครบกำหนดโทษตามปกติได้ โดยผู้ที่ได้รับการปลดปล่อยก่อนกำหนดต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของศูนย์ควบคุมตามระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดประมาณ 30 - 120 วัน และมีการเปลี่ยนแปลงสถานที่ในการควบคุมผู้กระทำผิดจากเรือนจำไปเป็นการควบคุมดูแลในศูนย์ควบคุมในชุมชนแทน ในขั้นแรกจะมีการพิจารณาส่งผู้ต้องขังที่ได้รับการพักการลงโทษมาสู่ศูนย์ควบคุมตามความเหมาะสมเป็นรายบุคคลเท่านั้น จนเมื่อไม่นานมานี้ในสหรัฐอเมริกามีแนวคิดที่ผู้ต้องขังที่ได้รับการพักการลงโทษทุกคนจะต้องเข้ามาสู่มาตรการเตรียมการปลดปล่อยในรูปแบบการจัดสถานที่เพื่อช่วยเหลือและควบคุมดูแลตามเงื่อนไขที่กำหนดภายหลังจากที่ได้รับอิสรภาพ ในช่วงแรกของการบังคับใช้การกำหนดให้ผู้ถูกพักการลงโทษต้องเข้ารับการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมในลักษณะของเงื่อนไขของการพักการลงโทษนั้น เป็นการนำมาบังคับใช้ในระดับสหรัฐ (Federal law) ก่อน โดยมีหลักการและแนวคิดที่ผู้ต้องขังที่ได้รับการพักการลงโทษที่ควรจะต้องอยู่ในสังคมปกติอย่างเสรีได้ ก็มักยังมีปัญหาในการปรับตัวเข้ากับสภาพสังคมและอยู่ในสภาวะเสี่ยงที่อาจจะกระทำผิดขึ้นอีก อันจะมีผลคือต้องถูกเพิกถอนการพักการลงโทษ

ซึ่งแทนที่จะรอให้เกิดการกระทำผิดซ้ำและส่งผู้ต้องขังที่ได้รับการพักการลงโทษที่กระทำผิดเงื่อนไข การพักการลงโทษกลับเข้าสู่เรือนจำ ก็แก้ปัญหาด้วยการกำหนดมาตรการเตรียมการปลดปล่อย ผู้ต้องขังก่อนที่จะถึงกำหนดปลดปล่อยออกจากเรือนจำให้ทดลองใช้ชีวิตในชุมชนภายใต้การ ควบคุมดูแลก่อน โดยส่งผู้ต้องขังที่ได้รับการพักการลงโทษเข้าไปรับการควบคุมดูแลแบบกึ่ง ควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมแทนเรือนจำในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เพื่อให้ผู้ต้องขังได้ปรับสภาพจิตใจ และได้รับคำแนะนำอย่างใกล้ชิดในการปรับตัวเข้ากับสังคมในขณะที่เขาก็ได้อยู่ในชุมชนปกติจริงๆ ด้วย มีการช่วยจัดหาสถานที่ทำงานหรือให้ความช่วยเหลือที่จำเป็นในด้านต่างๆ หากขั้นตอนใน การดำเนินการพักการลงโทษสิ้นสุดลงและผู้ต้องขังได้รับอิสรภาพจริงๆก็จะได้มีงานทำทันทีหรือได้ ทำงานที่ทำอยู่ต่อไป ได้รับการแก้ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นจากการปรับตัวเข้ากับสังคมปกติและ สามารถดำเนินชีวิตเป็นพลเมืองดีของสังคมได้ ในปัจจุบันรัฐต่างๆในสหรัฐอเมริกาก็มีกฎหมาย หรือระเบียบในการพักการลงโทษผู้กระทำผิดที่กำหนดอย่างชัดเจนให้มีการใช้ศูนย์ควบคุมสำหรับ ผู้ต้องขังที่ได้รับการพักการลงโทษ โดยการพิจารณาถึงเงื่อนไขต่างๆที่ผู้ต้องขังซึ่งได้รับการ ปลดปล่อยหรือพักการลงโทษแต่ละคนจะได้รับประกอบในระหว่างการอยู่ในศูนย์ควบคุมจะขึ้นอยู่กับ ลักษณะและความเหมาะสมของผู้กระทำผิดแต่ละคนตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด

3.4 หลักเกณฑ์และกระบวนการทางกฎหมายของมาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุม

การบังคับใช้ศูนย์ควบคุมเกิดขึ้นในขั้นตอนต่างๆของกระบวนการยุติธรรมและมีอยู่ หลากหลายรูปแบบ การใช้ศูนย์ควบคุมในบางขั้นตอนแม้จะรองรับผู้กระทำผิดจากกระบวนการ ยุติธรรมเช่นกัน แต่ก็อยู่ในรูปแบบการให้ความช่วยเหลือผู้กระทำผิดที่ประสบปัญหาต่างๆ หรือการ สงเคราะห์ผู้กระทำผิดเท่านั้น เช่น การใช้ศูนย์ควบคุมกับผู้กระทำผิดที่พ้นโทษจำคุกและได้รับการ ปลดปล่อยจากเรือนจำแล้วแต่ไม่สามารถพึ่งพาตนเองได้ในการดำรงชีวิตในสังคมปกติ ซึ่งการจะ ศึกษาถึงการให้ศูนย์ควบคุมในรูปแบบของการสงเคราะห์ผู้กระทำผิดในลักษณะนี้ นับเป็น การศึกษานอกเหนือขอบเขตของการวิจัยในครั้งนี้และได้เคยมีการศึกษาวิจัยกันไว้อย่างแพร่หลาย แล้วด้วย การศึกษาถึงหลักเกณฑ์และกระบวนการทางกฎหมายของการใช้มาตรการควบคุมโดย ใช้ศูนย์ควบคุมของบทนี้ จึงจะศึกษาเฉพาะการใช้ศูนย์ควบคุมในกระบวนการยุติธรรมในขั้นตอน ก่อนศาลพิพากษาและการใช้ศูนย์ควบคุมเพื่อเลี้ยงโทษจำคุกให้แก่ผู้กระทำผิดเท่านั้น ซึ่งก็มีหลาย ประเทศที่มีการบังคับใช้มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมในลักษณะนี้ ในแต่ละประเทศก็มี หลักเกณฑ์และเงื่อนไขปลีกย่อยในการบังคับใช้แตกต่างกันไปตามสถานการณ์การกระทำ ความผิดที่เกิดขึ้น โครงสร้างและระบบกฎหมาย ตลอดจนปัจจัยแวดล้อมอื่นๆที่แตกต่างกันออกไป

3.4.1 หลักเกณฑ์และรูปแบบพื้นฐานของมาตรการควบคุมผู้กระทำผิดโดยใช้ศูนย์ควบคุม

รูปแบบการบังคับใช้ศูนย์ควบคุมเพื่อเบี่ยงเบนผู้กระทำผิดให้ไม่ต้องรับโทษจำคุกที่มีการบังคับใช้อย่างจริงจังและเป็นรูปธรรมที่สุด คือ การบังคับใช้มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมในฐานะเงื่อนไขอย่างหนึ่งของการคุมประพฤติ หรือเป็นเงื่อนไขที่กำหนดให้ผู้กระทำผิดต้องปฏิบัติตามแต่ไม่ได้อิงกับหลักเกณฑ์เรื่องเงื่อนไขในการคุมประพฤติผู้กระทำผิด โดยการบังคับใช้ศูนย์ควบคุมเพื่อเป็นทางเลือกในกระบวนการยุติธรรมนี้มีบังคับใช้อย่างแพร่หลายในประเทศต่างๆ อาทิ เช่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ และแคนาดา ในแต่ละประเทศที่มีการบังคับใช้แม้จะมีหลักเกณฑ์ทางกฎหมายในการบังคับใช้ที่แตกต่างกันแต่ก็เป็นความแตกต่างเพียงเล็กน้อย โดยมีหลักการสำคัญของบทบัญญัติทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องคือ ต้องมีบทบัญญัติให้อำนาจแก่ศาลในการกำหนดให้ผู้กระทำผิดต้องเข้าไปอยู่ในศูนย์ควบคุมในรูปแบบและในขั้นตอนต่างๆของกระบวนการยุติธรรม มีหลักเกณฑ์ในบทบัญญัติอื่นๆมาคอยทำหน้าที่ในการกำหนดขอบเขตการบังคับใช้ศูนย์ควบคุม กำหนดประเภทของผู้กระทำผิดที่อาจบังคับใช้ได้ วิธีการควบคุมดูแลผู้กระทำผิดในศูนย์ควบคุม อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานในการควบคุมดูแลผู้กระทำผิดที่ต้องเข้ารับการควบคุม การจัดตั้งศูนย์ควบคุมทั้งของรัฐและเอกชน รวมตลอดถึงรายได้หรือเงินที่ใช้ในการดำเนินการศูนย์ควบคุมของเอกชนที่หากได้ดำเนินการศูนย์ควบคุมตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎหมายแล้วก็อาจเป็นกรณีที่จะได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจากรัฐได้ นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับโครงสร้างโดยรวมของกฎหมายที่ต้องกำหนดแนวทางการเลี้ยงโทษจำคุกหรือมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำในรูปแบบอื่นๆให้ชัดเจนและส่งเสริมให้มีการพัฒนาเพิ่มการบังคับใช้ให้มากขึ้นควบคู่กันไปด้วย อันจะช่วยเปิดโอกาสให้ศาลมีทางเลือกอื่นๆในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดเพิ่มขึ้นอย่างเป็นระบบและสามารถเลือกนำไปบังคับใช้กับผู้กระทำผิดแต่ละคนได้อย่างเหมาะสม อาจมีการกำหนดให้การลงโทษจำคุกผู้กระทำผิดจะกระทำได้ต่อเมื่อพิจารณามาตรการเลี้ยงโทษจำคุกอื่นๆแล้วแต่ไม่มีมาตรการใดมีความเหมาะสม³⁶ หรือตัวผู้กระทำผิดมีพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อความปลอดภัยของสังคมมากเกินไปเท่านั้น รวมตลอดถึงการให้ความสำคัญกับข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้กระทำผิด เช่น การกำหนดให้ต้องได้รับรายงานการสืบเสาะของเจ้าพนักงานคุมประพฤติก่อนจึงสามารถพิจารณาพิพากษาได้ ทั้งนี้เพื่อให้การกำหนดโทษมีเหตุผลและเหมาะสมกับตัวผู้กระทำผิดมากขึ้น โดยประเทศต่างๆที่มีการบังคับใช้ศูนย์ควบคุมก็มีหลักเกณฑ์การบังคับใช้พื้นฐานที่คล้ายคลึงกันเช่นนี้อยู่ยกตัวอย่าง เช่น ประเทศแคนาดามีการใช้ศูนย์ควบคุมกับผู้กระทำผิดในทั้งรูปแบบของเงื่อนไขการคุมประพฤติและการกำหนดหลักเกณฑ์ให้ผู้กระทำผิดต้องปฏิบัติตามใน

³⁶ Kentucky Revised Code, Section: 533.010 (2), (3).

การเข้าอยู่ในศูนย์ควบคุมโดยไม่อิงกับเงื่อนไขการคุมประพฤติ โดยหลักเกณฑ์ต่างๆในการบังคับใช้ศูนย์ควบคุมจะแตกต่างกันไปตามเขตอำนาจของศาลแต่ละท้องที่และตัวผู้กระทำผิดแต่ละคน³⁷⁾ หรือในประเทศนิวซีแลนด์ที่มีการใช้ศูนย์ควบคุมในลักษณะของการกำหนดในคำพิพากษาให้ผู้กระทำผิดต้องเข้าสู่โปรแกรมการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชน หรือต้องเข้าไปอยู่ในศูนย์ควบคุมรูปแบบต่างๆตามประเภทของผู้กระทำผิด โดยระยะเวลาของการอยู่ในศูนย์ควบคุมจะมีกำหนดไม่เกิน 6 เดือน และมากกว่าครึ่งของผู้กระทำผิดที่เข้ามาอยู่ในศูนย์ควบคุมตามคำพิพากษาของศาลเป็นผู้กระทำผิดความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน³⁸⁾

หลักเกณฑ์พื้นฐานทางกฎหมายของการบังคับใช้มาตรการควบคุมผู้กระทำผิดโดยใช้ศูนย์ควบคุมนี้ จะมีการบังคับใช้ศูนย์ควบคุมในลักษณะการกำหนดเงื่อนไขให้ผู้กระทำต้องปฏิบัติตาม โดยศาลจะกำหนดเงื่อนไขไว้ในคำพิพากษา อันอาจเป็นเงื่อนไขที่ศาลสามารถกำหนดโดยเอกเทศในคำพิพากษา หรือเป็นเงื่อนไขที่อิงกับหลักเกณฑ์ในการคุมประพฤติผู้กระทำผิดโดยต้องเข้าเกณฑ์ที่ศาลจะคุมประพฤติผู้กระทำผิดเสียก่อนแล้วจึงกำหนดการเข้าอยู่อาศัยในศูนย์ควบคุมเป็นเงื่อนไขเพิ่มเติมของการคุมประพฤติ การลงโทษผู้กระทำผิดด้วยมาตรการควบคุมในศูนย์ควบคุมรูปแบบนี้เป็นแนวทางพื้นฐานของการบังคับใช้โดยทั่วไปในประเทศต่างๆที่มีการบังคับใช้มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุม และอาจมีการใช้ศูนย์ควบคุมในขั้นตอนอื่นๆของกระบวนการยุติธรรมประกอบด้วย เช่น การกำหนดให้ใช้ศูนย์ควบคุมในขั้นก่อนการพิจารณาหากผู้กระทำผิดยินยอมจะปฏิบัติตามเงื่อนไขในการเข้ารับการควบคุมในศูนย์ควบคุมอันจะมีผลทำให้คดีระงับลงหรือการใช้ศูนย์ควบคุมในการชะลอการฟ้องของพนักงานอัยการในลักษณะของการกำหนดเงื่อนไขเข้ารับการควบคุมในศูนย์ควบคุมให้ผู้กระทำผิดต้องปฏิบัติตาม เพื่อพนักงานอัยการจะไม่ฟ้องคดีต่อศาลหากผู้กระทำผิดสามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขได้อันคล้ายกับเงื่อนไขการคุมประพฤติในชั้นศาลที่ให้ผู้กระทำผิดปฏิบัติตามเพื่อไม่ต้องถูกลงโทษจำคุก เป็นต้น

³⁷⁾ World Fact book of Criminal Justice Systems: Canada [Online]. (n.d.).

Available from: <http://www.ojp.usdoj.gov/bis/pub/ascii/wfbcican.txt> [2001, October 15]

³⁸⁾ World Fact book of Criminal Justice Systems: New Zealand [Online]. (n.d.).

Available from: <http://www.ojp.usdoj.gov/bjs/pub/ascii/wfbcjnew.txt> [2001, October 15]

3.4.2 หลักเกณฑ์ทางกฎหมายของมาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมของประเทศอังกฤษ

ประเทศอังกฤษมีการใช้ศูนย์ควบคุมกับผู้กระทำผิดในรูปแบบของเงื่อนไขการคุมประพฤติ ในลักษณะเป็นเงื่อนไขการคุมประพฤติที่ให้อำนาจศาลในการกำหนดให้ผู้กระทำผิดต้องเข้ามาอยู่อาศัยในศูนย์พักพิงสำหรับการคุมประพฤติที่ได้รับการขึ้นทะเบียนแล้วอันมีลักษณะเดียวกันกับศูนย์ควบคุม³⁹⁾ ศูนย์พักพิงสำหรับการคุมประพฤตินี้ยังใช้รองรับการควบคุมดูแลผู้กระทำผิดที่ถูกปลดปล่อยชั่วคราวในระหว่างพิจารณาด้วยในรูปแบบของ Bail Hostel หรือศูนย์พักพิงสำหรับผู้ต้องหาที่ได้รับการปลดปล่อยชั่วคราวระหว่างการพิจารณาคดี ทั้งนี้เพื่อรองรับผู้ต้องหาหรือจำเลยที่อยู่ระหว่างการปลดปล่อยชั่วคราวระหว่างการพิจารณาคดีบางรายที่มีปัญหาตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานคุมประพฤติที่เสนอต่อศาล อันสอดคล้องกับข้อกำหนดในกฎหมายว่าด้วยการประกันตัวผู้กระทำผิด (The 1976 Bail Act) ที่กำหนดให้ศาลต้องให้ประกันตัวยกเว้นแต่จะมีเหตุผลชัดเจนและเฉพาะเจาะจงว่าทำไมจึงไม่อนุญาตให้ประกันตัว และเป็นนโยบายของศาลที่จะกระตุ้นการใช้ทางเลือกอื่นแทนการลงโทษจำคุก โดยจะใช้ Bail Hostel เป็นศูนย์ควบคุมผู้ต้องหาหรือจำเลยในระหว่างการพิจารณาคดี⁴⁰⁾ หรือหากพิจารณาแล้วว่าเป็นผู้กระทำผิดจริงและผู้กระทำผิดมีความเหมาะสมในการใช้มาตรการกึ่งควบคุมในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชน ก็จะส่งตัวผู้กระทำผิดเข้าสู่ Probation Hostel ต่อไป การดำเนินงานและการควบคุมผู้กระทำผิดภายในศูนย์พักพิงสำหรับการคุมประพฤติของประเทศอังกฤษมักเป็นหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติแต่บางกรณีก็มีเจ้าหน้าที่อาสาสมัครที่ผ่านการคัดเลือกและตรวจสอบคุณสมบัติแล้วเข้าร่วมทำงานด้วย โดยมี The Home Office National Standards เป็นองค์กรที่คอยกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการดำเนินการ ข้อบังคับของศูนย์ควบคุม อำนาจการปกครองผู้กระทำผิดที่อยู่ในศูนย์ควบคุม มาตรฐานการดำเนินการของศูนย์ควบคุม วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลและประวัติผู้กระทำผิดของแต่ละศูนย์ควบคุม และคอยควบคุมสอดส่องให้มีการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ด้วย

การจัดตั้งศูนย์ควบคุมในลักษณะของศูนย์พักพิงสำหรับการคุมประพฤติในประเทศอังกฤษก็เพื่อเพิ่มระดับความเข้มงวดของการควบคุมดูแลและปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนให้เพิ่มขึ้นในอีกระดับหนึ่งจากการคุมประพฤติปกติ และให้สามารถใช้มาตรการนี้จัดการควบคุมผู้กระทำผิดที่ถูกปล่อยชั่วคราวในระหว่างการพิจารณาคดีตลอดจนใช้รองรับผู้กระทำผิดที่ได้รับ

³⁹⁾ Power of Criminal Courts Act 1973: sch.1a, para.1.

⁴⁰⁾ จรัล บุรณพันธุ์ศรี, การคุมประพฤติดับความมั่นคงของชาติ, หน้า 47

การปฏิบัติด้วยมาตรการไม่ใช่เรือนจำในรูปแบบต่างๆได้อย่างเหมาะสม⁴¹ ผู้กระทำผิดที่อยู่ในศูนย์พักพิงสำหรับการคุมประพฤติสามารถออกไปทำงานหรือเรียนหนังสือในตอนกลางวันได้ตามปกติ แต่ต้องกลับเข้ามาในศูนย์ควบคุมตอนเย็นภายในเวลาที่กำหนด และต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขคุมประพฤติอื่นที่อาจกำหนดเพิ่มเติมแก่ผู้กระทำผิดเป็นรายๆไป เช่น การเข้าโครงการฝึกอบรมในหัวข้อต่างๆที่เกี่ยวข้องกับความผิดที่ตนได้กระทำ หรือเข้าศูนย์อบรมฟื้นฟูผู้กระทำผิดในสถานที่อื่นๆด้วย ระยะเวลาที่ผู้กระทำผิดต้องถูกควบคุมในศูนย์ควบคุมจะถูกกำหนดไว้โดยศาลในคำพิพากษา แต่ระยะเวลาที่ผู้กระทำผิดต้องถูกควบคุมในศูนย์ควบคุมจริงๆอาจน้อยกว่าที่ศาลกำหนด หากหลังจากที่ผู้กระทำผิดอยู่ในศูนย์ควบคุมมาระยะเวลาหนึ่งจนครบถ้วนตามกำหนดระยะเวลาขั้นต่ำในการควบคุมผู้กระทำผิดที่ศาลได้กำหนดไว้ในคำพิพากษาแล้ว ปรากฏเหตุผลอันสมควรที่แสดงให้เห็นว่าผู้กระทำผิดสามารถปรับตัวและพัฒนาตนเองได้จนไม่มีเหตุปัจจัยในการเกิดความเสี่ยงที่จะกระทำผิดอีก ผู้กระทำผิดก็อาจได้รับการยกเลิกเงื่อนไขการคุมประพฤติที่กำหนดให้ต้องเข้ามาอยู่ในศูนย์ควบคุมก่อนถึงกำหนดได้ ทั้งนี้ภายใต้หลักเกณฑ์ต่างๆที่บัญญัติไว้ในกฎหมายของแต่ละเขตอำนาจศาลที่อาจมีความแตกต่างกันในรายละเอียด

หลักเกณฑ์ในการกำหนดเงื่อนไขการคุมประพฤติที่กำหนดให้ผู้กระทำผิดต้องเข้ามาอยู่ในศูนย์ควบคุมหรือศูนย์พักพิงสำหรับการคุมประพฤติของประเทศอังกฤษนี้ ศาลต้องพิจารณาถึงสภาพแวดล้อมที่บ้านหรือที่อยู่อาศัยของผู้กระทำผิด รายงานการสืบเสาะของเจ้าพนักงานคุมประพฤติ และแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้กระทำผิดในด้านต่างๆที่มีอยู่ทั้งหมดเสียก่อน โดยประเภทของผู้กระทำผิดที่ศาลจะกำหนดให้เข้าไปอยู่ในศูนย์ควบคุมต้องเป็นผู้กระทำผิดที่อาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี หรือจากการพิจารณาถึงสภาพแวดล้อมและสถานที่อยู่อาศัยของผู้กระทำผิดแล้วแสดงให้เห็นได้ว่าสภาพแวดล้อมเป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงหรืออาจสร้างอันตรายต่อสังคมจากการกระทำผิดซ้ำของผู้กระทำผิดได้มากกว่าผู้กระทำผิดอื่นหากจะปล่อยให้มาตรการคุมประพฤติปกติและปล่อยให้ผู้กระทำผิดกลับไปดำเนินชีวิตประจำวันในสภาพแวดล้อมเดิมๆต่อไป อันเป็นกรณีที่ต้องกำหนดเงื่อนไขให้ผู้กระทำผิดต้องมารับการควบคุมในศูนย์ควบคุมเพิ่มเติมจากเงื่อนไขการคุมประพฤติปกติ ผู้กระทำผิดที่อยู่ในศูนย์ควบคุมจะได้รับการควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิดจากเจ้าพนักงานคุมประพฤติ โดยภายในศูนย์ควบคุมก็ยังมีพนักงานรักษาความปลอดภัยทำหน้าที่ควบคุมความสงบเรียบร้อยด้วย แต่สำหรับผู้กระทำผิดที่ไม่มีที่อยู่อาศัย (Homeless) ก็ต้องมีเกณฑ์ในการพิจารณาสภาพแวดล้อมในการอยู่อาศัยควบคู่กับความรุนแรงและลักษณะของความผิดที่กระทำเป็นพิเศษด้วย เพราะมิฉะนั้นแล้วผู้กระทำผิดเพียง

⁴¹ Martin Wasik, *Emmins on Sentencing*, 2nd ed. (London: Blackstone Press, 1993), p. 176.

เล็กน้อยแต่ไม่มีที่อยู่อาศัยเป็นหลักแหล่งก็จะเข้าหลักเกณฑ์ที่ศาลต้องกำหนดให้ไปปรับการควบคุมในศูนย์ควบคุมเป็นจำนวนมาก ซึ่งขัดกับวัตถุประสงค์การควบคุมดูแลผู้กระทำผิดในศูนย์ควบคุมที่มักเป็นผู้กระทำผิดที่ต้องได้รับการควบคุมดูแลอย่างเข้มงวดมากกว่าผู้กระทำผิดที่ถูกบังคับใช้มาตรการคุมประพฤติปกติ เพราะอาจกระทำผิดซ้ำจากสาเหตุด้านสิ่งแวดล้อมในการอยู่อาศัยที่เอื้อต่อการกระทำผิดแต่ก็ยังไม่เหมาะสมกับโทษจำคุก แตกต่างจากผู้กระทำผิดที่ไม่มีที่อยู่อาศัยซึ่งหากจำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือด้านที่พักอาศัยก็จะอยู่ในรูปการสงเคราะห์จากองค์กรของรัฐหรือองค์กรการกุศลเท่านั้น ไม่ใช่ศูนย์ควบคุมที่มุ่งเน้นการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดและป้องกันสังคมให้มั่นใจในความปลอดภัยยิ่งขึ้นกว่าการบังคับใช้มาตรการคุมประพฤติปกติ โดยการควบคุมผู้กระทำผิดในศูนย์ควบคุมจะเป็นการควบคุมผู้กระทำผิดตามความจำเป็นเท่านั้น มีการจัดสภาพแวดล้อมและสิ่งจำเป็นอื่นๆในการอยู่อาศัยภายในศูนย์ควบคุมเพื่อการดำเนินชีวิตประจำวันในสังคมปกติให้เหมาะสม ผู้กระทำผิดที่อยู่ในศูนย์ควบคุมจะถูกสอดส่องดูแลอย่างใกล้ชิดต่างจากผู้ถูกคุมประพฤติปกติ แต่ก็ไม่ใช้การควบคุมดูแลที่เข้มงวดหรือมีระบบการป้องกันความปลอดภัยมากเท่ากับการคุมขังในเรือนจำ แม้ว่ามาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมในประเทศอังกฤษจะเป็นรูปแบบก. ระเบียบปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนที่มีระดับความเข้มงวดในการควบคุมดูแลผู้กระทำผิดรองลงมาจากเรือนจำก็ตาม⁴²⁾

3.4.3 หลักเกณฑ์ทางกฎหมายของการใช้มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมของประเทศสหรัฐอเมริกา

การจะพิจารณาถึงหลักเกณฑ์และกระบวนการทางกฎหมายของมาตรการควบคุมผู้กระทำผิดโดยใช้ศูนย์ควบคุมของประเทศสหรัฐอเมริกา จะต้องทำการศึกษารัฐที่มีการบังคับใช้มาตรการควบคุมในศูนย์ควบคุมอย่างเป็นรูปธรรมและบังคับใช้แล้วเกิดผลดีมีประสิทธิภาพในทางปฏิบัติ ซึ่งจากการค้นคว้าหาข้อมูลต่างๆในเบื้องต้นผู้วิจัยได้เลือกทำการศึกษาโดยใช้กฎหมายของรัฐเคนตักกีและรัฐโอไฮโอ โดยในการพิจารณากฎหมายที่เกี่ยวข้องของทั้งสองรัฐจะเน้นหนักถึงการพิจารณาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ โครงสร้างทางกฎหมาย และบทบัญญัติต่างๆที่เกี่ยวข้อง ซึ่งทั้งรัฐเคนตักกีและรัฐโอไฮโอเป็นรัฐที่มีการบังคับใช้มาตรการควบคุมผู้กระทำผิดโดยใช้ศูนย์ควบคุมเพื่อเป็นมาตรการในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำอย่างแพร่หลายและชัดเจน ประกอบกับมีแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือสามารถค้นคว้าและใช้อ้างอิงได้อย่างพอเพียง โดยจะทำการศึกษาดังกล่าวถึงหลักเกณฑ์และกระบวนการทางกฎหมายของการบังคับใช้มาตรการควบคุมโดย

⁴²⁾ Martin Wasik, *Emmins on Sentencing*, p. 177.

ใช้ศูนย์ควบคุม ซึ่งในแต่ละรัฐมีรูปแบบบทบัญญัติและหลักเกณฑ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องในการบังคับใช้มาตรการควบคุมผู้กระทำผิดโดยใช้ศูนย์ควบคุมที่แตกต่างกันโดยแยกอธิบายที่ละรัฐได้ดังนี้

3.4.3.1 รัฐเคนตักกี (Kentucky)

การบังคับใช้ศูนย์ควบคุมในกระบวนการยุติธรรมของรัฐเคนตักกีนั้น มีหลักเกณฑ์ทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องปรากฏอยู่ใน Kentucky Revised Code มาตรา 532 และมาตรา 533 ซึ่งประกอบไปด้วยหลักเกณฑ์ในการพิจารณาลงโทษผู้กระทำผิดในลักษณะต่างๆ หลักเกณฑ์ในการแยกประเภทผู้กระทำผิดเพื่อให้ศาลใช้มาตรการลงโทษในระดับความรุนแรงและมีผลกระทบต่ออิสรภาพของผู้กระทำผิดในระดับที่แตกต่างกัน หลักเกณฑ์เรื่องศาลอาจใช้ศูนย์ควบคุมในลักษณะไหนบ้างแก่ผู้กระทำผิดที่มีความเหมาะสมกับมาตรการควบคุมในศูนย์ควบคุม และการกำหนดเงื่อนไขอื่นๆให้ผู้กระทำผิดปฏิบัติตามควบคู่ไปกับการถูกบังคับใช้มาตรการควบคุมในศูนย์ควบคุมกับผู้กระทำผิด กระบวนการในการพิจารณابังคับใช้มาตรการควบคุมในศูนย์ควบคุมแก่ผู้กระทำผิด ฯลฯ โดยบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องมีสาระสำคัญดังนี้

มาตรา 532.010 การจำแนกประเภทความผิด

การกระทำความผิดอุกฉกรรจ์ (Felonies) สามารถจำแนกเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาพิพากษาคดีได้ 5 ประเภทดังนี้

- (1) ความผิดอุกฉกรรจ์ที่มีโทษถึงประหารชีวิต
- (2) ความผิดอุกฉกรรจ์ ในระดับ A
- (3) ความผิดอุกฉกรรจ์ ในระดับ B
- (4) ความผิดอุกฉกรรจ์ ในระดับ C
- (5) ความผิดอุกฉกรรจ์ ในระดับ D

มาตรานี้เป็นการแสดงถึงระบบกฎหมายของรัฐ Kentucky ที่แบ่งประเภทผู้กระทำผิดออกเป็นระดับต่างๆ เพื่อใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการพิจารณาลักษณะของโทษที่เหมาะสมกับผู้กระทำแต่ละประเภทให้เหมาะสม โดยมีความผิดอุกฉกรรจ์ที่มีโทษถึงประหารชีวิตเป็นความผิดที่ร้ายแรงที่สุด ศาลไม่สามารถใช้ดุลยพินิจเพื่อบังคับใช้มาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนกับ

ผู้กระทำผิดประเภทนี้ได้ และมีความผิดอุกฉกรรจ์ในระดับต่างๆ อีก 4 ระดับ คือ A , B , C และ D โดยความผิดอุกฉกรรจ์ในระดับ A เป็นความผิดที่มีความรุนแรงที่สุด และไล่ลงมาได้ตามลำดับ จนถึงความผิดอุกฉกรรจ์ในระดับ D ที่เป็นความผิดอุกฉกรรจ์ที่มีระดับความรุนแรงของการกระทำผิดน้อยที่สุด ซึ่งนอกจากการแยกระดับของความผิดอุกฉกรรจ์ตามมาตรฐานแล้ว ก็มีการแยกระดับของการกระทำผิดออกไปอีกเป็นการกระทำผิดสถานเบา หรือ Misdemeanor ในระดับ A และ B จนถึงความผิดที่มีระดับความรุนแรงน้อยที่สุดคือความผิดในลักษณะการฝ่าฝืนกฎหมาย หรือ Violation การแบ่งความผิดเป็นระดับต่างๆนี้เกี่ยวข้องกับ การบังคับใช้บัญญัติอัตราโทษที่เป็น การกำหนดแนวทางการใช้ดุลยพินิจของศาลต่อผู้กระทำผิดประเภทต่างๆให้เป็นไปในแนวทาง เดียวกัน เกิดความเท่าเทียมกันในเรื่องระดับความรุนแรงในการลงโทษผู้กระทำผิดไม่ให้เกิดความ แตกต่างจากผลของการใช้ดุลยพินิจของผู้พิพากษาแต่ละคนมากเกินไป ทั้งยังสามารถปรับเปลี่ยน แนวทางการลงโทษผู้กระทำผิดให้เข้ากับสถานการณ์การกระทำผิดและความจำเป็นในการลงโทษ ผู้กระทำผิดประเภทต่างๆ ที่อาจเปลี่ยนแปลงไปในแต่ละช่วงเวลาและในแต่ละสังคมได้ค่างมี ประสิทธิภาพรวดเร็ว โดยในการพิจารณาบังคับใช้ศูนย์ควบคุมกับผู้กระทำผิดก็สามารถใช้บัญญัติ อัตราโทษประกอบกับการพิจารณาแบ่งประเภทผู้กระทำผิดเป็นระดับต่างๆตามที่กำหนดในมาตรา นี้ เพื่อเป็นกรอบดุลยพินิจในขั้นต้นว่าผู้กระทำผิดอยู่ในเกณฑ์ที่จะใช้มาตรการควบคุมในศูนย์ ควบคุมได้หรือไม่ หากอยู่ในเกณฑ์ที่จะบังคับใช้ได้แล้วจึงไปพิจารณาถึงความเหมาะสมและ จำเป็นในการใช้ศูนย์ควบคุมกับผู้กระทำผิดเป็นรายบุคคลตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายที่ใช้เป็น แนวทางในการพิจารณาลงโทษหรือจะใช้มาตรการอื่นๆในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดต่อไป

มาตรา 532.020 หลักเกณฑ์การจัดประเภทความผิด

(1) การกระทำผิดนอกเหนือจากที่กำหนดในกฎหมายฉบับนี้ และโทษที่ กำหนดในกฎหมายนั้นเป็นโทษจำคุก จะสามารถเทียบประเภทความผิดออกเป็นระดับต่าง ๆ ได้ ดังนี้

(a) โทษจำคุกอย่างน้อยหนึ่งปี (1) แต่ไม่เกินห้าปี (5) จะเทียบเป็นความผิด อุกฉกรรจ์ในระดับ D

(b) โทษจำคุกอย่างน้อยห้าปี (5) แต่ไม่เกินสิบปี (10) จะเทียบเป็นความผิด อุกฉกรรจ์ในระดับ C

(c) โทษจำคุกอย่างน้อยสี่ปี (10) แต่ไม่เกินยี่สิบปี (20) จะเทียบเป็นความผิดออกจากรรจในระดัับ B

(d) โทษจำคุกอย่างน้อยยี่สิบปี (20) แต่ไม่เกินห้าสิบปี (50) หรือจำคุกตลอดชีวิต จะเทียบเป็นความผิดออกจากรรจในระดัับ A

(2) การกระทำความผิดเหนือจากที่กำหนดในกฎหมายฉบับนี้ และโทษที่กำหนดในกฎหมายนั้นเป็นโทษจำคุก และมีกำหนดโทษสูงสุดอยู่ในช่วงระหว่างเก้าสิบวัน (90) ถึงสิบสองเดือน (12) จะเทียบเคียงเป็นความผิดสถานเบา (misdemeanor) ระดับ A

(3) การกระทำความผิดนอกเหนือจากที่กำหนดในกฎหมายฉบับนี้ และโทษที่กำหนดในกฎหมายนั้นเป็นโทษจำคุก โดยมีกำหนดโทษสูงสุดน้อยกว่าเก้าสิบวัน (90) จะเทียบเคียงเป็นความผิดสถานเบาระดับ B

(4) การกระทำความผิดนอกเหนือจากที่กำหนดในกฎหมายฉบับนี้ และโทษที่กำหนดในกฎหมายนั้นมีเพียงโทษปรับหรือการลงโทษอื่น ๆ ซึ่งจะมีโทษปรับอยู่ด้วยหรือไม่ก็ตาม เว้นแต่ต้องไม่ใช่โทษที่หนักกว่าโทษประหารชีวิตหรือจำคุก จะเทียบเคียงได้เป็นความผิดฝ่าฝืนกฎหมาย (violation)

ตามปกติแล้วการกระทำผิดในลักษณะต่างๆจะถูกกำหนดให้อยู่ในระดับความผิดต่างๆ เอาไว้ เพื่อให้ศาลนำไปประกอบการพิจารณาถึงโทษหรือมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่อาจใช้พิพากษาแก่ผู้กระทำผิดได้ แต่ในบางกรณีที่กฎหมายที่ไม่ได้ระบุไว้ศาลก็จะสามารถนำโทษที่ระบุไว้ในกฎหมายอื่นนั้นมาเทียบเคียงและจัดประเภทผู้กระทำผิดเพื่อใช้พิจารณาตามหลักเกณฑ์การกำหนดโทษตามระดับผู้กระทำผิดของกฎหมายต่อไป โดยในการบังคับใช้ศูนย์ควบคุมนอกจากจะคำนึงถึงระดับความรุนแรงของผู้กระทำผิดตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดไว้เป็นกรอบของดุลยพินิจแล้วนั้น ก็จะต้องคำนึงถึงระดับความรุนแรงของผู้กระทำผิดประกอบกับลักษณะ ประวัติ พฤติกรรม และปัจจัยอื่นๆของตัวผู้กระทำผิดเพื่อเป็นแนวทางและหลักเกณฑ์ในการใช้ดุลยพินิจในขอบเขตของกฎหมายประกอบด้วย และแม้หลักเกณฑ์ต่างๆที่ใช้เทียบเคียงระดับความผิดจะใช้โทษจำคุกที่อาจได้รับเป็นปัจจัยในการจัดระดับ แต่ในทางข้อเท็จจริงแล้วแม้ในระดับความผิดเหล่านี้จะเป็นกรณีที่สามารถใช้โทษจำคุกกับผู้กระทำผิดได้ โทษจำคุกของผู้กระทำผิดนั้นก็อาจถูกเปลี่ยนเป็นมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนลักษณะอื่นๆได้ตามเงื่อนไขของกฎหมาย การ

พิจารณาถึงระดับของความผิดในมาตรานี้จะทำให้เกิดความเข้าใจถึงระดับความรุนแรงของความผิดในระดับต่างๆว่ามีมากน้อยเพียงใด และยังสามารถใช้ศึกษาเปรียบเทียบถึงระดับความรุนแรงของผู้กระทำผิดที่ศาลอาจจะใช้มาตรการควบคุมในศูนย์ควบคุมได้อีกด้วย

และเมื่อเข้าใจถึงความผิดในระดับความรุนแรงต่างๆที่เป็นพื้นฐานในการพิจารณา กำหนดโทษแก่ผู้กระทำผิดแล้ว ก็สามารถพิจารณาแนวทางการบังคับใช้ศูนย์ควบคุมเพื่อเล็งโทษ จำคุกให้ผู้กระทำผิดได้ต่อไป โดยในมาตรา 533.010 จะเป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจศาลในการใช้ ศูนย์ควบคุมในลักษณะต่างๆแก่ผู้กระทำผิด มีแนวทางการแบ่งประเภทผู้กระทำผิดที่จะกำหนดโทษในลักษณะต่างๆเป็นขั้นๆตามระดับความรุนแรง โดยมาตรการควบคุมผู้กระทำผิดในศูนย์ ควบคุมจัดเป็นการคุมประพฤติผู้กระทำผิด แต่ไม่ใช่การคุมประพฤติปกติเพราะเป็นการคุม ประพฤติประกอบด้วย "alternative sentencing plan" ซึ่งจะใช้กับผู้กระทำผิดที่มีระดับความ รุนแรงมากกว่าผู้กระทำผิดที่จะใช้เพียงมาตรการคุมประพฤติปกติ แต่ในขณะเดียวกันก็มีระดับ ความรุนแรงไม่มากเท่ากับผู้กระทำผิดที่ต้องรับโทษจำคุก การคุมประพฤติผู้กระทำผิดพร้อมกับ ใช้ alternative sentencing plan ประกอบด้วยนั้นมีหลากหลายรูปแบบ ซึ่งมาตรการควบคุม ผู้กระทำผิดในศูนย์ควบคุมจัดเป็นส่วนหนึ่งของ alternative sentencing plan และนอกจากนี้ศูนย์ ควบคุมก็อาจถูกบังคับใช้เป็นเงื่อนไขการคุมประพฤติที่ศาลจะกำหนดให้ผู้กระทำผิดต้องปฏิบัติ ตามโดยระบุไว้ในคำพิพากษาในกรณีที่เงื่อนไขการคุมประพฤติเดิมไม่เหมาะสมและจะทำการ ปรับปรุงแก้ไข หรือเงื่อนไขการคุมประพฤติเดิมถูกฝ่าฝืนและศาลจะกำหนดเงื่อนไขใหม่ที่จะใช้ บังคับแก่ผู้กระทำผิดที่ฝ่าฝืนให้มีระดับการควบคุมดูแลที่มีความเข้มงวดมากขึ้น แทนการส่ง ผู้ฝ่าฝืนเงื่อนไขการคุมประพฤติเข้าสู่เรือนจำได้อีกด้วย โดยมีหลักเกณฑ์ที่เป็นสาระสำคัญดังนี้

มาตรา 533.010 หลักเกณฑ์ในการใช้มาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำ

(1) ผู้กระทำผิดที่ไม่ได้ถูกกำหนดโทษประหารชีวิต อาจถูกพิพากษาให้ถูกคุม ประพฤติ, คุมประพฤติประกอบด้วย alternative sentencing plan หรือเงื่อนไขอื่นๆ ตามที่กำหนด ไว้ในมาตรานี้

(2) ก่อนจะลงโทษจำคุกผู้กระทำผิด ศาลควรพิจารณาถึงความเหมาะสมในการ บังคับใช้การคุมประพฤติ, การคุมประพฤติประกอบด้วย alternative sentencing plan หรือ

เงื่อนไขอื่นๆ ก่อน เว้นเสียแต่เป็นผู้กระทำผิดที่กฎหมายไม่อนุญาตให้บังคับใช้มาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชน

ในการลงโทษผู้กระทำผิดหากศาลได้พิจารณาถึงลักษณะและสถานการณ์การกระทำผิด ประวัติ พฤติกรรม และปัจจัยที่เกี่ยวข้องของผู้กระทำผิด ประกอบกับเงื่อนไขและหลักเกณฑ์ในการบังคับใช้มาตรการคุมประพฤติปกติ หรือเงื่อนไขคุมประพฤติปกติอื่นๆ แล้ว ให้ศาลบังคับใช้มาตรการคุมประพฤติแก่ผู้กระทำผิดได้ เว้นแต่ศาลมีความเห็นว่าการจำคุกผู้กระทำผิดเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อความปลอดภัยของสังคมเพราะ

- (a) มีความเสี่ยงพอสมควรที่ในระหว่างการคุมประพฤติผู้กระทำผิดด้วย มาตรการคุมประพฤติปกติผู้กระทำผิดจะกระทำความผิดขึ้นอีก
- (b) ผู้กระทำผิดจำเป็นต้องได้รับมาตรการแก้ไขฟื้นฟูในสถานคุมขังที่มีความสามารถในการควบคุมและแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดอย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับตัวผู้กระทำผิดมากกว่า
- (c) การใช้การคุมประพฤติปกติตามมาตรานี้ ไม่เหมาะสมกับระดับความรุนแรงของความผิดที่ผู้กระทำผิดได้ก่อขึ้น

(3) ในกรณีที่ศาลตัดสินว่าการคุมประพฤติปกติไม่เหมาะสมกับผู้กระทำผิด และศาลได้พิจารณาถึงลักษณะและสถานการณ์ของการกระทำความผิด ประวัติ พฤติกรรม และปัจจัยที่เกี่ยวข้องของผู้กระทำผิดแล้ว ให้ศาลบังคับใช้มาตรการคุมประพฤติประกอบกับ *alternative sentencing plan* กับผู้กระทำผิด เว้นแต่ศาลมีความเห็นว่าการจำคุกผู้กระทำผิดเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อความปลอดภัยของสังคมเพราะ

- (a) มีความเป็นไปได้ (*likelihood*) ที่ในระหว่างการบังคับใช้มาตรการคุมประพฤติประกอบกับ *alternative sentencing plan* หรือเงื่อนไขอื่นๆ ผู้กระทำผิดจะกระทำความผิดอุกฉกรรจ์ในระดับ D และ C ขึ้นอีก หรือมีความเสี่ยงมาก (*substantial risk*) ที่ผู้กระทำผิดจะกระทำความผิดอุกฉกรรจ์ในระดับ B และ A ขึ้นอีก
- (b) ผู้กระทำผิดจำเป็นต้องได้รับมาตรการแก้ไขฟื้นฟูในสถานคุมขังที่มีความสามารถในการควบคุมและแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดอย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับตัวผู้กระทำผิดมากกว่า

(c) การใช้มาตรการคุมประพฤติประกอบกับ *alternative sentencing plan* ตามมาตรานี้ ไม่เหมาะสมกับระดับความรุนแรงของความผิดที่ผู้กระทำผิดได้ก่อขึ้น

(4) ศาลอาจพิจารณาถึงความเป็นไปได้ที่ในระหว่างการบังคับใช้มาตรการคุมประพฤติประกอบกับ *alternative sentencing plan* หรือเงื่อนไขอื่นๆ ว่าผู้กระทำผิดจะไม่กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ในระดับ C หรือ D ขึ้นจากหลักเกณฑ์ต่อไปนี้

(a) ผู้กระทำผิดไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน

(b) ผู้กระทำผิดเคยกระทำความผิดมาก่อนแล้ว แต่ผู้กระทำผิดได้ผ่านการปฏิบัติตามมาตรการคุมประพฤตินามากกว่าสิบปี (10) นับจากวันที่กระทำความผิดครั้งก่อน และผู้กระทำผิดไม่ได้กระทำความผิดขึ้นใหม่อีกในระหว่างระยะเวลาดังกล่าว

(c) ผู้กระทำผิดได้รับการปลดปล่อยจากเรือนจำมากกว่าสิบปี (10) นับจากวันที่ได้กระทำความผิดครั้งก่อน และผู้กระทำผิดไม่ได้กระทำความผิดขึ้นอีกในระหว่างระยะเวลาดังกล่าว

(5) การพิจารณาตัดสินของศาลตามหลักเกณฑ์ในข้อ (4) ของบทบัญญัตินี้ ศาลอาจพิจารณาตัดสินถึงความเป็นไปได้ที่ผู้กระทำผิดจะกระทำความผิดอุกฉกรรจ์ในระดับ C หรือ D ขึ้นหรือไม่จากการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง

(6) ในการพิพากษาผู้กระทำผิด การเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขในคำพิพากษาแก่ผู้กระทำผิด หรือการพิพากษาผู้กระทำผิดที่ฝ่าฝืนเงื่อนไขการคุมประพฤติ หากศาลเห็นว่าจะประโยชน์สูงสุดทั้งต่อสังคมและต่อผู้กระทำผิด ศาลอาจกำหนด เงื่อนไขการคุมประพฤติแก่ผู้กระทำผิดประกอบกับมาตรการเลี้ยงโทษจำคุกดังต่อไปนี้

(a) เข้าอยู่ในบ้านกึ่งวิถีไม่เกินสิบสอง (12) เดือน

(b) ถูกควบคุมในที่พักอาศัยของตนเอง โดยจะกำหนดให้สามารถออกไปทำงานด้วยหรือไม่ก็ได้ เป็นระยะเวลาไม่เกินสิบสอง (12) เดือน

(c) ถูกส่งเข้าสถานคุมขังเป็นเวลาไม่เกิน 12 เดือน โดยจะกำหนดให้สามารถออกไปทำงานด้วยหรือไม่ก็ได้ และอาจมีการทำงานบริการสังคมหรือแผนการอื่นๆ ประกอบตามที่กำหนดในคำพิพากษา

(d) เข้าสู่โครงการบำบัดรักษาในชุมชน เพื่อแก้ปัญหาการติดสุราหรือเพื่อการควบคุมดูแลเป็นพิเศษ

(7) ในกรณีที่มาตรการเลี้ยงโทษจำคุกที่ศาลกำหนดให้ผู้กระทำผิดไม่ประสบผลสำเร็จ โดยผู้กระทำผิดไม่สามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขในคำพิพากษาได้ ศาลอาจเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขเรื่องระยะเวลาในการใช้มาตรการการเลี้ยงโทษจำคุกแก่ผู้กระทำผิดหรือเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขที่ได้กำหนดไว้เดิม หรือยกเลิกการคุมประพฤติและมาตรการเลี้ยงโทษจำคุกต่างๆ พร้อมกับดำเนินการส่งผู้กระทำผิดเข้าสู่เรือนจำ

(8) ในกรณีที่ศาลจะกำหนดเงื่อนไขอื่นๆ เพิ่มเติมแก่ผู้กระทำผิดและผู้กระทำผิดน่าจะสามารถปฏิบัติตามได้ เงื่อนไขที่จะกำหนดเพิ่มเติมเข้าไปควรประกอบด้วยเงื่อนไขต่อไปนี้

(a) ผู้กระทำผิดที่ถูกตัดสินให้อยู่ในบ้านกึ่งวิถีควรมีเงื่อนไขให้

1. ต้องทำงานหรือเรียนหนังสือต่อไปตามปกติ หรือต้องเข้าสู่โครงการอบรมแก้ไขผู้กระทำผิดแบบเต็มเวลา
2. ต้องจ่ายค่าชดเชยในระหว่างการถูกบังคับใช้มาตรการคุมประพฤติ
3. ห้ามติดต่อกับผู้เสียหายหรือเหยื่อจากการกระทำความผิดของตน

(9) เมื่อศาลเห็นว่าจะจะเป็นประโยชน์ที่สุดทั้งต่อตัวผู้กระทำผิดและสังคม ศาลอาจกำหนดเงื่อนไขให้ต้องทำงานบริการสังคมตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด โดยอยู่ในรูปแบบของเงื่อนไขการคุมประพฤติผู้กระทำผิดชนิดหนึ่ง

(10) การคุมประพฤติประกอบด้วยเงื่อนไขพิเศษในการเลี้ยงโทษจำคุก (alternative sentence plan) จะไม่บังคับใช้ หากเป็นกรณีที่กฎหมายไม่อนุญาตให้ใช้แม้แต่มาตรการคุมประพฤติปกติ

(11) เมื่อศาลเห็นว่าจะจะเป็นประโยชน์สูงสุดทั้งต่อตัวผู้กระทำผิดและสังคม ศาลสามารถกำหนดให้ผู้กระทำผิดได้รับการควบคุมดูแลในการปฏิบัติตามเงื่อนไขการคุมประพฤติจากองค์กรเอกชนได้ โดยองค์กรเอกชนที่เข้ามาทำหน้าที่ต้องคอยรายงานต่อศาลเกี่ยวกับการปฏิบัติตามเงื่อนไขการคุมประพฤติของผู้กระทำผิด โดยผู้กระทำผิดต้องรับผิดชอบต่อค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นขององค์กรเอกชนในการควบคุมดูแลผู้กระทำผิดเองตามความเหมาะสมด้วย

ตามมาตรา 533.010 นี้ ในข้อ (1) , (2) และ (3) เป็นแนวทางของการใช้ดุลยพินิจของศาลที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้ศูนย์ควบคุมกับผู้กระทำผิด โดยศูนย์ควบคุมถือเป็น Alternative sentencing plan ประเภทหนึ่ง ซึ่งมาตรา 533.010 นี้ แบ่งการใช้มาตรการต่างๆ ในการลงโทษผู้กระทำผิดออกเป็น 3 ระดับ คือ การคุมประพฤติปกติ การคุมประพฤติประกอบกับ Alternative sentencing plan และการจำคุกผู้กระทำผิด โดยผู้กระทำผิดที่อยู่ในเงื่อนไขที่ศาลจะสามารถบังคับใช้มาตรการคุมประพฤติประกอบ Alternative sentencing plan นั้นเอง ที่เป็นกลุ่มผู้กระทำผิดประเภทที่ศาลอาจบังคับใช้มาตรการควบคุมผู้กระทำผิดโดยใช้ศูนย์ควบคุมในลักษณะต่างๆได้ตามความเหมาะสมของผู้กระทำผิด ในขั้นต้นนี้การพิจารณาเพื่อแยกประเภทผู้กระทำผิดเป็น 3 ประเภทที่มีความจำเป็นต้องบังคับใช้มาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่แตกต่างกันนั้นมีหลักเกณฑ์คือ ก่อนที่ศาลจะลงโทษจำคุกผู้กระทำผิดศาลต้องพิจารณาถึงความเหมาะสมของการบังคับใช้มาตรการเลี้ยงโทษจำคุกแก่ผู้กระทำผิดประเภทต่างๆ เสียก่อน หากไม่มีมาตรการเลี้ยงโทษจำคุกที่เหมาะสมศาลจึงจะใช้การลงโทษจำคุกแก่ผู้กระทำผิดได้

โดยในส่วนของ การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยไม่ใช่เรือนจำนั้น ในมาตรา 533.010 (2) มีการกำหนดหลักเกณฑ์ให้ศาลพิจารณาถึงข้อเท็จจริงต่างๆที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้กระทำผิดและใช้ดุลยพินิจตามแนวทางที่กฎหมายกำหนดเพื่อพิจารณابังคับใช้มาตรการคุมประพฤติปกติก่อน ถ้าผู้กระทำผิดไม่มีความเสี่ยงในการกระทำความผิดซ้ำอีก หรือต้องใช้สถานคุมขังในการควบคุมตัวผู้กระทำผิด หรือไม่มีมาตรการปฏิบัติโดยไม่ใช่เรือนจำที่เหมาะสมกับตัวผู้กระทำผิดแล้ว ศาลควรต้องบังคับใช้มาตรการคุมประพฤติปกติแก่ผู้กระทำผิด

แต่ผู้กระทำผิดที่มีความเสี่ยงจะกระทำผิดซ้ำอีกโดยไม่เข้าหลักเกณฑ์ที่จะสามารถใช้มาตรการคุมประพฤติปกติตามมาตรา 533.010 (2) นี้ ก็ยังไม่ได้ถูกจำคุกในทันทีตามการพิจารณาถึงเฉพาะหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรา 533.010 (2) เท่านั้น โดยต้องไปพิจารณาตามมาตรา 533.010 (3) อีกครั้ง ซึ่งเป็นการพิจารณาถึงการลงโทษผู้กระทำผิดโดยไม่ใช่เรือนจำที่มีระดับการควบคุมดูแลที่เข้มงวดมากขึ้นว่าจะสามารถบังคับใช้มาตรการเลี้ยงโทษจำคุกประกอบกับ Alternative sentencing plan กับผู้กระทำผิดได้หรือไม่เสียก่อน แม้ว่าผู้กระทำผิดจะมีความเสี่ยงที่จะกระทำความผิดซ้ำอีกจากการพิจารณาตามหลักเกณฑ์ในมาตรา 533.010 (2) อันเป็นกรณีที่จะไม่สามารถบังคับใช้มาตรการคุมประพฤติปกติได้ก็ตาม หากความเสี่ยงที่ผู้กระทำผิดอาจจะกระทำความผิดซ้ำอีกนั้นมี แต่ไม่เกินหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรา 533.010 (3) คือ ถึงแม้

ผู้กระทำผิดจะมีความเสี่ยงในการกระทำความผิดซ้ำอีกอยู่บ้างก็ตาม แต่ไม่มีความเป็นไปได้ (likelihood) ที่ผู้กระทำผิดจะกระทำความผิดในระดับอุกฉกรรจ์ ระดับ D หรือ C ซ้ำอีก หรือไม่มี ความเสี่ยงมาก (substantial risk) ที่ผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์จะกระทำผิดในระดับ A หรือ B ซ้ำอีก ศาลก็จะสามารถบังคับใช้มาตรการควบคุมในศูนย์ควบคุมได้ตามความเหมาะสมของผู้กระทำผิดแต่ละคนในฐานะของ Alternative sentencing plan โดยมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณา ถึงความเป็นไปได้ในการกระทำผิดอุกฉกรรจ์ซ้ำอีกหรือไม่ของผู้กระทำผิดอยู่ในมาตรา 533.010 (4) และ (5) ซึ่งเป็นแนวคิดในลักษณะว่าศูนย์ควบคุม หรือ alternative sentencing plan อื่นๆมี ประสิทธิภาพในการควบคุมผู้กระทำผิดและลงโทษผู้กระทำผิดในชุมชนได้ดีกว่าการคุมประพฤติ ปกติ แม้ผู้กระทำผิดจะมีความเสี่ยงในการกระทำความผิดซ้ำบ้าง แต่หากใช้มาตรการควบคุมใน ศูนย์ควบคุมแล้วก็จะสามารถดูแลผู้กระทำผิดและป้องกันไม่ให้กระทำความผิดซ้ำอีกได้

ในมาตรา 533.010 (6) นั้นเป็นการกำหนดให้สามารถใช้น้ำกึ่งวิถีเพื่อเลี้ยงโทษจำคุก ให้แก่ผู้กระทำผิด ซึ่งน้ำกึ่งวิถีดังกล่าวมีลักษณะเป็นศูนย์ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนหรือศูนย์ ควบคุมรูปแบบหนึ่ง การควบคุมผู้กระทำผิดในบ้านกึ่งวิถีกำหนดไว้เวลาไม่เกิน 12 เดือน ผู้กระทำ ผิดที่อาศัยอยู่ในบ้านกึ่งวิถีสามารถออกไปทำงานหรือเรียนหนังสือได้ในตอนกลางวันและต้องกลับ เข้ามาภายในเวลาที่กำหนด และนอกจากการให้ศูนย์ควบคุมหรือบ้านกึ่งวิถีในฐานะของ Alternative sentencing plan แล้ว มาตรานี้ก็กำหนดให้ศาลสามารถกำหนดให้ใช้ศูนย์ควบคุม เป็นเงื่อนไขที่ผู้กระทำผิดต้องปฏิบัติตามโดยเอกเทศไม่ต้องอิงกับเงื่อนไขการคุมประพฤติ ใช้ศูนย์ ควบคุมเป็นเงื่อนไขใหม่ในการปรับปรุงแก้ไขเงื่อนไขการคุมประพฤติเดิมของผู้กระทำผิด หรือใช้ สำหรับกรณีที่ผู้กระทำผิดฝ่าฝืนเงื่อนไขการคุมประพฤติแต่ยังไม่ถึงขนาดที่ศาลจะลงโทษจำคุก ผู้กระทำผิดศาลก็อาจกำหนดให้ผู้กระทำผิดเข้าไปอยู่ในศูนย์ควบคุมแทนการส่งผู้กระทำผิดเข้า เรือนจำได้ ซึ่งในการบังคับใช้ศูนย์ควบคุม หรือ บ้านกึ่งวิถี ตามที่กำหนดในมาตรา 533.010 (6)(a) นี้ ศาลควรกำหนดเงื่อนไขอื่นๆตามที่กำหนดในมาตรา 533.010 (8)(a) ด้วย คือ ผู้กระทำผิดต้อง ทำงานหรือเรียนหนังสือต่อไปตามปกติหรือต้องเข้าสู่โครงการอบรมแก้ไขผู้กระทำผิดในศูนย์ ควบคุมแบบเต็มเวลาในกรณีที่ผู้กระทำผิดไม่มีอาชีพประจำมาก่อน , ผู้กระทำผิดต้องจ่าย ค่าชดเชยให้แก่ผู้เสียหายเพื่อเป็นการบรรเทาความโกรธแค้นของผู้เสียหายอันถือเป็นการพิพากษา ที่คำนึงถึงประโยชน์ของผู้เสียหายตามแนวคิดสมัยใหม่ และผู้กระทำผิดต้องไม่ติดต่อกับผู้เสียหาย หรือเหยื่อจากการกระทำผิดของตน ซึ่งเงื่อนไขในข้อสุดท้ายนี้อาจแตกต่างจากในบางรัฐที่มีเงื่อนไข

ในลักษณะตรงกันข้ามโดยกำหนดให้ผู้กระทำผิดต้องจ่ายค่าชดเชยแก่ผู้เสียหายด้วยการต้องทำงานหรือทำประโยชน์อื่นๆตอบแทนต่อผู้เสียหายโดยตรงตามที่ผู้เสียหายต้องการ โดยนอกจากเงื่อนไขตาม ข้อ (8)(a) ที่ศาลอาจกำหนดแก่ผู้กระทำผิดที่ต้องรับการควบคุมในศูนย์ควบคุมแล้ว ในข้อ (9) ก็เป็นเงื่อนไขที่ศาลต้องกำหนดให้ผู้กระทำผิดทำงานสาธารณะประโยชน์ด้วย และใน ส่วนสุดท้ายของมาตรา 533.010 ข้อ (11) ก็เปิดโอกาสให้องค์กรเอกชนสามารถเข้ามาควบคุมดูแล ผู้กระทำผิดแทนรัฐได้ตามหลักเกณฑ์ มาตรฐานและภายใต้กลไกการตรวจสอบที่รัฐกำหนดไว้ ซึ่ง ผู้กระทำผิดที่ได้รับการควบคุมดูแลโดยองค์กรเอกชนต้องจ่ายค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยในศูนย์ ควบคุมของเอกชนตามอัตราที่รัฐกำหนดไว้ด้วย หากเป็นกรณีที่ผู้กระทำผิดมีงานทำและอยู่ใน สถานะจะรับผิดชอค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นได้

มาตรา 533.015 การเลี้ยงโทษจำคุก

หากมีการบัญญัติถึงการเลี้ยงโทษจำคุกในกฎหมายอื่นให้หมายความรวมถึง ศูนย์ ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชน องค์กรทางศาสนา องค์กรการกุศล ศูนย์พักพิงที่ไม่มุ่งหวังกำไร โครงการให้คำปรึกษาและแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด และโครงการอื่นๆ ตามที่ผู้กระทำผิดได้ร้องขอ โดยศาลอาจตัดสินหรืออนุญาตให้ผู้กระทำผิดเข้าร่วมในโครงการต่างๆ ได้ โดยโครงการใน บทบัญญัตินี้อาจถูกนำไปใช้ในการเลี้ยงโทษจำคุกผู้กระทำผิดในชั้นก่อนการพิจารณาได้ด้วย

มาตรานี้ชี้ให้เห็นว่านอกจากการใช้บ้านกึ่งวิถีหรือศูนย์ควบคุมในขั้นตอนต่างๆและกับ ความผิดระดับต่างๆตามที่ระบุในมาตรา 533.010 แล้ว มาตรา 533.015 ก็ยังอนุญาตให้มีการ บังคับใช้ศูนย์ควบคุมในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในขั้นตอนก่อนการพิจารณาด้วย

และแม้จะมีหลักเกณฑ์ตลอดจนเงื่อนไขต่างๆเป็นแนวทางให้พิจารณาเลือกบังคับใช้ มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมกับผู้กระทำผิดตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 533.010 (3), (6) และ 533.015 แล้ว แต่การพิจารณาตามหลักเกณฑ์ต่างๆก็ต้องอาศัยข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้กระทำผิด ที่ชัดเจนในด้านต่างๆตามที่ระบุในเงื่อนไขเกี่ยวกับการบังคับใช้ศูนย์ควบคุมประกอบด้วย โดยให้มีการ ให้ความสำคัญกับข้อมูลของตัวผู้กระทำผิดในรูปแบบของรายงานก่อนการพิจารณาเป็นอย่าง มาก ในมาตรา 521.050 ได้กำหนดห้ามศาลมีคำพิพากษาก่อนที่จะได้รับรายงานก่อนการ พิจารณาโดยหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องมีดังนี้

มาตรา 532.050 รายงานก่อนการพิจารณาสำหรับผู้กระทำผิดออกจกรรจ์

(1) ห้ามศาลพิพากษาผู้กระทำผิดในความผิดออกจกรรจ์ ก่อนที่ศาลจะทำการเรียกดูรายงานการก่อนการพิจารณาเกี่ยวกับตัวผู้กระทำผิดและพิจารณาถึงเนื้อหาในรายงานก่อนการพิจารณา

(2) รายงานก่อนการพิจารณาต้องถูกจัดทำขึ้น และนำเสนอต่อศาลโดยเจ้าพนักงานคุมประพฤติ และควรประกอบไปด้วยการวิเคราะห์ถึงประวัติผู้กระทำผิดในวัยเด็กหรือประวัติการกระทำผิดกฎหมาย สภาพทางร่างกายและจิตใจ สถานะทางครอบครัวและพื้นฐานทางครอบครัว สถานะทางการเงิน การศึกษา อาชีพ ถิ่นที่อยู่ และข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดในส่วนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องหรือที่ศาลกำหนดมาเป็นการเฉพาะ

และนอกจากหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องในการบังคับใช้มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุม และการกำหนดเงื่อนไขให้ผู้กระทำผิดต้องจ่ายค่าชดเชยแก่ผู้เสียหายตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 533.010 แล้ว ก็ยังมีหลักเกณฑ์เรื่องการจ่ายค่าชดเชยแก่ผู้เสียหายที่จะใช้ประกอบกับการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนตามที่กำหนดในมาตรา 532.032 อันเป็นบทบัญญัติที่จะต้องบังคับใช้ควบคู่กับมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนตามเงื่อนไขการคุมประพฤติ และการคุมประพฤติ ประกอบกับ Alternative Sentencing plan ในรูปแบบต่างๆด้วย

มาตรา 532.032 การจ่ายค่าชดเชย

(2) ถ้ามีการเลี้ยงโทษจำคุกแก่ผู้กระทำผิดในขั้นตอนก่อนการพิจารณา ควรจะกำหนดการจ่ายค่าชดเชยแก่ผู้เสียหายเป็นเงื่อนไขอย่างหนึ่งในข้อตกลงเพื่อเลี้ยงโทษจำคุกด้วย

(3) ถ้ามีการบังคับใช้มาตรการคุมประพฤติ , shock probation , เงื่อนไขการคุมประพฤติปกติ หรือเงื่อนไขการคุมประพฤติประกอบ Alternative sentencing plan ศาลควรจะกำหนดการจ่ายค่าชดเชยแก่ผู้เสียหายเป็นเงื่อนไขอย่างหนึ่งในคำพิพากษาดังด้วย

3.4.3.2 รัฐโอไฮโอ (Ohio)

การบังคับให้ศูนย์ควบคุมในกระบวนการยุติธรรมของรัฐโอไฮโอถูกกำหนดไว้ใน Ohio Revised Code มาตรา 2929.16 โดยให้อำนาจศาลสามารถนำศูนย์ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนหรือศูนย์ควบคุมในลักษณะต่างๆไปบังคับใช้กับผู้กระทำผิดแต่ละประเภทตามความเหมาะสมได้ และมีการแยกประเภทของศูนย์ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนออกเป็นหลายรูปแบบด้วย โดยมาตรา 2929.16 ในส่วนที่เกี่ยวข้องมีสาระสำคัญดังนี้

มาตรา 2929.16 การลงโทษด้วยศูนย์ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชน

(A) ศาลจะกำหนดคำพิพากษาแก่ผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ (felony) ที่ยังไม่จำเป็นต้องเข้ารับโทษจำคุกในเรือนจำด้วยมาตรการลงโทษผู้กระทำผิดด้วยศูนย์ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชน หรือใช้มาตรการลงโทษผู้กระทำผิดด้วยศูนย์ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนประกอบกับการลงโทษได้ โดยการลงโทษด้วยศูนย์ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนประกอบไปด้วยมาตรการต่างๆ ดังต่อไปนี้หรืออาจมีนอกเหนือจากนี้อีกก็ได้

(1) การเข้าอยู่ใน Community-based correction facility ในท้องที่ของผู้กระทำผิด เป็นระยะเวลาไม่เกิน 6 เดือน

(2) การเข้าอยู่ใน Jail เป็นระยะเวลาไม่เกิน 6 เดือน

(3) การเข้าอยู่ใน Halfway house

(4) การเข้าอยู่ใน Alternatives residential facility

(B) ศาลที่กำหนดให้ผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์เข้ารับการลงโทษด้วยมาตรการศูนย์ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนตามมาตรา นี้ อาจกำหนดให้ผู้กระทำผิดได้ออกไปภายนอกเพื่อหาการทำงานหรือทำงานที่มีอยู่ต่อไป เรียนหนังสือหรือฝึกอบรมในด้านต่างๆ รับการบำบัดรักษาอาการผิดปกติ โดยการออกไปภายนอกศูนย์ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนของผู้กระทำผิดตามมาตรา นี้ จะจำกัดเฉพาะระยะเวลาที่ใช้เพื่อกระทำการตามที่ได้รับอนุญาตและในระยะเวลาที่ต้องใช้ในการเดินทางหรือเหตุจำเป็นอื่นๆ ตามความเหมาะสมและตามวัตถุประสงค์ของการออกไปภายนอกศูนย์ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนเท่านั้น

ในมาตรา 2929.16 จะมีการกำหนดถึงศูนย์ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดหลากหลายรูปแบบที่อนุญาตให้ศาลบังคับใช้ได้กับผู้กระทำผิด โดยอาจกำหนดอนุญาตให้ผู้กระทำผิดไปใช้ชีวิตประจำวัน ทำงานหรือเรียนหนังสือในสังคมปกติได้ตามความเหมาะสมของผู้กระทำผิดแต่ละคนด้วย แต่ผู้กระทำผิดจะอยู่ในสังคมปกติภายนอกศูนย์ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนตามมาตรา นี้ได้เฉพาะในระยะเวลาที่กำหนด เช่น เฉพาะเวลาที่ออกไปทำงานหรือเรียนหนังสือ เป็นต้น อันเป็นลักษณะการควบคุมผู้กระทำผิดแบบกึ่งควบคุม

ศูนย์ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดตามมาตรา นี้ บางประเภทก็รองรับการควบคุมผู้กระทำผิดแบบกึ่งควบคุมเป็นหลัก แต่บางประเภทก็มีหน้าที่ควบคุมผู้กระทำผิดอย่างเข้มงวดและสามารถรองรับมาตรการในลักษณะกึ่งควบคุมได้เฉพาะผู้กระทำผิดบางส่วนซึ่งเป็นกรณียกเว้นเท่านั้น โดยมี “halfway house” และ “alternative residential facility” เป็นศูนย์ควบคุมในลักษณะที่ไม่เข้มงวด (non - secure facilities) ผู้กระทำผิดสามารถเดินออกไปภายนอกศูนย์ควบคุมได้ตลอดในช่วงระยะเวลาที่กำหนดไว้ แต่หากมีการหลบหนีไม่ยอมกลับศูนย์ควบคุมภายในกำหนดเวลา ผู้กระทำผิดก็จะถูกจับกุมและศาลก็อาจจะลงโทษจำคุกโดยไม่ใช้วิธีปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนต่อไปได้ โดยความแตกต่างระหว่าง halfway houses และ alternative residential facility คือ halfway house จะดำเนินการโดยองค์กรเอกชนที่ไม่หวังผลกำไรหรือองค์กรการกุศล แต่ alternative residential facility มักจะดำเนินการโดยองค์กรต่างๆ ในกระบวนการยุติธรรมระดับท้องถิ่น เช่น county sheriff เป็นต้น ส่วน “community based correction center” และ “minimum security jail” ที่แม้จะเป็นศูนย์ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนเช่นกัน แต่ก็มีลักษณะเป็นศูนย์ที่เน้นหนักการควบคุมผู้กระทำผิดอย่างเข้มงวด (secure facilities) แต่ยังไม่เข้มงวดถึงระดับการควบคุมผู้ต้องขังในเรือนจำ ในระหว่างที่ผู้กระทำผิดถูกควบคุมอยู่จะไม่สามารถออกมาภายนอกศูนย์ได้ เฉพาะผู้กระทำผิดบางคนที่ได้รับการคัดเลือกแล้วเท่านั้นที่จะสามารถออกมาเพื่อทำงานในสังคมปกติได้ตามเดิมหรือเพื่อดูแลครอบครัวต่อไปได้ โดยทั้ง community based correction centers และ minimum security jail ถูกดำเนินการโดยองค์กรของรัฐในระดับท้องถิ่นเช่นกัน แต่ community based correction centers ใช้เงินกองทุนของรัฐในขณะที่ minimum security jail ใช้เงินกองทุนในระดับท้องถิ่นเพื่อการดำเนินการ

การบังคับใช้ศูนย์ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในลักษณะต่างๆตามมาตรานี้ นั้น ไม่ต้องนำมาเทียบเคียงเป็นเงื่อนไขในการคุมประพฤติ แต่มีสถานะเป็นโทษ (Sanction) ชนิดหนึ่ง⁴³ ที่ศาลจะเลือกบังคับใช้กับผู้กระทำผิดแต่ละคนภายใต้หลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด การอยู่ในศูนย์ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนลักษณะต่างๆ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 2929.16 นั้น ผู้กระทำผิดต้องรับภาระในค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพหรือค่าใช้จ่ายในการรักษาโรคต่างๆด้วยตนเอง เว้นแต่จะมีกฎหมายกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น⁴⁴

ภาระค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการควบคุมผู้กระทำผิดในศูนย์ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ในชุมชนประเภทต่างๆนั้น นอกจากจะได้รับจากองค์กรส่วนท้องถิ่นต่างๆโดยตรงแล้ว ก็จะมาจากกองทุนของรัฐด้วยทั้งนี้ตามแต่ประเภทของศูนย์ควบคุม แนวความคิดที่รัฐต้องรับภาระค่าใช้จ่ายของศูนย์ควบคุมเหล่านี้เพราะเชื่อกันว่าเป็นการสิ้นเปลืองและไม่มีประโยชน์อย่างมากที่จะเอาผู้กระทำที่กระทำความผิดไม่รุนแรงหรือผู้กระทำผิดที่ไม่มีพฤติกรรมร้ายแรงเข้าไปคุมขังในเรือนจำ ทั้งๆที่เขายังสามารถอยู่ในสังคมปกติภายใต้มาตรการลงโทษในชุมชนได้ อันทำให้ผู้กระทำผิดได้รับโอกาสที่จะสามารถทำงาน จ่ายภาษีให้รัฐ และดูแลครอบครัวของตนได้ต่อไป ซึ่งจะเหมาะสมและเกิดประโยชน์ทั้งต่อตัวผู้กระทำผิดเองและสังคมมากกว่า อีกทั้งค่าใช้จ่ายในศูนย์ควบคุมก็ยังถูกกว่าค่าใช้จ่ายในการควบคุมผู้กระทำผิดในเรือนจำอีกด้วย โดยหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการดำเนินงานศูนย์ควบคุม หรือหลักเกณฑ์ของศูนย์ควบคุมที่จะรับเงินอุดหนุนจากรัฐได้ต้องมีคุณสมบัติอย่างไรบ้างนั้น มีกำหนดไว้อย่างละเอียดใน Ohio Administrative Rules ตั้งแต่มาตรา 5120:1-3-01 ถึง มาตรา 5120:1-3-17 ซึ่งมีลักษณะของการกำหนดมาตรฐานของศูนย์ควบคุม และวิธีการดำเนินงานศูนย์ควบคุมในขั้นตอนต่างๆเอาไว้ หากศูนย์ควบคุมใดสามารถปฏิบัติได้ตามหลักเกณฑ์และมาตรฐานที่กำหนดก็จะสามารถขอรับเงินอุดหนุนจากรัฐได้

สาเหตุที่ศูนย์ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในลักษณะต่างๆตามมาตรา 2929.16 Ohio Revised Code มีหลากหลายประเภทนั้น ก็เพื่อจุดประสงค์ในการให้ศาลเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้กระทำ

⁴³ Ohio Revised Code Annotated, Section 2929:01(E) "Sanction" means any penalty imposed upon an offender who is convicted of or pleads guilty to an offence, as punishment for the offence. "Sanction" includes any sanction imposed pursuant to any provision of sections 2929.14 to 2929.18 of the Revised Code.

⁴⁴ Ohio Revised Code Annotated, Section: 1.05 (3), 1.05 (4).

ผิดแต่ละประเภทตามดุลพินิจของศาลภายใต้หลักเกณฑ์ของกฎหมาย โดยศาลอาจลงโทษผู้กระทำผิดด้วยมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนระดับต่างๆ ไล่ไปตามระดับความจำเป็นที่ต้องใช้ในการควบคุมดูแลผู้กระทำผิดแต่ละคน อาจเริ่มต้นจากการให้ผู้กระทำผิดเข้าไปโปรแกรมบำบัดฟื้นฟูแบบไม่ต้องถูกควบคุม จากนั้นก็เพิ่มมากขึ้นเป็นการคุมขังในที่พักอาศัยของผู้กระทำผิดเอง การควบคุมในบ้านกึ่งวิถี การควบคุมในศูนย์ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชน ก่อนที่ในท้ายที่สุดหากไม่มีมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนชนิดใดเหมาะสมที่ผู้กระทำผิดจะสามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขของการเข้ารับการปฏิบัติด้วยมาตรการต่างๆ ได้ ผู้กระทำผิดก็ต้องถูกส่งเข้าจำคุกในเรือนจำ หรือศาลอาจกำหนดโทษจำคุกให้แก่ผู้กระทำผิดตั้งแต่ในชั้นแรกเลยก็ได้ โดยหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณาเลือกมาตรการควบคุมในชุมชนลักษณะต่างๆ กับผู้กระทำผิดนี้ ก็จะมีรายละเอียดปลีกย่อยแตกต่างกันไปตามท้องที่หรือเขตอำนาจศาลที่ต่างกันและไม่สามารถระบุเฉพาะเจาะจงได้ แต่ใน Ohio Revised Code ก็มีบทบัญญัติที่ให้แนวทางแก่ศาลในการพิจารณาว่าจะบังคับใช้มาตรการลงโทษประเภทใดให้เหมาะสมกับผู้กระทำผิดประเภทต่างๆ โดยมีรายละเอียดที่เกี่ยวข้องอยู่ในมาตรา 2929.11, 2929.12 และ 2929.13 ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้

มาตรา 2929.11 วัตถุประสงค์ของการลงโทษในความผิดอุกฉกรรจ์

(A) ศาลควรพิจารณาพิพากษาผู้กระทำผิดในความผิดอุกฉกรรจ์ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การลงโทษที่ได้กำหนดไว้ โดยการพิจารณาพิพากษาผู้กระทำผิดพึงกระทำเพื่อปกป้องสังคมจากการเกิดอาชญากรรมในอนาคตทั้งจากตัวผู้กระทำผิดเองและบุคคลอื่น และเพื่อลงโทษผู้กระทำผิด และเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด ศาลที่ทำหน้าที่พิพากษาควรพิจารณาถึงปัจจัยในด้านความจำเป็นที่จะต้องตัดโอกาสในการกระทำความผิดซ้ำอีกของผู้กระทำผิด การป้องกันผู้กระทำผิดและบุคคลอื่นไม่ให้กระทำความผิดซ้ำอีก การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด และการชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหายจากการกระทำความผิด หรือให้แก่สังคม หรือให้แก่ทั้งผู้เสียหายและสังคมควบคู่กันไป

(B) คำพิพากษาในความผิดอุกฉกรรจ์ ควรพิจารณาอย่างเหมาะสมเพื่อให้มีผลตามวัตถุประสงค์ในการลงโทษทั้งสองประการที่กำหนดไว้ในข้อ (A) ของมาตรานี้ โดยคำนึงถึงปัจจัยเรื่องความร้ายแรงของพฤติกรรมของผู้กระทำผิด และผลกระทบต่อผู้เสียหายด้วย โดยคำ

พิพากษาต้องมีมาตรฐานเดียวกับคำพิพากษาในคดีอื่นที่มีการกระทำผิดในลักษณะเดียวกันและ ผู้กระทำผิดก็มีพฤติกรรมคล้ายคลึงกัน

(C) การพิพากษาของโทษผู้กระทำผิดแต่ละคนต้องไม่แตกต่างกันเพราะปัจจัยทางด้าน เชื้อชาติ , ความเชื่อ , ภูมิหลัง , เพศ หรือศาสนาของผู้กระทำผิด

การพิจารณาถึงมาตรานี้จะทำให้เห็นแนวคิดของคำพิพากษาของศาลว่ามุ่งจะสร้าง ความปลอดภัยให้แก่สังคมเป็นหลัก และกำหนดให้ใช้วัตถุประสงค์การลงโทษต่างๆเข้ามา ประกอบการใช้ดุลยพินิจด้วยแต่ไม่มีการระบุถึงวัตถุประสงค์การลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน ผู้กระทำผิดโดยตรง หากเพียงกำหนดให้ผู้กระทำผิดต้องเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นในรูปแบบ ของการจ่ายค่าชดเชยแก่ผู้เสียหายแทน อันสอดคล้องกับการเน้นหนักการบังคับใช้มาตรการ ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนในรูปแบบต่างๆซึ่งรวมถึงการใช้ศูนย์ควบคุมด้วย ที่นอกจากจะ ตอบสนองต่อวัตถุประสงค์การลงโทษต่างๆได้เช่นกันแล้ว ก็มุ่งบรรเทาความโกรธแค้นของผู้เสียหายด้วยการกำหนดให้การจ่ายค่าชดเชยเป็นเงื่อนไขหนึ่งให้ผู้กระทำผิดต้องปฏิบัติตามด้วย เสมอ

การกระทำผิดที่ศาลอาจบังคับใช้มาตรการควบคุมผู้กระทำผิดโดยใช้ศูนย์ควบคุมหรือ ศูนย์ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนได้นั้น มีหลักเกณฑ์กำหนดไว้ในมาตรา 2929.13 แต่เนื่องจาก ในรัฐโอไฮโอไม่ได้แบ่งแยกการลงโทษผู้กระทำผิดออกตามระดับความรุนแรงเป็นขั้นๆตามลำดับ จากระดับความรุนแรงน้อยไปหาระดับความรุนแรงมากอย่างชัดเจนเหมือนกับมาตรา 533.010 ของ Kentucky Revised Code หลักเกณฑ์ในการลงโทษผู้กระทำผิดในมาตรา 2929.13 จึงเป็น หลักเกณฑ์ที่ในแต่ละข้อจะกำหนดว่าผู้กระทำผิดในลักษณะอย่างไรที่ศาลอาจใช้การลงโทษด้วย ศูนย์ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชน หรือ community residential sanction ตามมาตรา 2929.16 ได้ หรือในลักษณะอย่างไรที่ศาลไม่สามารถบังคับใช้ได้ และหากบังคับใช้ควรกำหนดมาตรการใด ประกอบด้วยเท่านั้น โดยการพิจารณาตามมาตรา 2929.13 นี้ก็อ้างอิงกับมาตรา 2929.11 ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์โดยทั่วไปของการลงโทษผู้กระทำผิดตามที่อธิบายข้างต้น และมาตรา 2929.12 ซึ่งมีหลักเกณฑ์เกี่ยวกับปัจจัยต่างๆ ที่จะใช้พิจารณาว่าผู้กระทำผิดที่มีลักษณะเช่นนี้ถือเป็นผู้กระทำผิดร้ายแรงหรือไม่ร้ายแรงหรือผู้กระทำผิดที่มีลักษณะเช่นนี้ถือเป็นผู้กระทำผิดที่อาจ กระทำความผิดซ้ำขึ้นอีกหรือไม่ โดยมาตรา 2929.13 และมาตรา 2929.12 มีสาระสำคัญในส่วนที่เกี่ยวข้องดังนี้

มาตรา 2929.13 แนวทางการแบ่งแยกผู้กระทำความผิดออกจากรรจ์ออกเป็นระดับต่างๆ

(A) หากไม่เป็นการขัดกับข้อ (E), (F) หรือ (G) ของมาตรานี้หรือบทกฎหมายอื่น ที่ได้ระบุเป็นการเฉพาะไว้ ศาลอาจจะลงโทษผู้กระทำความผิดแต่ละคนด้วยมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดในชุมชนในรูปแบบต่างๆ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 2929.14 ถึง มาตรา 2929.18 ของกฎหมายนี้ได้ เว้นแต่จะไม่มีหน่วยงานหรือองค์กรที่เหมาะสมสำหรับรองรับการบังคับใช้มาตรการที่จะกำหนดในคำพิพากษา

และถ้าผู้กระทำความผิดถูกพิพากษาดังด้วยมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดในชุมชนรูปแบบต่างๆ แล้ว ศาลควรพิจารณากำหนดมาตรการลงโทษทางการเงินตามมาตรา 2929.18 หรือการให้ผู้กระทำความผิดทำงานบริการสังคมตามมาตรา 2929.17 รวมไปถึงในคำพิพากษาดังด้วย แต่ในกรณีที่ศาลจะลงโทษจำคุกผู้กระทำความผิด ศาลก็อาจกำหนดได้เพียงมาตรการลงโทษทางการเงินตามมาตรา 2929.18 ประกอบไปด้วยเท่านั้น ไม่ให้ศาลลงโทษผู้กระทำความผิดด้วยมาตรการอื่นๆ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 2929.16 หรือมาตรา 2929.17 ของกฎหมายนี้เพิ่มเติม

ถ้าผู้กระทำความผิดเป็นผู้กระทำความผิดออกจากรรจ์ ในระดับ 4 หรือ ระดับ 3 และในการพิพากษาศาลจะพิจารณามุ่งบังคับใช้การคุมขังในเรือนจำเป็นบทลงโทษ ศาลอาจพิจารณาถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิดแต่ละคน แล้วบังคับใช้มาตรการลงโทษทางการเงินตามมาตรา 2929.18 แทน โดยอาจกำหนดมาตรการต่อไปนี้อย่างประกอบด้วย

(1) สำหรับผู้กระทำความผิดความผิดออกจากรรจ์ ในระดับ 4 อาจถูกกำหนดให้ต้องรับการลงโทษ ด้วยมาตรการควบคุมในชุมชนตามมาตรา 2929.16 หรือ การทำงานบริการสังคมตามมาตรา 2929.17 ของกฎหมายนี้

(2) สำหรับผู้กระทำความผิดออกจากรรจ์ในระดับ 3 อาจถูกกำหนดให้ต้องรับการลงโทษด้วยมาตรการคุมขังตามมาตรา 2929.14 ของกฎหมายนี้

(B) (1) นอกจากที่กำหนดในข้อ (B)(2) , (E) , (F) หรือ (G) ของมาตรานี้ การพิพากษาผู้กระทำความผิดออกจากรรจ์ในระดับ 4 และ ระดับ 5 ศาลควรคำนึงถึงองค์ประกอบต่อไปนี้อย่างประกอบในการพิจารณาด้วย

(a) ในการกระทำความผิดผู้กระทำความผิดได้ทำร้ายร่างกายผู้อื่น

(b) ในการกระทำความผิดผู้กระทำความผิดพยายามหรือมีพฤติกรรมจะทำร้ายผู้อื่นด้วยอาวุธที่ทำอันตรายถึงตายได้

(c) ในการกระทำความผิดผู้กระทำความผิดพยายามหรือมีพฤติกรรมจะทำร้ายผู้อื่นหรือในการกระทำความผิดครั้งก่อนผู้กระทำความผิดเคยทำร้ายร่างกายผู้อื่นมาก่อนแล้ว

(d) ผู้กระทำความผิดอาศัยตำแหน่งราชการ หรือสถานะของตนอันเป็นที่เชื่อถือของสังคมในการกระทำความผิด หรือผู้กระทำความผิดใช้ตำแหน่งหน้าที่ของตนเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำความผิดของตนเข้าสู่การพิจารณาในกระบวนการยุติธรรม หรือผู้กระทำความผิดเป็นผู้เชี่ยวชาญมีชื่อเสียงหรือเป็นที่รู้จักคุ้นเคยของสังคม หรือการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นมีความเป็นไปได้ที่จะชักจูงให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการกระทำความผิดโดยผู้อื่น

(e) ผู้กระทำความผิดได้รับการว่าจ้างมาให้กระทำความผิด หรือการกระทำความผิดเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินการขององค์กรอาชญากรรม

(f) ผู้กระทำความผิดกระทำความผิดทางเพศ ซึ่งกฎหมายระบุให้เป็นความผิดอุกฉกรรจ์ในระดับ 4 หรือ ระดับ 5

(g) ผู้กระทำความผิดเคยได้รับโทษจำคุกมาแล้ว

(h) ความผิดที่เกิดขึ้นเป็นความผิดที่ผู้กระทำความผิดกระทำขึ้นในระหว่างที่ถูกลงโทษในชุมชน กระทำผิดในระหว่างการถูกคุมประพฤติ หรือกระทำความผิดในระหว่างการถูกปลดปล่อยจากที่คุมขังด้วยการประกันตัวออกไปด้วยหลักทรัพย์หรือเอาบุคคลเป็นประกัน

(i) ผู้กระทำความผิดพกพาอาวุธไปด้วยในขณะที่กระทำความผิด

(2)(a) ถ้าศาลพบลักษณะตามที่กำหนด ในข้อ (B)(1) (a),(b),(c),(d),(e),(f), (g),(h) หรือ (i) ของมาตรานี้ และศาลได้พิจารณาถึงองค์ประกอบอื่นๆ ตามมาตรา 2929.12 ประกอบแล้วพบว่าเป็นการจำเป็นที่ต้องจำคุกผู้กระทำความผิดจึงจะสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของการลงโทษได้ โดยไม่มีมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดในชุมชนใดที่เหมาะสมจะนำมาบังคับใช้ ศาลก็สามารถลงโทษจำคุกและกำหนดโทษจำคุกในระยะเวลาที่เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดแต่ละคนได้

(b) ถ้าไม่ขัดกับข้อ (E) , (F) หรือ (G) ของมาตรานี้ และศาลไม่พบลักษณะตามที่กำหนดในข้อ (B)(1) (a),(b),(c),(d),(e),(f),(g),(h) หรือ (i) ของมาตรานี้ และศาลได้พิจารณาถึงองค์ประกอบอื่นๆตามมาตรา 2929.12 ประกอบแล้ว พบว่าการลงโทษผู้กระทำความผิดด้วยมาตรการ

ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนเป็นการเพียงพอ และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การลงโทษ ผู้กระทำผิดตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 2929.11 ศาลก็สามารถบังคับใช้มาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนรูปแบบต่างๆ ที่เหมาะสมกับผู้กระทำผิดแต่ละคนได้

(D) หากไม่ขัดกับข้อ (E) หรือ (F) ของมาตรานี้ เมื่อผู้กระทำผิดได้กระทำความผิด อุกฉกรรจ์ในระดับ (1) หรือ ระดับ (2) หรือกระทำความผิดอุกฉกรรจ์เกี่ยวกับยาเสพติดตามมาตรา 2925, 3719, 4729 ของกฎหมายนี้ ซึ่งตามปกติเมื่อพิจารณาประกอบกับมาตรา 2929.11 แล้วผู้กระทำผิดควรต้องได้รับโทษจำคุก แต่หากปรากฏข้อเท็จจริงตามที่ระบุไว้ทั้งสองข้อต่อไปนี้ ศาลอาจใช้เพียงมาตรการลงโทษผู้กระทำผิดในชุมชนแทนการลงโทษจำคุกซึ่งกำหนดไว้แล้วได้

(1) การลงโทษในชุมชนเป็นการเพียงพอแล้วสำหรับลงโทษผู้กระทำผิด เพราะมีข้อเท็จจริงหนึ่งข้อหรือมากกว่านั้นในมาตรา 2929.12 ซึ่งให้เห็นถึง ปัจจัยที่ผู้กระทำผิดจะไม่กระทำความผิดซ้ำขึ้นอีกมีโอกาสเป็นไปได้มากกว่าปัจจัยที่ชี้ว่าผู้กระทำผิดมีโอกาสจะกระทำความผิดซ้ำ

(2) การลงโทษในชุมชนเป็นการเพียงพอแล้วสำหรับลงโทษผู้กระทำผิด เพราะมีข้อเท็จจริงหนึ่งข้อหรือมากกว่านั้นในมาตรา 2929.12 ซึ่งให้เห็นถึง ปัจจัยที่แสดงถึงพฤติกรรมของผู้กระทำผิดที่มีความร้ายแรงน้อย มีน้ำหนักมากกว่าปัจจัยที่แสดงถึงพฤติกรรมของผู้กระทำผิดที่มีความร้ายแรงมาก

(E) (2) ถ้าผู้กระทำผิดได้ละเมิดเงื่อนไขตามที่กำหนดไว้ของมาตรการลงโทษในชุมชนในเรื่องยาเสพติด โดยถูกตรวจพบสารเสพติดในร่างกาย ศาลที่พิจารณาเรื่องการละเมิดเงื่อนไข ยังไม่ควรใช้โทษจำคุกแก่ผู้กระทำผิดที่ได้ละเมิดเงื่อนไขทันที เว้นแต่ว่าผู้กระทำผิดเคยมีประวัติ ดังนี้

(a) ผู้กระทำผิดเคยเข้าร่วมโครงการบำบัดฟื้นฟูการติดยาเสพติดและโครงการอื่นๆ ในลักษณะนี้แล้ว แต่ปรากฏว่าผู้กระทำผิดยังคงใช้สารเสพติดต่อไปหลังจากเข้าร่วมโครงการในระยะเวลาพอสมควรที่จะสามารถแก้ไขพฤติกรรมกาเสพติดได้แล้ว

(b) การลงโทษผู้กระทำผิดในกรณีนี้ด้วยการจำคุกจะสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และหลักการของมาตรา 2929.11 มากกว่าการลงโทษผู้กระทำผิดในชุมชนต่อไป

(F) ไม่ว่าข้อ (A) ถึง (E) ของมาตรานี้จะกำหนดอย่างไร หากผู้กระทำผิดกระทำความผิดมีลักษณะดังต่อไปนี้ ให้ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกผู้กระทำผิดตามหลักเกณฑ์และระยะเวลาต่างๆ ที่เหมาะสมกับตัวผู้กระทำผิดแต่ละคนได้ทันทีตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายนี้

(1) ฆ่าคนตายโดยทารุณ หากผู้กระทำผิดไม่ได้ถูกประหารชีวิต

(2) ช่มชืดโดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือ การพยายามช่มชืดโดยใช้กำลังประทุษร้ายในขณะที่ผู้เสียหายมีอายุต่ำกว่า 13 ปี

(3) กระทำอนาจารหรือทารุณทางเพศในขณะที่ผู้เสียหายมีอายุต่ำกว่า 13 ปี หรือผู้กระทำผิดเคยกระทำความผิดฐานช่มชืด อนาจาร หรือทารุณทางเพศมาก่อนแล้วและผู้เสียหายในความผิดครั้งก่อนมีอายุต่ำกว่า 13 ปี

(4) ทำความผิดอุกฉกรรจ์ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 2903.04, 2903.06, 0903.08, 2903.11, 2903.12 หรือ 2903.13 ของกฎหมายนี้ และในมาตราที่ระบุได้กำหนดให้ลงโทษจำคุกแก่ผู้กระทำผิด

(5) ทำความผิดอุกฉกรรจ์เกี่ยวกับยาเสพติดในระดับ 1, ระดับ 2 หรือ ระดับ 3 ตามมาตรา 2925.02, 2925.03, 2925.04, 2925.05, 2925.06, 2925.11, 2925.13, 2925.22, 2925.23, 2529.36, 2925.37, 3719.99 หรือ 4729.99 ของกฎหมายนี้ ซึ่งในการฝ่าฝืนมาตราที่ระบุได้กำหนดให้ลงโทษจำคุกแก่ผู้กระทำผิด

(6) เป็นผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ในระดับ 1 หรือ ระดับ 2 ที่ไม่มีลักษณะตามข้อ (1) ถึง (4) ของมาตรานี้ แต่เป็นผู้ที่เคยกระทำความผิดมาก่อนในความผิดฐานฆ่าคนตายโดยทารุณ, ฆ่าคนตาย, หรือผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ ในระดับ 1 หรือ ระดับ 2 ที่เคยกระทำความผิดในลักษณะนี้ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายอื่นๆ ของรัฐนี้ กฎหมายของรัฐอื่น หรือกฎหมายในระดับสหรัฐมาก่อนแล้ว

(7) ผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ระดับ 3 ในความผิดที่ระบุไว้ในข้อ (DD) (1) ของมาตรา 2929.01 ของกฎหมายนี้ โดยที่ผู้กระทำผิดเคยกระทำความผิดในข้อ (DD) (2) (a) (i) หรือ (ii) ของมาตรา 2929.01 ของกฎหมายนี้มาก่อนแล้ว

(8) ผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ซึ่งพกพาอาวุธไปด้วยในขณะที่กระทำความผิดไม่ว่าจะพกพาด้วยตนเองหรือพกพาอาวุธเก็บไว้ในลักษณะอื่นๆ ซึ่งพร้อมจะนำมาใช้ได้ทันที และมีเจตนาจะใช้อาวุธนั้นในขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งระหว่างการกระทำความผิด

(9) ผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ซึ่งใส่ชุดกันกระสุนไปด้วยในขณะที่กระทำความผิด และมีเจตนาจะใช้ในขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งระหว่างการกระทำความผิด

(10) เป็นผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ตามมาตรา 2923.32 ของกฎหมายนี้

(11) เป็นผู้กระทำความผิดทางเพศซึ่งเคยถูกกล่าวหาฟ้องร้องมาก่อน หรือคดียังอยู่ในระหว่างการพิจารณา หรือมีข้อมูลชัดเจนว่าเคยกระทำความผิดทางเพศมาก่อนในมาตรา ตามที่กฎหมายกำหนดไว้

(12) เป็นผู้กระทำความผิดตามข้อ (A) (1) หรือ (2), ของมาตรา 2921.36 ของกฎหมายนี้หรือเป็นผู้กระทำความผิดตามข้อ (C) ของมาตรา 2921.36 โดยผู้กระทำผิดเป็นเจ้าของที่หรือลูกจ้างของหน่วยงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด

มาตรา 2929.12 ปัจจัยที่แสดงถึงความร้ายแรงและโอกาสในการกระทำผิดซ้ำ

(A) นอกจากที่กำหนดไว้อย่างชัดเจนในมาตรา 2929.13 หรือ 2929.14 ของบทบัญญัตินี้ ศาลมีอำนาจใช้ดุลยพินิจอย่างเต็มที่ในการกำหนดเงื่อนไขต่างๆ ในคำพิพากษาเพื่อลงโทษผู้กระทำผิดให้เป็นไปตามหลักการและวัตถุประสงค์ของมาตรา 2929.11 โดยในการใช้ดุลยพินิจของศาลควรพิจารณาถึงปัจจัยที่แสดงถึงความรุนแรงของการกระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ในข้อ (B) และ (C) และปัจจัยที่แสดงถึงความเป็นไปได้ในการกระทำผิดซ้ำของผู้กระทำผิดตามที่กำหนดไว้ในข้อ (D) และ (E) ของมาตรานี้ โดยอาจคำนึงถึงปัจจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องประกอบไปด้วยตามความเหมาะสม

(B) ในการตัดสินคดีศาลควรพิจารณาถึงผู้กระทำผิด ความผิดที่เกิดขึ้น ผู้เสียหายจากการกระทำความผิด และข้อเท็จจริงอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องประกอบกัน โดยหากมีลักษณะต่างๆ ตามข้อนี้เกิดขึ้นย่อมเป็นปัจจัยที่ชี้ให้เห็นว่าผู้กระทำผิดมีพฤติกรรมที่รุนแรงมากกว่าผู้กระทำผิดทั่วไป

(1) ผู้กระทำผิดกระทำความผิดเพราะเห็นว่าผู้เสียหายเป็นผู้มีความบกพร่องทางร่างกายหรือมีปัญหาทางจิต หรือผู้เสียหายเป็นผู้อ่อนอายุ

(2) ผู้เสียหายได้รับผลกระทบทางร่างกายอย่างรุนแรงจากการกระทำความผิด หรือมีผลกระทบทางเศรษฐกิจเกิดขึ้นจากการกระทำความผิด

(3) ผู้กระทำความผิดเป็นเจ้าของหน้าที่ของรัฐและกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งหน้าที่หรือสถานะของตน หรือผู้กระทำความผิดเป็นผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งจากประชาชน หรือด้วยสถานะของผู้กระทำความผิดทำให้เชื่อได้ว่าผู้กระทำความผิดอาจจะสามารถป้องกันให้ความผิดที่เกิดขึ้นไม่ต้องถูกดำเนินคดีในกระบวนการยุติธรรมได้

(4) ผู้กระทำความผิดอาศัยโอกาสจากตำแหน่งหน้าที่การงานของตน หรือผู้กระทำความผิดเป็นผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งจากประชาชน หรือด้วยสถานะของผู้กระทำความผิดจะทำให้เกิดการเลียนแบบหรือเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการกระทำความผิดของบุคคลอื่นๆ ในอนาคตได้

(5) ผู้กระทำความผิดมีความรู้จักคุ้นเคยกับผู้เสียหาย

(6) ผู้กระทำความผิดได้รับการว่าจ้างมาให้กระทำความผิดหรือการกระทำความผิดเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินการขององค์กรอาชญากรรม

(7) การกระทำความผิดเกิดจากแรงกระตุ้นของปัจจัยทางด้านเชื้อชาติ ความเชื่อ เผ่าพันธุ์ เพศ หรือ ศาสนา

(8) ผู้กระทำความผิดเป็นผู้มีหน้าที่ปกครองหรือเป็นผู้มีหน้าที่ดูแลเลี้ยงดูผู้เสียหาย

(C) ในการตัดสินคดีของศาลควรพิจารณาถึงผู้กระทำความผิด ความผิดที่เกิดขึ้น ผู้เสียหาย จากการกระทำความผิด และข้อเท็จจริงอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องประกอบกัน โดยหากมีลักษณะต่างๆ ตามข้อนี้เกิดขึ้นย่อมเป็นปัจจัยที่ชี้ให้เห็นว่าผู้กระทำความผิดมีพฤติกรรมที่รุนแรงน้อยกว่าผู้กระทำความผิดทั่วไป

(1) ผู้กระทำความผิดพยายามแก้ไขหรือบรรเทาผลร้ายจากการกระทำความผิด

(2) ผู้กระทำความผิดกระทำความผิดเพราะถูกยั่วยุอย่างรุนแรง

(3) ในการกระทำความผิดผู้กระทำความผิดไม่ได้เจตนาให้เกิดความเสียหายทั้งทางร่างกาย หรือทางทรัพย์สินต่อบุคคลใด

(4) ผู้กระทำความผิดมีพื้นฐานเป็นคนสุภาพเรียบร้อย เมื่อพิจารณาถึงประวัติต่างๆ แล้วไม่ควรจะมีความรุนแรงในพฤติกรรมเพียงพอที่จะสามารถกระทำความผิดขึ้นอีกได้

(D) ในการตัดสินคดีของศาลควรพิจารณาถึงผู้กระทำความผิด ความผิดที่เกิดขึ้น ผู้เสียหายจากการกระทำความผิด และข้อเท็จจริงอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องประกอบกัน โดยหากมีลักษณะต่างๆ ตามข้อนี้เกิดขึ้นย่อมเป็นปัจจัยที่ชี้ให้เห็นว่าผู้กระทำความผิดมีความเป็นไปได้ที่จะกระทำความผิดซ้ำขึ้นอีกในอนาคต

(1) ผู้กระทำผิดกระทำความผิดในระหว่างถูกปลดปล่อยชั่วคราวก่อนการพิจารณาคดี หรือระหว่างการถูกลงโทษด้วยวิธีการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชน หรือในช่วงระยะเวลาที่ได้รับการปลดปล่อยจากเรือนจำก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษา

(2) ผู้กระทำผิดเคยถูกตัดสินตามกฎหมายว่าเคยกระทำความผิดมาก่อนแล้วในวัยเด็กในความผิดบางประเภทตามที่ระบุไว้ในมาตรา 2151 – 2152 ของกฎหมายนี้ หรือผู้กระทำผิดมีประวัติการกระทำความผิดมาก่อน

(3) ผู้กระทำผิดไม่มีพฤติกรรมที่ดีขึ้นหลังจากได้รับการปฏิบัติด้วยวิธีการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กตามมาตรา 2151 – 2152 หรือผู้กระทำผิดไม่มีพฤติกรรมตอบสนองที่ดีต่อมาตรการลงโทษต่างๆ ที่เคยได้รับจากการกระทำความผิดครั้งก่อน

(4) ผู้กระทำผิดมีพฤติกรรมของผู้ติดยาเสพติดซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดด้วย และผู้กระทำผิดมีท่าทีจะปฏิเสธที่จะปรับปรุงพฤติกรรมหรือปฏิเสธการบำบัดรักษาอาการติดยาเสพติด

(E) ในการตัดสินคดีของศาลควรพิจารณาถึงผู้กระทำผิด ความผิดที่เกิดขึ้น ผู้เสียหายจากการกระทำความผิด และข้อเท็จจริงอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องประกอบกัน โดยหากมีลักษณะต่างๆ ตามข้อนี้เกิดขึ้นย่อมเป็นปัจจัยที่ชี้ให้เห็นว่าผู้กระทำผิดไม่น่ามีความเป็นไปได้ที่จะกระทำความผิดซ้ำขึ้นอีกในอนาคต

(1) ผู้กระทำผิดไม่มีประวัติการกระทำความผิดในวัยเด็กมาก่อน

(2) ผู้กระทำผิดไม่เคยกระทำความผิดหรือถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดมาก่อน

(3) ผู้กระทำผิดเป็นผู้ที่ปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดมาโดยตลอด

(4) การกระทำความผิดเกิดขึ้นเพราะต้องอยู่ภายใต้สถานการณ์หรือสภาวะบางอย่าง ซึ่งไม่น่าจะเกิดสถานการณ์หรือสภาวะเช่นนั้นขึ้นอีก

(5) ผู้กระทำผิดมีพฤติกรรมที่แสดงถึงความเสียใจต่อการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นอย่างแท้จริง

โดยหลังจากการพิจารณาถึงหลักเกณฑ์การใช้ดุลยพินิจของศาลเพื่อเลือกบังคับใช้มาตรการลงโทษต่างๆ แก่ผู้กระทำผิด ตามที่กำหนดในมาตรา 2929.11 , 2929.12 และ 2929.13 แล้ว สามารถอธิบายกระบวนการพิจารณาและใช้ดุลยพินิจของศาลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมได้ดังนี้

การพิจารณาบังคับใช้มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมในรัฐโอไฮโอตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 2929.16 สามารถพิจารณาบังคับใช้ได้อย่างกว้างขวาง โดยมาตรา 2929.13(a) กำหนด

ว่า ศาลสามารถเลือกใช้ศูนย์ควบคุมในลักษณะต่างๆ ตามมาตรา 2929.16 กับผู้กระทำผิดได้ โดยจะต้องพิจารณาถึงความเหมาะสมกับตัวผู้กระทำผิดเป็นหลักว่าผู้กระทำผิดมีความจำเป็นและสาเหตุแห่งการกระทำความผิดอย่างไร ซึ่งศูนย์ควบคุมจะถูกนำไปบังคับใช้หากสามารถตอบสนองต่อความจำเป็นในการแก้ไขฟื้นฟูและควบคุมดูแลผู้กระทำผิดในระหว่างอยู่ในชุมชนได้อย่างเหมาะสมตามการพิจารณาเป็นรายบุคคล แต่ต้องไม่เป็นกรณีที่กฎหมายกำหนดไม่ให้บังคับใช้ศูนย์ควบคุมกับผู้กระทำผิดบางประเภท โดยข้อยกเว้นที่กฎหมายห้ามไม่ให้บังคับใช้ศูนย์ควบคุมกับผู้กระทำผิดประเภทใดบ้างนั้นปรากฏอยู่ในมาตรา 2929.13 เช่นกัน โดยในข้อ (E) , (F) และ (G) ได้กำหนดให้ผู้กระทำผิดในลักษณะต่อไปนี้ไม่สามารถบังคับใช้มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนหรือศูนย์ควบคุมตามมาตรา 2929.16 ได้ ยกตัวอย่างเช่น ผู้กระทำผิดฐานฆ่าคนตาย ผู้กระทำผิดทางเพศกับเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี ผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดที่มีประวัติการกระทำความผิดซ้ำหรือเคยเข้ารับการบำบัดมาก่อนแล้ว หรือผู้กระทำผิดพกพาอาวุธไปด้วยในระหว่างการกระทำความผิด เป็นต้น ซึ่งถือเป็นฐานความผิดที่มีความรุนแรงไม่สามารถใช้มาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนควบคุมผู้กระทำผิดเหล่านี้ได้

หากผู้กระทำผิดไม่อยู่ในข้อยกเว้นที่ศาลไม่อาจใช้ศูนย์ควบคุมกับผู้กระทำผิดได้แล้ว ศาลก็ต้องมาพิจารณาถึงหลักเกณฑ์ในการบังคับใช้มาตรการลงโทษต่างๆแก่ผู้กระทำผิดต่อไป โดยวัตถุประสงค์ที่ใช้เป็นแนวความคิดของศาลในการลงโทษผู้กระทำผิดถูกกำหนดไว้ในมาตรา 2929.11 ที่กำหนดให้การลงโทษผู้กระทำผิดจะต้องมุ่งให้เกิดผลในด้านการป้องกันสังคมจากการกระทำความผิดซ้ำและการลงโทษผู้กระทำผิด และเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์นั้นศาลควรมุ่งเน้นการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดและให้ผู้เสียหายได้รับประโยชน์จากการลงโทษผู้กระทำผิดด้วยการกำหนดให้ผู้กระทำผิดต้องจ่ายค่าชดเชยแก่ผู้เสียหาย การพิพากษาต้องคำนึงถึงปัจจัยต่างๆของผู้กระทำผิดและผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อผู้เสียหายและสังคมอย่างรอบคอบ ซึ่งหลักเกณฑ์ในมาตรานี้เป็นวัตถุประสงค์การลงโทษผู้กระทำผิดที่ศาลต้องคำนึงถึงเสมอในการพิจารณาพิพากษาลงโทษผู้กระทำผิดทุกครั้ง

ส่วนแนวทางการพิจารณาแยกระดับความรุนแรงของผู้กระทำผิดว่าเหมาะสมจะบังคับใช้มาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนหรือไม่นั้น จะเป็นไปตามมาตรา 2929.13 (B)(1) ข้อ (a) ถึง (i) โดยหากผู้กระทำผิดมีลักษณะต่างๆตามที่กำหนดไว้ในข้อ (a) – (i) และศาลพิจารณาประกอบกับพฤติกรรมอื่นๆของผู้กระทำผิดแล้วไม่มีเหตุอันควรปรานีประกอบศาลควรลงโทษจำคุกผู้กระทำผิด แต่ถ้าผู้กระทำผิดไม่มีลักษณะตามที่กำหนดในมาตรา 2929.13 (B)(1) ข้อ (a) – (i) และศาลพิจารณาประกอบกับพฤติกรรมและปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำผิดแล้วไม่มีเหตุร้ายแรงอื่น ศาลก็ควรลงโทษผู้กระทำผิดด้วยมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนต่างๆตามความเหมาะสมกับตัวผู้กระทำผิดแต่ละคน

ปกติแล้วศาลจะพิจารณาใช้ศูนย์ควบคุมได้กับผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ในระดับ 3 , ระดับ 4 และ ระดับ 5 หากสาเหตุการกระทำความผิดของผู้กระทำผิดสอดคล้องกับการบังคับใช้ ศูนย์ควบคุม แต่หากศาลจะใช้ศูนย์ควบคุมกับผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ในระดับ 1 หรือ ระดับ 2 ศาลต้องกำหนดเงื่อนไขการควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิดพิเศษโดยเจ้าพนักงานคุมประพฤติ (Intensive Supervision Program) ประกอบในระหว่างการบังคับใช้ศูนย์ควบคุมด้วย และหากผู้กระทำผิดฝ่าฝืนเงื่อนไขที่ศาลกำหนดในการใช้มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุม ผู้กระทำผิดก็อาจถูกส่งไปรับการควบคุมใน community based correction facility ซึ่งเป็นศูนย์ควบคุมแบบ เต็มเวลาที่สามารถควบคุมผู้กระทำผิดได้เข้มข้นขึ้นในอีกระดับหนึ่งหรือถูกส่งเข้าจำคุกในเรือนจำต่อไป หรือในกรณีที่ผู้กระทำผิดเป็นผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ในระดับ 4 และเป็นกรณีที่ศาลต้อง ลงโทษจำคุกผู้กระทำผิดดังกล่าว หากผู้กระทำผิดไม่มีลักษณะตามที่กำหนดในมาตรา 2929.13 (B)(1) ข้อ (a) – (i) ศาลอาจพิจารณากำหนดมาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมตามที่กำหนดใน มาตรา 2929.16 แก่ผู้กระทำผิดเพื่อบังคับใช้แทนโทษจำคุกได้

การพิจารณาถึงระดับความรุนแรงของผู้กระทำผิด และโอกาสในการกระทำผิดซ้ำของผู้กระทำผิดตามที่กำหนดให้มีการพิจารณาถึงข้อเท็จจริงดังกล่าวประกอบการวินิจฉัยในมาตรา ต่างๆนั้น ก็มีหลักเกณฑ์เพื่อเป็นแนวทางของศาลในการพิจารณากำหนดไว้ในมาตรา 2929.12 โดยจะนำลักษณะของผู้กระทำผิดซึ่งตรงกับที่กำหนดไว้ในข้อ (B) (C) (D) และ (E) ของมาตรา 2929.12 มาพิจารณาประกอบและชั่งน้ำหนักเปรียบเทียบกัน เช่น หากลักษณะที่แสดงถึงโอกาส ในการกระทำความผิดซ้ำขึ้นอีกของผู้กระทำผิดมีมากกว่าลักษณะที่แสดงถึงโอกาสที่ผู้กระทำผิด จะไม่กระทำความผิดซ้ำ ศาลก็ควรพิจารณาเป็นพิเศษในการบังคับใช้มาตรการลงโทษว่าต้อง สามารถควบคุมดูแลพฤติกรรมของผู้กระทำผิดที่มีแนวโน้มอาจกระทำผิดซ้ำอีกได้ เช่น ศาลอาจ ต้องลงโทษจำคุกผู้กระทำผิดในเรือนจำทันที หรือหากโอกาสเกิดการกระทำผิดซ้ำของผู้กระทำผิด เป็นโอกาสของการกระทำผิดซ้ำในความผิดสถานเบาเท่านั้น ศาลก็อาจพิจารณาถึงปัจจัยอื่นๆของ ผู้กระทำผิดประกอบหากไม่มีความร้ายแรงอื่นๆ และสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำขึ้นอีกมา จากสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมของที่อยู่อาศัยของผู้กระทำผิด ศาลก็อาจบังคับใช้ศูนย์ควบคุม เพื่อควบคุมดูแลผู้กระทำผิดและแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมอันเป็นสาเหตุของการกระทำผิดได้ ซึ่ง จะเป็นมาตรการในการควบคุมดูแลผู้กระทำผิดที่เข้มข้นกว่าการคุมประพฤติปกติ

โดยมีหลักเกณฑ์ตามที่กำหนดใน มาตรา 2929.12 (B) เป็นหลักเกณฑ์ที่แสดงให้เห็นว่า ผู้กระทำผิดที่มีลักษณะตามมาตรานี้เป็นผู้กระทำผิดที่มีพฤติกรรมรุนแรง

หลักเกณฑ์ตามที่กำหนดใน มาตรา 2929.12 (C) เป็นหลักเกณฑ์ที่แสดงให้เห็นว่า ผู้กระทำผิดที่มีลักษณะตามมาตรานี้เป็นผู้กระทำผิดที่มีพฤติกรรมไม่รุนแรง

หลักเกณฑ์ตามที่กำหนดใน มาตรา 2929.12 (D) เป็นหลักเกณฑ์ที่แสดงให้เห็นว่าผู้กระทำผิดที่มีลักษณะตามมาตรานี้เป็นผู้กระทำผิดที่มีความเป็นไปได้ที่จะกระทำความผิดซ้ำขึ้นอีกและ

หลักเกณฑ์ตามที่กำหนดใน มาตรา 2929.12 (E) เป็นหลักเกณฑ์ที่แสดงให้เห็นว่าผู้กระทำผิดที่มีลักษณะตามมาตรานี้เป็นผู้กระทำผิดที่ไม่นำมาที่มีความเป็นไปได้ที่จะกระทำความผิดซ้ำขึ้นอีก

จากการพิจารณาถึงวิธีการกำหนดโทษแก่ผู้กระทำผิดในรัฐโอไฮโอนี้ ที่แม้จะไม่มีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาเป็นลำดับขั้นและกำหนดให้ใช้ศูนย์ควบคุมเป็นมาตรการลงโทษในระดับกลางระหว่างการคุมประพฤติกับการลงโทษจำคุกอย่างชัดเจนเหมือนกับที่กำหนดในมาตรา 533.010 Kentucky Revised Code ที่บังคับใช้ในรัฐเคนตักกี แต่การพิจารณาถึงแนวทางการกำหนดโทษแก่ผู้กระทำผิดในเรื่องหลักเกณฑ์และขอบเขตของการบังคับใช้ศูนย์ควบคุมในรัฐโอไฮโอก็มีหลักเกณฑ์ที่ชัดเจน และมีแนวทางการพิจารณาถึงระดับความรุนแรงของผู้กระทำผิดในด้านต่างๆอย่างละเอียด หากพิจารณาถึงหลักเกณฑ์ในการบังคับใช้ศูนย์ควบคุมที่กระจัดกระจายอยู่ในมาตราต่างๆ ทั้งในรูปแบบของเงื่อนไขการเข้าอยู่ในศูนย์ควบคุมที่อาจกำหนดแก่ผู้กระทำผิดเป็นเอกเทศ, การใช้ศูนย์ควบคุมเป็นเงื่อนไขสำหรับการปรับปรุงแก้ไขเงื่อนไขการคุมประพฤติเดิม, การใช้ศูนย์ควบคุมเป็นเงื่อนไขใหม่แทนการส่งเข้าจำคุกในเรือนจำสำหรับผู้กระทำผิดที่ฝ่าฝืนเงื่อนไขการคุมประพฤติเดิม, การใช้แทนโทษจำคุกสำหรับผู้กระทำผิดออกจากรั้วในระดับ 4 ที่ไม่มีพฤติการณ์รุนแรง และการใช้ศูนย์ควบคุมในขั้นตอนก่อนการพิจารณาของศาลแล้ว ก็สามารถนำหลักเกณฑ์ทางกฎหมายของการใช้มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมในรัฐโอไฮโอไปพิจารณาประกอบกับการศึกษาแนวทางการปรับปรุงกฎหมายเพื่อนำเอามาตรการควบคุมผู้กระทำผิดโดยใช้ศูนย์ควบคุมมาบังคับใช้กับประเทศไทยได้เช่นกัน

การค้นคว้าวิจัยถึงมาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมในบทนี้แสดงให้เห็นถึงความหมายของมาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมว่าเป็นมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในกระบวนการยุติธรรมรูปแบบหนึ่ง ที่มีความคาบเกี่ยวในเรื่องประสิทธิภาพของการควบคุมดูแลผู้กระทำผิดอยู่ระหว่างการคุมประพฤติปกติและการคุมขังผู้กระทำผิดในเรือนจำ และมีลักษณะการควบคุมผู้กระทำผิดในลักษณะกึ่งควบคุมที่จะอนุญาตให้ผู้ถูกควบคุมออกไปภายนอกศูนย์ควบคุมเพื่อทำงาน เรียนหนังสือ หรือดำเนินชีวิตประจำวันในสังคมได้ตามปกติ แต่ต้องกลับเข้าสู่ศูนย์ควบคุมภายในเวลาที่กำหนด เพื่อผลในการป้องกันผู้ถูกควบคุมไว้ชั่วคราวไม่ให้กลับเข้าสู่สภาพแวดล้อมหรือวิถีชีวิตประจำวันแบบเดิมที่ไม่เหมาะสมและเป็นสาเหตุของการกระทำความผิดซ้ำขึ้นอีก จนกว่าจะแก้ไขพฤติกรรมหรือปัญหาที่ผู้ถูกควบคุมได้รับอันเป็นสาเหตุของการ

กระทำผิดได้เสียก่อน มาตราการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมมีแนวคิดมาจากการใช้บ้านกึ่งวิถีเพื่อรองรับผู้ต้องขังที่เตรียมการปลดปล่อยจากเรือนจำในช่วงระหว่างที่กำลังปรับสภาพชีวิตให้เข้ากับสังคมปกติ การเข้าอยู่อาศัยในบ้านกึ่งวิถีในระยะเวลาหนึ่งก่อนจะได้รับการปลดปล่อยจากเรือนจำจริงๆจะช่วยขจัดปัญหาที่อาจเกิดขึ้นจากการปรับตัวเข้ากับสังคมปกติของผู้ต้องขังภายหลังจากถูกคุมขังเป็นเวลานานได้ แต่แนวคิดในสมัยต่อมาก็คำนึงถึงผลกระทบจากการคุมขังในเรือนจำที่ส่งผลร้ายนอกเหนือจากวัตถุประสงค์การลงโทษหลายประการ จึงริเริ่มบังคับใช้ศูนย์ควบคุมในลักษณะของบ้านกึ่งวิถี“เข้า”เพื่อปรับสภาพและแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดให้สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมปกติในขั้นต้นก่อนเข้ารับการคุมขังในเรือนจำ จนเมื่อผู้กระทำผิดได้รับมาตรการแก้ไขฟื้นฟูที่เหมาะสมอย่างเพียงพอในระหว่างที่ใช้ชีวิตในชุมชนภายใต้การควบคุมดูแลของเจ้าหน้าที่ของศูนย์ควบคุมจนสามารถขจัดปัญหาอันเป็นสาเหตุของการกระทำผิดได้แล้ว ผู้กระทำผิดก็จะสามารถกลับเข้าสู่สังคมปกติได้ต่อไปโดยไม่ต้องรับผลกระทบจากการคุมขังในเรือนจำโดยไม่จำเป็น ซึ่งเป็นแนวคิดเช่นเดียวกันกับหลักการบังคับใช้มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมในปัจจุบัน โดยมุ่งใช้มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมกับผู้กระทำผิดไม่ร้ายแรงและไม่มีความเป็นอาชญากรเพื่อเป็นทางเลือกแก่ศาลสำหรับบังคับใช้ทดแทนการคุมขังผู้กระทำผิดในเรือนจำ

กระบวนการทางกฎหมายในการบังคับใช้ศูนย์ควบคุมในกระบวนการยุติธรรมมักเริ่มต้นจากการกำหนดขอบเขตของการบังคับใช้ศูนย์ควบคุมไว้ในกฎหมายเพื่อเป็นกรอบในการใช้ดุลยพินิจในการพิจารณาถึงผู้กระทำผิดที่อาจเข้ารับการควบคุมในศูนย์ควบคุมแทนเรือนจำหรือแทนที่มาตรการคุมประพฤติปกติ โดยอาจจะกำหนดถึงประเภทของความผิด กำหนดโทษสูงสุด หรือประวัติการกระทำความผิดของผู้กระทำผิดเองเพื่อใช้เป็นขอบเขตของการบังคับใช้มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมในขั้นแรก ในขณะที่เดียวกันก็ต้องมีกฎหมายกำหนดถึงแนวทางการใช้ดุลยพินิจของศาลว่าในการพิจารณามุ่งบังคับใช้มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมกับผู้กระทำผิดนั้นจะต้องพิจารณาหรือคำนึงถึงองค์ประกอบใดบ้าง และเฉพาะผู้กระทำผิดที่ผ่านหลักเกณฑ์ที่เป็นข้อจำกัดตามกฎหมายเท่านั้น ที่ศาลจะมีอำนาจใช้ดุลยพินิจพิจารณาถึงการบังคับใช้ศูนย์ควบคุมกับผู้กระทำผิดที่เหมาะสมได้ โดยการกำหนดให้ผู้กระทำผิดต้องเข้ารับการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมอาจอยู่ในรูปแบบของเงื่อนไขคุมประพฤติ หรือเงื่อนไขที่ศาลกำหนดให้ผู้กระทำผิดต้องปฏิบัติตามอย่างเป็นเอกเทศ ผู้ถูกควบคุมในศูนย์ควบคุมสามารถออกไปภายนอกศูนย์ควบคุมเพื่อทำงาน เรียนหนังสือ หรือประกอบกิจกรรมที่จำเป็นตามปกติในชีวิตประจำวัน แต่ต้องกลับเข้าสู่ศูนย์ควบคุมภายในระยะเวลาที่กำหนดและต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบภายในศูนย์ควบคุมอย่างเคร่งครัดพร้อมกับเข้ารับมาตรการแก้ไขฟื้นฟูอื่นๆที่จำเป็นตามความเหมาะสมกับผู้กระทำผิดแต่ละคนในเวลาว่างด้วย ผู้ถูกควบคุมที่กระทำความผิดขึ้นอีกหรือผู้ถูกควบคุมที่ฝ่าฝืนเงื่อนไขที่ศาลกำหนดหรือฝ่าฝืนกฎระเบียบของศูนย์ควบคุมต้องถูกส่งเข้าสู่กระบวนการพิจารณาตรวจสอบ

การละเมิดเงื่อนไขโดยศาล หากผลการวินิจฉัยของศาลปรากฏว่ามีกระทำความผิดซ้ำขึ้นอีกครั้ง
ระหว่างที่ถูกบังคับใช้มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมจริง ผู้ถูกควบคุมก็อาจถูกส่งเข้ารับโทษ
จำคุกในเรือนจำต่อไปหรือได้รับมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนที่มีความเข้มงวดและมี
ประสิทธิภาพมากขึ้น และนอกจากการกำหนดเงื่อนไขให้ผู้ถูกควบคุมต้องเข้าอยู่ภายใต้การ
ควบคุมดูแลของศูนย์ควบคุมแล้ว ศาลอาจกำหนดเงื่อนไขอื่นๆให้ผู้กระทำผิดที่อยู่ในศูนย์ควบคุม
ต้องปฏิบัติตามด้วย เช่น การจ่ายค่าชดเชยแก่ผู้เสียหาย หรือการกำหนดให้ผู้ถูกควบคุมต้อง
ทำงานสาธารณะประโยชน์แก่ชุมชน เป็นต้น ซึ่งแนวความคิดและกระบวนการทางกฎหมายที่ได้
จากการศึกษาวิจัยในบทนี้จะนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการวิเคราะห์ถึงแนวทางและมาตรการ
ทางกฎหมายในการบังคับใช้มาตรการควบคุมโดยใช้ศูนย์ควบคุมสำหรับประเทศไทยในบทต่อไป